

136.83

ข 1720

C 4

ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่
และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ตอมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 รว 1576 38160

ปริญญาบัตร

ของ

นรา สมประสงค์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มกราคม 2520

62839

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำคณะได้พิจารณาปัญหานี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาบัณฑิตของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้.

๑

ศรี 8524

ประธาน

ดร. อุดมศักดิ์

กรรมการ

มกราคม 2520

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับพระราชทาน "ทุนภูมิพล" เป็นทุนช่วยเหลือในการวิจัย
ผู้วิจัยรู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นเกล้าล้นกระหม่อม

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา ธรรมมา ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ภัทรา สุคนธ์ทรัพย์ และรองศาสตราจารย์ นาฏเฉลิม สุมวังก์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือ
ในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นอย่างดียิ่ง

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อธิการ ผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ และคณะครูในโรงเรียน
และวิทยาลัย ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้ให้ความร่วมมือช่วยเหลือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล
และขอขอบคุณ คุณวรารักษ์ อินทรชัยศรี, คุณวาสนา จันทรัตน์, คุณสังวาลย์ สมสนธิ,
คุณณัฐชลิ ตันศิริ, คุณสุนารีย์ คุประตระกุล, คุณพิพพา พันเคราะห์ และผู้ที่ให้ให้ความช่วยเหลือ
ในด้านต่าง ๆ ทุกท่าน

ท้ายที่สุดนี้ ขอขอบคุณ คุณนพรัตน์ สมประสงค์ ที่ได้ช่วยเหลือแนะนำ ทำให้การทำ
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี.

นรา สมประสงค์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษากันกว่า	3
ความสำคัญของการศึกษากันกว่า	4
ขอบเขตของการศึกษากันกว่า	4
กำหนดานี้จัดทำเพื่ออะไร	5
2 เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากันกว่า	9
ความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่	9
เอกสารและการวิจัยในต่างประเทศ	9
การยอมรับเชิงบวกของพ่อแม่	12
เอกสารและการวิจัยในต่างประเทศ	15
เอกสารและการวิจัยในประเทศไทย	17
สมมุติฐานในการศึกษากันกว่า	20
3 วิธีดำเนินการศึกษากันกว่า	22
กลุ่มตัวอย่าง	22
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	24
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	30
วิธีจัดการกับข้อมูล	30

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	32
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	32
	การวัดค่ากับความถี่ของค่าของตัวแปรเชิงปริมาณกับเวลา	34
	การเปรียบเทียบค่ากลางของความถี่ของตัวแปรเชิงปริมาณกับเวลา	68
	ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเชิงปริมาณกับเวลา และ	
	การอธิบายเชิงคุณภาพของเวลา	76
5	สรุป วิเคราะห์ผล และข้อเสนอแนะ	81
	ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้	81
	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้	81
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	81
	การวิเคราะห์ข้อมูล	82
	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	82
	อภิปรายผล	85
	ข้อเสนอแนะ	94

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามสถานศึกษา เพศ วัย และถิ่นที่อยู่	23
2 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรกที่วัยรุ่นมีมากที่สุด	34
3 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับที่ยั่วยุอารมณ์มากที่สุด	35
4 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรกที่วัยรุ่นอายุมีมากที่สุด	36
5 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับที่ยั่วยุอารมณ์มากที่สุด	37
6 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรกที่วัยรุ่นหญิงมีมากที่สุด	38
7 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับที่ยั่วยุหญิงมีมากที่สุด	39
8 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรกที่วัยรุ่นตอนต้นมีมากที่สุด	40
9 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับที่ยั่วยุตอนต้นมีมากที่สุด	41
10 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรกที่วัยรุ่นตอนปลายมีมากที่สุด	42
11 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับที่ยั่วยุตอนปลายมีมากที่สุด	43
12 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรกที่วัยรุ่นในกรุงเทพฯ มีมากที่สุด	44
13 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับที่ยั่วยุในกรุงเทพฯ มีมากที่สุด	45
14 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรกที่วัยรุ่นในบางจังหวัดมีมากที่สุด	46
15 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับที่ยั่วยุในบางจังหวัดมีมากที่สุด	47
16 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรกที่วัยรุ่นที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันมีมากที่สุด	48
17 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับที่ยั่วยุที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันมีมากที่สุด	49
18 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรกที่วัยรุ่นที่พ่อแม่หย่าร้างหรือถึงแก่กรรม มีมากที่สุด	50

19	ลักษณะความชักแย้ง 10 อันกับที่ช่วยรู้ที่พอเหมาะวางเร็วถึงแก่กรรม ป็นนอยที่สุด	51
20	ลักษณะความชักแย้ง 10 อันกับแรกช่วยรู้ที่พอเหมาะทาง เกรบนกิจสังกมสูงมีมากที่สุด	52
21	ลักษณะความชักแย้ง 10 อันกับที่ช่วยรู้ที่มีสถานภาพทาง เกรบนกิจสังกมสูงมีน้อยที่สุด	53
22	ลักษณะความชักแย้ง 10 อันกับแรกช่วยรู้ที่มีสถานภาพทาง เกรบนกิจสังกมปานกลางมีมากที่สุด	54
23	ลักษณะความชักแย้ง 10 อันกับที่ช่วยรู้ที่มีสถานภาพทาง เกรบนกิจสังกมปานกลางมีน้อยที่สุด	55
24	ลักษณะความชักแย้ง 10 อันกับแรกช่วยรู้ที่มีสถานภาพทาง เกรบนกิจสังกมต่ำมีมากที่สุด	56
25	ลักษณะความชักแย้ง 10 อันกับที่ช่วยรู้ที่มีสถานภาพทาง เกรบนกิจสังกมต่ำมีน้อยที่สุด	57
26	ลักษณะความชักแย้ง 10 อันกับแรกช่วยรู้ที่เป็นลูกคนแรก มีมากที่สุด	58
27	ลักษณะความชักแย้ง 10 อันกับที่ช่วยรู้ที่เป็นลูกคนแรก มีน้อยที่สุด	59
28	ลักษณะความชักแย้ง 10 อันกับแรกช่วยรู้ที่เป็นลูกคนกลาง มีมากที่สุด	60
29	ลักษณะความชักแย้ง 10 อันกับที่ช่วยรู้ที่เป็นลูกคนกลาง มีน้อยที่สุด	61

30	ลักษณะความซัดแย้ง 10 อันคมแรกที่วัยรุ่นที่เป็นลูกคนสุดท้าย มีมากที่สุด	62
31	ลักษณะความซัดแย้ง 10 อันคมที่วัยรุ่นที่เป็นลูกคนสุดท้าย มีน้อยที่สุด	63
32	การยอมรับของวัยรุ่นที่มีความซัดแย้งกับพ่อแม่	64
33	การยอมรับของวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลายที่มีความซัดแย้งกับพ่อแม่	65
34	การยอมรับของแบบการยอมรับเลี้ยงดูของพ่อแม่ในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด	66
35	การยอมรับของแบบการยอมรับเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมสูง ปานกลาง ต่ำ	67
36	เปรียบเทียบความแตกต่างของความซัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่าง วัยรุ่นชายกับวัยรุ่นหญิง	68
37	เปรียบเทียบความแตกต่างของความซัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่าง วัยรุ่นตอนต้นกับวัยรุ่นตอนปลาย	69
38	เปรียบเทียบความแตกต่างของความซัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่าง วัยรุ่นในกรุงเทพ กับวัยรุ่นในต่างจังหวัด	69
39	เปรียบเทียบความแตกต่างของความซัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่าง วัยรุ่นที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันกับวัยรุ่นที่พ่อแม่หย่าร้างหรือถึงแก่กรรม	70
40	เปรียบเทียบความแตกต่างของความซัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่าง วัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูง ปานกลาง ต่ำ	71
41	เปรียบเทียบความแตกต่างของความซัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่าง วัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมปานกลางกับต่ำ	72
42	เปรียบเทียบความแตกต่างของความซัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่าง วัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูงกับปานกลาง	73

- 43 เปรียบเทียบความแตกต่างของความรักแย้งกับพ่อแม่ ระหว่าง
วัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจต่างกัน
74
- 44 เปรียบเทียบความแตกต่างของความรักแย้งกับ พ่อแม่ ระหว่าง
วัยรุ่นที่มีลำดับการ เกิดเป็นลูกคนแรก คนกลาง คนสุดท้อง
75
- 45 แสดงความสัมพันธ์สลับกันระหว่างการยอมรับ เคารพของพ่อแม่
กับความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่
76
- 46 เปรียบเทียบความแตกต่างของความรักแย้งกับพ่อแม่ ระหว่าง
วัยรุ่นที่ได้รับการยอมรับ เคารพของแม่ทอดทิ้ง แม่ประมาทไทย
แม่ให้ความคุ้มครองจนเกินไป
77
- 47 เปรียบเทียบความแตกต่างของความรักแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่
ระหว่างวัยรุ่นที่ได้รับการยอมรับ เคารพของแม่ทอดทิ้ง กับแม่ประมาทไทย
78
- 48 เปรียบเทียบความแตกต่างของความรักแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่
ระหว่าง วัยรุ่นที่ได้รับการยอมรับ เคารพของแม่ทอดทิ้ง กับแม่ให้
ความคุ้มครองจนเกินไป
79
- 49 เปรียบเทียบความแตกต่างของความรักแย้งกับ พ่อแม่ ระหว่าง
วัยรุ่นที่ได้รับการยอมรับ เคารพของแม่ให้ความคุ้มครองจนเกินไป
กับแม่ประมาทไทย
80

ภูมิคุ้มกัน

ประเทศจะพัฒนาไปได้เพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของประชากร เป็นสำคัญ ประการหนึ่ง ฉะนั้นในการพัฒนาประเทศจึงจำเป็นต้องพัฒนากำลังคนควบคู่กันไป ในประเทศที่พัฒนาทางอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็วจะมีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในอัตราที่รวดเร็วตามไปด้วย เป็นเหตุให้บุคคลในสังคมต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ มากมาย โดยเฉพาะปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในสังคม ซึ่งบุคคลจะต้องใช้ความพยายามที่จะตัดสินใจการกระทำทุกอย่าง อย่าง ภายตนเอง ถ้ายังสังคมมีความสัมพันธ์อันแนบแน่นเข้าด้วยกันยิ่งมีมากเท่านั้น การตัดสินใจการกระทำ ยิ่งยากขึ้นเป็นเงาตามตัว โดยเฉพาะวัยรุ่นต้องประสบกับความขัดแย้งในเรื่องความเชื่อ ความคิดเห็นในทางต่าง ๆ ควบ จึงต้องมีการปรับตัวเพื่อที่จะสามารถเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ได้ และการปรับตัวจะประสบกับความสำเร็จหรือไม่เพียงใด ก็ย่อมขึ้นอยู่กับพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมซึ่งบิดามารดามีส่วนรับผิดชอบด้วยอย่างเต็มที่ ในสถานการณ์ปรับตัวทางสังคมนั้น ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวย่อมมีอิทธิพลต่อการปรับตัวของเด็ก ทั้งนี้เพราะเด็กต้องเรียนรู้จาก บุคคลภายในครอบครัวในการที่จะทำตัวให้เข้ากับสังคมที่ตนอาศัยอยู่ เช่น ทำตัวให้เข้ากับกฎเกณฑ์ ของสังคม จารีตประเพณี และการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น เด็กจะมีพฤติกรรมทางสังคมคล้ายคลึงกับ บุคคลภายในครอบครัวของตนเป็นส่วนมาก เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีบรรยากาศเป็นกันเองมีความสุข มักจะปรับตัวได้ดีและทำในสิ่งที่สังคมยอมรับ ในทางตรงกันข้ามเด็กที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่ไม่ ลงรอยกัน มีการลงโทษอย่างรุนแรง และมีกฎเกณฑ์มากเกินไป มักจะมีพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ ซึ่งต่อไปก็อาจจะเป็นปัญหาของสังคมได้ ดังที่ ละม้ายมาศ ศรีพิทักษ์ (2504 : 9) ได้ทำการ สำนวนวิจัยเกี่ยวกับการ เปรียบเทียบความต้องการพื้นฐานทางจิตใจและปฏิกิริยาของเยาวชนไทย และญี่ปุ่นวัยรุ่น ได้รายงานมาว่า จากสถิติผู้ป้องกันอาชญากรรม กระทรวงมหาดไทย พบว่า เยาวชนไทยที่ประพฤติดก व्यवกรณต่าง ๆ นั้น ส่วนมากมีอยู่ในวัยรุ่น คือ อายุระหว่าง 12 - 18 ปี

และสาเหตุอื่นเนื่องมาจากสภาพของครอบครัวและอุปการะ เช่น การแตกแยกหรือหย่าร้าง ในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว การที่พ่อแม่ขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ การควบคุมดูแลและการอบรมสั่งสอนลูกในทางที่ถูกต้อง

ในขณะที่เด็กวัยรุ่นพยายามที่จะเป็นอิสระจากพ่อแม่ เด็กก็ยังต้องการความรักและ การเอาใจใส่อยู่ ^(๑) การขาดความช่วยเหลือเช่นว่า ความปลอดภัย และความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด ภายในครอบครัว จึงทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นภายในใจ ภาวะความขัดแย้งที่เกี่ยวกับความเป็นอิสระ และไม่เป็นอิสระนี้จะรุนแรงในกรณีที่มีความรักเกรงกลัว เจริญแบบและใช้อำนาจบีบบังคับ โดยปล่อยให้เด็กมีอิสระเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ดังที่ มัสเสน และคณะ (Mussen, Conger and Kagen, 1969 : 627) กล่าวว่า ช่วงระยะที่พ่อแม่จะเปลี่ยนพฤติกรรมการตอบสนอง การต้องการพึ่งพูนของลูก มาเป็นการฝึกให้ลูกรู้จักพึ่งตนเอง เป็นช่วงที่อาจก่อให้เกิดความขัดแย้ง ใ้มาก และเด็กจะมีพัฒนาการในการพึ่งตนเองได้ดีเพียงใดนั้น ก็ขึ้นอยู่กับสัมพันธภาพระหว่าง พ่อ แม่ ลูก เป็นสำคัญ

(๒) เนื่องจากสังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว สภาพทางดานเศรษฐกิจ มักจะขึ้น ๆ ลง ๆ ไม่คงที่ มาตรฐานทางดานความประพฤติและพฤติกรรมก็มักจะเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ไม่แน่นอน จึงมักก่อให้เกิดปัญหาในเรื่องช่องว่างระหว่างวัย คุณค่าและความเชื่อในเรื่องต่าง ๆ แตกต่างไปจากเดิม สัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่ ลูก และหลักในการอบรมเลี้ยงดูลูกก็เปลี่ยนไป จันทมาศ ชื่นบุญ และศิริพันธ์ เพชรทองคำ (2518 : 41) กล่าวว่า แก่นของความสัมพันธ์ ระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่เป็นไปในลักษณะที่มีความเคารพยำเกรง ผู้ใหญ่มีอิทธิพลต่าง ๆ แต่ในปัจจุบัน พ่อ แม่ ลูก มีความเสมอภาคกันมากขึ้น พ่อแม่ให้ความเป็นอิสระ มีการปฏิบัติต่อกัน ระหว่างพ่อแม่ ลูก เป็นแบบประชาธิปไตยมากขึ้นกว่าแต่ก่อน ความเปลี่ยนแปลงในเรื่องต่าง ๆ นี้เองที่เป็นสาเหตุทำให้พ่อแม่บางคนปรับตัวไม่ทัน หรือสับสนในการแสดงบทบาทของตนในความพยายาม ที่จะทำตนให้ทันต่อเหตุการณ์ไม่ล่าสมัยหรือหัวโบราณจนเกินไป พ่อแม่จึงจำเป็นต้องสำรวจตัวเอง ในเรื่องต่าง ๆ เช่น ในเรื่องความเชื่อ คุณค่าและทัศนคติต่อเรื่องต่าง ๆ เอชชูเบด (อ้างจาก จันทมาศ ชื่นบุญ และคณะ, 2518 : 41) ได้กล่าวไว้ว่า สาเหตุสำคัญประการใหญ่ที่ก่อให้เกิด ความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่ ลูก ก็คือ การปรับตัวในทัศนคติต่าง ๆ ของพ่อแม่ ซึ่งขัดกับของวัยรุ่น

ที่ต้องการ เป็นอิสระทำตามใจชอบ วัยรุ่นมักมีความรู้สึกว่า ผู้ใหญ่มักมองค่าของพวกวัยรุ่นต่ำกว่าความจริง ขาดความอดทน หุนหันพลันแล่น ไม่เอาจริงเอาจัง ขาดความรับผิดชอบ ไข่มั่นคง แขนงอน และเอะอะจิ้งจก

(5) ดังกล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าพื้นฐานทางครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูนั้นมีผลต่อวัยรุ่นเป็นอย่างมาก ดังที่นางเฉลียว สุมารัง (2513) กล่าวว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาดี จะเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในภายหน้า หากเด็กพลัดพลั้งเดินทางผิดด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือด้วยการขาดการเอาใจใส่และการอบรมที่ถูกตอ้งก็ เด็กจะเดินทางไปสู่อนาคตอันมืดมัว นันเป็นการสูญเสียทรัพยากรที่มีค่าของสังคมและประเทศชาติ ผู้ที่พินาศที่เกี่ยวของกับเด็กวัยรุ่น โดยเฉพาะคือ พ่อแม่ และครู การจะได้มีความเข้าใจธรรมชาติ ความถ่องการและความสนใจของเด็กรู้รอบ ประกอบด้วยการรู้จักวิธีที่จะใช้ความรู้และอบรมบ่มนิสัยอย่างถูกต้อง จึงจะสามารถนำและประคับประคอง เด็กรู้รอบให้ก้าวหน้าไปในทางที่จะนำความสุขและความสำเร็จมาสู่ชีวิตของตน และรู้จักทำประโยชน์แก่สังคมและประเทศ

ด้วยเหตุผลตามที่กล่าวมาแล้วแต่ต้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษากันว่า เรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของเด็กรู้รอบกับพ่อแม่และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่" เพราะเห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ และผู้ที่สนใจ ในการที่จะอบรมเลี้ยงดูเด็กให้เป็นพลเมืองที่ดีของสังคม และเป็นประชากรที่มีประสิทธิภาพของประเทศในอนาคต

ความมุ่งหมายของการศึกษากันว่า

1. เพื่อศึกษาลักษณะการขัดแย้งในกันต่าง ๆ ของวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่ โดยจำแนกตามเพศ อายุ ฐานะเศรษฐกิจและสังคม ท้องถิ่นที่อยู่อาศัย ลำดับการเกิด และสถานภาพการสมรสของบิดามารดา

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ เมื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามเพศ อายุ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ท้องถิ่นที่อยู่อาศัย ลำดับการเกิด และสถานภาพการสมรสของบิดามารดา

3. เพื่อศึกษาว่าในสถานการณ์การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ทั้ง 3 แบบ คือ แบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป (Overprotection) แบบประชาธิปไตย (Democracy) และแบบทอดทิ้ง (Rejection) จะทำให้วัยรุ่นมีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่
5. เพื่อสร้างแบบสอบถาม สำหรับใช้ศึกษาความขัดแย้งของเด็กรั้วกับพ่อแม่

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. จะช่วยให้เข้าใจถึงลักษณะและความสำคัญของความขัดแย้งของวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่
2. ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่
3. เป็นแนวทางให้พ่อแม่ ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นได้เข้าใจในพฤติกรรมของวัยรุ่นได้ดียิ่งขึ้น และใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขและส่งเสริมให้วัยรุ่นได้พัฒนาบุคลิกภาพได้เหมาะสมยิ่งขึ้น
4. การศึกษาค้นคว้าทำให้มีแบบสอบถามความขัดแย้งของวัยรุ่นที่มีพ่อแม่ ซึ่งอาจนำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาค้นคว้านี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กรั้วที่มีอายุระหว่าง 13 - 21 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ มศ.1 - มศ.5 และระดับฝึกหัดครู ป.กศ. - ป.กศ.สูง ปีการศึกษา 2518 ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดนครราชสีมา

2. ตัวแปรที่ศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ศึกษาลักษณะความขัดแย้งและเปรียบเทียบความขัดแย้งของเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่

ก. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- เพศ
- อายุ
- สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม
- ท้องถิ่นที่อยู่อาศัย
- สถานภาพการสมรสของพ่อแม่
- ลำดับการเกิด

ข. ตัวแปรตาม ได้แก่

- ความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่

ตอนที่ 2 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ และการยอมรับเลี้ยงดูของพ่อแม่

ก. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การยอมรับเลี้ยงดูของพ่อแม่

ข. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. วัยรุ่น หมายถึง เด็กที่มีอายุระหว่าง 13 - 21 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนและวิทยาลัยครู โดยถือตามเกณฑ์การแบ่งวัยของ เฮอร์ล็อก (Hurlock, 1949 : 4)
2. วัยรุ่นตอนต้น หมายถึง เด็กที่มีอายุระหว่าง 13 - 16 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนหรือวิทยาลัยครู
3. วัยรุ่นตอนปลาย หมายถึง เด็กที่มีอายุระหว่าง 17 - 21 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนหรือวิทยาลัยครู

4. ความขัดแย้ง (Conflict) หมายถึง สภาพความรู้สึกนึกคิดของวัยรุ่นที่ไปตรงกับพ่อแม่ ทำให้วัยรุ่นเกิดความวิตกกังวล กับหัวใจและไม่พอใจในการปฏิบัติตามแนวทางของพ่อแม่

5. พ่อแม่ หมายถึง บิดามารดาหรือผู้ปกครองที่เป็นผู้อบรมเลี้ยงดูและใกล้ชิดสนิทสนมกับวัยรุ่นเป็นระยะเวลานานที่สุด

6. การอบรมเลี้ยงดู (Child - Rearing Practices) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ซึ่งสามารถแยกให้เห็นเด่นชัดใน 3 ลักษณะคือ แบบทอดทิ้ง (Rejection) แบบประชาธิปไตย (Democracy) และแบบให้ความคุ้มครองเกินไป (Overprotection) ซึ่งได้มาจากการทดสอบความรู้สึกของวัยรุ่นในกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อพ่อแม่ของตน

7. การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง (Rejection) หมายถึง วิธีการที่พ่อแม่ให้การอบรมเลี้ยงดูที่วัยรุ่นรู้สึกว่าตนเองถูกเกลียดชัง หรือถูกปล่อยปละละเลย พ่อแม่ไม่เคอะเขินใจใส่ไปทั่วๆ ขาดความช่วยเหลือเท่าที่ควร

8. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (Democracy) หมายถึง วิธีการที่พ่อแม่ให้การอบรมเลี้ยงดูที่วัยรุ่นรู้สึกว่าตนเองได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรม พ่อแม่มีความอดทน ใจกว้างหรือเข้มงวดเกินไป รู้จักยอมรับนับถือความสามารถและความคิดเห็นของวัยรุ่น ให้ความร่วมมือกับวัยรุ่นตามโอกาสอันเหมาะสม

9. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองเกินไป (Overprotection) หมายถึง วิธีการที่พ่อแม่ให้การอบรมเลี้ยงดูที่วัยรุ่นรู้สึกว่าตนเองถูกปฏิเสธไปทั่วๆ ขาดความสนใจปรารถนา หรือคอยควบคุมไปให้ได้รับความสะดวกในการกระทำที่ตนต้องการ และมักจะคอยคุ้มครองปกป้องให้ความช่วยเหลือแนะนำอยู่ตลอดเวลา

10. วัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร หมายถึง เด็กวัยรุ่นที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

11. วัยรุ่นในต่างจังหวัด หมายถึง เด็กวัยรุ่นที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดนครราชสีมา

12. สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว หมายถึง ระดับสถานภาพของครอบครัวของเด็กวัยรุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งวัดได้ด้วยการศึกษา ลักษณะอาชีพ และรายได้ที่ได้รับต่อเดือนของบิดาหรือหัวหน้าครอบครัว ตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยตั้งขึ้น โดยอาศัยสถิติการสำรวจ

รายการใช้จ่ายของครอบครัว พุทธศักราช 2506 ในกรุงเทพมหานครและหัวประเทศ
ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักงานรัฐมนตรี กับแนวทางในการแบ่งรายได้ของการเกษ
แห่งชาติ พ.ศ. 2516 ประกอบกับอาศัยหลักการแบ่งชั้นในสังคมไทยของ ดร.ไพฑูรย์ เกื้อแก้ว
(2506) เป็นแนวทางนาาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน เป็นเกณฑ์ในการจัดระดับ
ความแตกต่างของระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ดังนี้

12.1 ครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมสูง บิคาหรือหัวหน้าครอบครัว
ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้อย่างน้อย 2 ประการ คือ

12.1.1 ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาโทขึ้นไป

12.1.2 ลักษณะอาชีพ เป็นผู้ปฏิบัติงานอาชีพ วิชาชีพชั้นสูง ผู้จัดการ
และวิชาชีพชั้นสูงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในระดับสูง ข้าราชการพลเรือน ทหาร ตำรวจตั้งแต่ชั้นพิเศษ
หรือเทียบเท่าขึ้นไป นักการเมืองที่มีอำนาจ นักวิชาการที่มีชื่อเสียง, ครูอาจารย์ที่ทรงคุณวุฒิ
ในมหาวิทยาลัย หรือเจ้าของธุรกิจขนาดใหญ่

12.1.3 รายได้โดยเฉลี่ย ต้องมีรายได้เกินกว่า 4,000 บาทต่อเดือน

12.2 ครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมปานกลาง บิคาหรือ
หัวหน้าครอบครัว จะต้องมืคุณสมบัติต่อไปนี้อย่างน้อย 2 ประการ คือ

12.2.1 ระดับการศึกษาสูงกว่าชั้น มศ.3 (ม.6 เดิม) ขึ้นไปจนถึง
ระดับปริญญาโท

12.2.2 ลักษณะอาชีพ เป็นผู้ปฏิบัติงานอาชีพ วิชาชีพที่เกี่ยวข้อง
ในระดับกลาง คือ ข้าราชการพลเรือนหรือทหารตำรวจตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไปจนถึงชั้นเอก
หรือเทียบเท่า หรือนักธุรกิจหรือเจ้าของร้านขนาดกลาง หรือนักหนังสือพิมพ์

12.2.3 รายได้โดยเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1,500 - 4,000 บาท ต่อเดือน

12.3 ครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ บิคาหรือหัวหน้าครอบครัว
จะต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้อย่างน้อย 2 ประการ คือ

12.3.1 ระดับการศึกษา ตั้งแต่ผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษาสามัญจนถึง

มศ.3 (ม.6 เกิม)

12.3.2 ลักษณะอาชีพ เป็นเสมียนพนักงาน คนขายของในห้างร้าน หรือองค์การ กรรมกรที่ไม่ใช่อ่าง และปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต คนงานที่ไม่ใช่ช่างฝีมือ ผู้ให้บริการอื่น ๆ และผู้ให้บริการในครอบครัว ช่างนา ช่างสวน ขนาดเล็ก

12.3.3 รายได้เฉลี่ยต่ำกว่า 1,500 บาทต่อเดือน

13. สถานการณ์การสืบรสของพ่อแม่ หมายถึง สภาพการสมรสของพ่อแม่ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 พวกคือ

13.1 พ่อแม่อยู่ด้วยกัน

13.2 พ่อแม่แยกกันอยู่โดยการหย่าร้างหรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถึงแก่กรรม

14. ลำดับการเกิด หมายถึง ลำดับที่การเกิดของวัยรุ่น ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ

14.1 ลูกคนแรก หมายถึง ลูกคนที่ 1 ของครอบครัว

14.2 ลูกคนกลาง หมายถึง ลูกคนที่ 2 และคนถัดมาจนถึงลูกคนรองสุดท้ายของ

ครอบครัว

14.3 ลูกคนสุดท้าย หมายถึง ลูกคนสุดท้ายของครอบครัว.

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาก่อน

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาก่อนเรื่อง ได้แยกต่างเป็น 2 ตอน คือ

1. เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่
2. เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่

ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูก เป็นสิ่งสำคัญในอันที่จะปลูกฝังบุคลิกภาพที่เหมาะสมให้กับเด็ก การสัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่กับลูกไม่ดีเท่าใด เพราะสาเหตุจากการปฏิบัติตนของพ่อแม่ไปถูกต้อง จะทำให้เด็กไปเอาพฤติกรรมหรือไม่ว่าเขาใจว่าตนจะวางตัวให้ถูกต้องได้อย่างไร ผลเสียจะเกิดขึ้นเมื่อเด็กเติบโต โดยเด็กจะเก็บฝังเอาอารมณ์ ความนึกคิดต่าง ๆ ในตอนเด็กเอาไว้ จึงเป็นผลทำให้บุคลิกภาพที่ไปเหมาะสมได้ ดังที่ เฟลมมิง (Fleming, C.H., 1957 : 14) กล่าวว่า พ่อแม่ที่ไปมีความรู้ทางจิตวิทยาเกี่ยวกับวัยรุ่นก็พอ ไม่เข้าใจวัยรุ่น จะเป็นสาเหตุให้เกิดความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับเด็กวัยรุ่นได้ และนำความไม่สบายใจมาให้กับทั้งสองฝ่าย

(*) ซิลลิส (Zeligs อ้างจาก Fleming, 1957 : 73) ได้ศึกษาเด็กอายุ 12 ขวบ จำนวน 450 คน โดยให้เขียนรายการเกี่ยวกับพฤติกรรมของพ่อแม่ที่เด็กมีความเห็นขัดแย้ง ผลปรากฏว่าพฤติกรรมของพ่อแม่ที่เด็กไม่ชอบและมีความเห็นขัดแย้งคือ พ่อแม่บอกรับเสียมอย ๆ ชอบดุด่า จู้จี้ หุคุหงิด ขี้บ่นโหล่นเฉียว ปฏิบัติต่อเด็กคล้ายกับทารก คอยกีดกันไม่ให้เขารวบรวมกิจกรรมกับเพื่อน ขาดไม่มีระเบียบ ไม่มีความสงบ นอกจากนี้เด็กยังต้องการให้พ่อแม่รักและปฏิบัติตามสัญญาที่ให้ไว้กับลูก ๆ ทุกครั้ง และอยากให้แม่มีทัศนคติในการพูดจาและการแต่งกาย

ฟอลซัม (Folsom อ้างจาก Garrison, 1956 : 306 - 307) ศึกษาเด็กวัยรุ่นชาย จำนวน 348 คน วัยรุ่นหญิง จำนวน 382 คน เกี่ยวกับเรื่องความขัดแย้งกับพ่อแม่ โดยให้เด็กเขียนสาเหตุของความขัดแย้ง ผลการศึกษพบว่าวัยรุ่นชายมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องเกี่ยวกับการใช้รถ การใช้เงิน ผลการเรียนรู้ ส่วนวัยรุ่นหญิงมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มาก

ในเรื่องที่เกี่ยวกับ หน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ทำในบ้าน การเช่าสโตร์ หรือออกงานสังคม การแต่งกายและการไปงานเลี้ยงโดยไม่ถูกควบคุมไป และขอไปอีกว่า วัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 16 - 18 ปี) จะเต็มใจที่จะยอมรับความกักเห็นของพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 15 ปี)

* สโกรุปสกา (Skorupska อ้างจาก Powell, 1963 : 267 - 269) ศึกษาเรื่องความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ในประเทศโปแลนด์ พบว่า ความขัดแย้งส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในบ้านจะเกิดกับทั้งพ่อแม่ หรือเฉพาะกับแม่ พหุบาทที่จะเกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่คนเดียว * สาเหตุของความขัดแย้งก็ค่อนข้างซับซ้อนและมีความเกี่ยวพันกัน ปัญหาต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง เช่น ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ความเข้มงวดกวดขันในเรื่องความเป็นอิสระ บุคลิกภาพและลักษณะการแสดงออกของผู้ใหญ่ รวมทั้งเรื่องเล็ก ๆ น้อย สิ่งที่ยั่วยุเร้าถึงน้อย คือ บุคลิกภาพและการแสดงออกของเขาเอง ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และความไม่ก้าวหน้าในการศึกษา ความขัดแย้งทั้งหลายจะเร้าให้เด็กมีอารมณ์รุนแรงและไม่มีความสุข ซึ่งทำให้เด็กขาดความสุข และรู้สึกว่าตนเองมีความผิดหรือกระทำความผิด จะสนใจในสิ่งบันเทิงหรือความสนุกสนานของตัวเองหรือไม่ค่อยให้ความสนใจจะมีความรู้สึกเกลียด โกรธแค้น มีความต้องการที่จะแกล้งแค้นหรือแสดงอาการดื้ออย่างรุนแรง

* ลิคเคียน (Liccione J., V., 1955 : 421 - 426) ศึกษาเกี่ยวกับความขัดแย้งโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กหญิงจำนวน 200 คน อายุระหว่าง 9 - 17 ปี โดยตั้งสมมุติฐานว่าสัมพันธภาพระหว่างแม่กับลูกสาวจะมีความสำคัญทำให้เกิดความขัดแย้งมากกว่าสัมพันธภาพระหว่างพ่อกับลูกสาวในระยะเดียวกัน การวัดความขัดแย้งและการเปลี่ยนสัมพันธภาพ ใช้แบบทดสอบ "ที เอ ที" (Thematic Apperception Test) ผลสรุปว่า * ในทุกระดับอายุจะมีความขัดแย้งระหว่างแม่กับลูกสาวมากกว่าพ่อกับลูกสาว เนื่องจากมีปฏิกิริยาอันตรกิริยา (Interaction) กับลูกสาวมากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สโตท (Stott, L.H., 1940 : 418) ซึ่งพบว่า นอกจากวัยรุ่นจะมีความขัดแย้งกับแม่มากกว่าพ่อแล้ว ยังพบว่าแม่ก็จะเป็นฝ่ายทำโทษเด็กมากกว่าพ่ออีกด้วย นอกจากนี้แม่ยังเป็นผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลเอาใจใส่เด็ก ๆ มากกว่าพ่อ คือเป็นทั้งเพื่อน

และผู้ควบคุมดูแลได้เด็กเป็นกรณีระเบียบวินัย ในด้านความแตกต่างระหว่างอายุของพ่อแม่กับลูก และเด็กที่อยู่อาศัยก็เป็นสาเหตุให้เกิดความขัดแย้งแตกต่างกันได้ ดังผลการศึกษาของ สทอต (Stott, L.H., 1940 : 325 - 359) รายงานว่า พ่อแม่ที่มีอายุมากมีภาวะต้องการที่จะบังคับวินัยมากกว่าพ่อแม่ที่มีอายุน้อย และแม่ตามชนบทจะมีความเข้าใจและมีทัศนคติที่เหมาะสมกับลูกของคนมากกว่าพ่อ

แบลร์ (Blair, 1964 : 28 - 34) ได้ศึกษาถึงการกระทำของผู้ใหญ่หลายอย่างที่ทำให้เด็กวัยรุ่นเกิดความรู้สึกขัดแย้งว่าในสิ่งที่ผู้ใหญ่บอกว่าจะไม่ควรกระทำ เช่น ไม่ควรสูบบุหรี่ ขับรถเร็ว ขับรถอย่างไม่มีเครื่องหมาย ไปบ้านเพื่อนหลังขณะที่พ่อแม่ของเขายังไม่อยู่บ้าน ไปดูภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นสำหรับผู้ใหญ่โดยเฉพาะ ออกนอกบ้านเป็นเวลานาน ผู้หญิงต้องไม่แต่งหน้ามาก เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ผู้ใหญ่ไม่ให้เด็กวัยรุ่นกระทำ แต่ผู้ใหญ่และพ่อแม่ก็กระทำการสิ่งเหล่านี้ให้เด็กเห็น แบลร์ยังกล่าวต่อไปอีกว่า ทัศนคติของพ่อแม่ผู้ปกครองก็เป็นเหตุให้เกิดความขัดแย้งได้หลายประการ เช่น

1. พ่อแม่มักจะคาดหวังในสิ่งที่ขัดแย้งกับเด็กวัยรุ่น พยายามกวดขันหรือจำกัดอิสรภาพของเด็ก หรือให้อิสรภาพแก่เด็กไม่ถูกต้องเหมาะสม ทั้งยังไม่อาจจะเข้ากับเด็กได้ดี โดยเฉพาะกับเด็กชาย ซึ่งมีแนวโน้มที่ต้องการอิสรภาพตั้งแต่อายุยังน้อย

2. พ่อแม่ยอมให้เด็กมีอิสระในการตัดสินใจและเลือกโอกาสได้ตามที่เด็กต้องการ แต่พ่อแม่ก็ยังไม่เต็มใจที่จะให้เด็กกระทำเช่นนั้น ทั้งยังแสดงอาการสงสัยและไม่ยอมให้เด็กตัดสินใจเองในบางโอกาสที่สำคัญ ๆ พ่อแม่มักพอใจที่จะให้เด็กทำตามสิ่งที่พ่อแม่คาดหวังเอาไว้ จึงทำให้เด็กเกิดความไม่พอใจ วิดกกังวลอันเป็นสาเหตุให้เด็กทำผิดได้

3. พ่อแม่มีแนวโน้มที่จะมองพฤติกรรมของเด็กอย่างผู้ใหญ่มองผู้ใหญ่ที่ทำการที่ไม่ถูกต้องเสมอ เช่น เมื่อเด็กจอกรถคุยกับเพื่อนต่างเพศ ก็มักแปลความหมายของการกระทำของเด็กไปในทางลบ หรือกล่าวหาว่าเด็กจะไม่ทำอย่างที่ตนคิด คือความหมายพฤติกรรมของเด็กไปในทางไม่ดี

4. พ่อแม่ไม่พึงพอใจในวิถีการดำเนินชีวิตของตน จึงพยายามหันไปควบคุมความเป็นอยู่ของลูกให้เป็นไปตามแนวทางที่ตนวางไว้ให้ ซึ่งเป็นการขัดกับความพึงพอใจของลูก

บลอค (Block, 1973 : 192 - 206) ได้ศึกษาถึงความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นกับแม่ในสหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาคือนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา ทั้งชายและหญิง จำนวน 528 คน ใช้เวลาศึกษาเป็นเวลานานถึง 5 ปี โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในขณะนั้น และหาว่าเขาเกิดความไม่สบายใจ คับข้องใจ ไม่มีความสุขเท่าที่ควร ผลการศึกษาพบว่าลักษณะความขัดแย้งที่เกิดขึ้นมากมีอยู่ประมาณ 50 ประเด็น ที่สำคัญเรียงตามลำดับ เช่น แม่ชอบจู้เกี่ยวกับขบถและพฤติกรรมของเด็ก มีส่วนตัว ชอบยกเอาพี่น้องมาเป็นตัวอย่าง ควบคุมเวลาเรียนไว้ดี การออกไปเที่ยวของลูกในเวลากลางคืน ชอบให้รู้เรื่องการใช้เงิน การใช้จ่าย ให้อาหารที่เด็กไม่ชอบ แม่มักเป็นผู้ตัดสินใจในการให้เด็กเลือกวิชาเรียนหรือเลือกประกอบอาชีพ แม่ชอบล้อเลียนเกี่ยวกับเพื่อนต่างเพศ เป็นต้น

แลนดิส (Landis, 1945 : 244 - 246) ศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นกับแม่ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายหญิง 528 คน ผลการศึกษาปรากฏว่าคล้ายคลึงกับที่บลอค (Block) เคยศึกษาไว้เมื่อปี 1973 นอกจากนี้ยังพบต่อไปอีกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการนั่งรถออกไปเที่ยวกับวัยรุ่นชายในเวลากลางคืน และการออกไปไหนของพ่อแม่ไม่ควย

(X) (๑๗)

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า การอบรมเลี้ยงดูเด็กนั้นเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อบุคลิกภาพของเด็กเป็นอย่างมาก ถ้าเด็กมีชีวิตเริ่มต้นที่ดีก็ย่อมจะมีคุณลักษณะยิ่งสำหรับการที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดี พ่อแม่จึงควรได้เริ่มต้นอบรมเลี้ยงดูเด็กของตนให้ถูกต้องเหมาะสมเสียแต่แรก เพื่อจะได้คาดหวังไว้ว่าในอนาคตเด็กจะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ทั้งนี้สมาคมจิตเวชศาสตร์แห่งประเทศไทย (2518 : 280) ให้ข้อคิดเห็นว่า บ้านและครอบครัวนับว่าเป็นสถาบันสังคมที่มีความสำคัญอันดับแรก

ในการที่จะสร้างลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพของเด็ก ถ้าภายในบ้านหรือครอบครัวมีความสุข ทุกคนมีความสามัคคีกลมเกลียวกันไม่ในอวยงดี มีความรักความปรารถนาห่วงใยในตัวเอง และทำตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่บุตร ย่อมทำให้บุตรเกิดความรักพ่อแม่ มีความอบอุ่นใจและมีความสุข รวมทั้งรับแต่สิ่งที่ดีงามเข้ามาในชีวิต ทำให้เด็กเจริญเติบโตด้วยทั้งสติปัญญาและความนึกคิด เขียนพร้อมด้วย ความงามทั้งกาย วาจา และใจ ซึ่งจะเป็นอย่างนี้ของประเทศชาติบ้านเมืองต่อไป

กรมการฝึกหัดครู (อ้างจาก นัฏฐี นูนานา, 2514 : 22) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (Democracy) ไว้ดังนี้คือ บิดามารดามิควรฝืนชอบร่วมกันในการเลี้ยงดูบุตรและการสอนของครอบครัว การตัดสินใจใด ๆ ในครอบครัวเกิดขึ้นจากการตกลงเห็นชอบของสมาชิกทุกคน บุตรมีโอกาสดูแลความสามารถอย่างเต็มที่ และรับผิดชอบในกิจการต่าง ๆ ของครอบครัว มีโอกาสหัดคิดริเริ่มและตัดสินใจจากเรื่องเล็กไปหาเรื่องใหญ่ และจะสร้างเป็นนิสัยต่อไป จะรู้จักคิดริเริ่ม กล้าแสดงความคิดเห็น มีความเชื่อมั่นในตนเอง ทั้งตนเองได้

วอลเบิร์ก (Wolberg อ้างจาก อรทัย ชื่นบุญ, 2518 : 44) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสับสนใจที่ระหว่างพ่อแม่กับลูก และพบว่า เด็กที่ถูกพ่อแม่และเสียทอดทั้ง (Rejection) ไม่ได้ได้รับความรัก ไม่เป็นที่ต้องการ ไม่เป็นที่ยอมรับของพ่อแม่ มักจะกลายเป็นเด็กขลาดกลัว ลังเล ไม่มีความรู้สึกมั่นคง อวาทได้รับความสนใจจากคนอื่นตลอดเวลา มักอิจฉา การก้าวเพราะเห็นว่าทุกสิ่งรอบตัวเป็นอันตรายสำหรับตน และยังมีความรู้สึกเหงาหงอยโดดเดี่ยว เวลาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็มีปัญหาในการที่จะรักคนอื่น หรือมีปัญหาในการที่จะรับความรักจากคนอื่น และไม่เคยเรียนรู้ที่จะรักใคร่ ใฝ่ใคร ไม่เคยเรียนรู้ที่จะรับความรักจากคนอื่นใกล้ชิด และถ้าพ่อแม่หรือคนเลี้ยงดูเสียทอดทั้ง ไม่ให้ความรัก ไม่ให้ความสนใจอย่างมาก ๆ แล้ว เด็กจะสร้างลักษณะนิสัยและทัศนคติที่ต่อต้านกับคนอื่น ไม่ต้องการทำอะไรตามกฎเกณฑ์ ขอบเขตและตามข้อกำหนดที่วางไว้ มีความหวาดกลัวอารมณ์อย่างสูง แล้วยังออกในลักษณะอาการตอบโต้ความกดดัน หรือต่อต้านการบีบบังคับรวมทั้งที่ตนกำลังเผชิญอยู่ นอกจากนี้ก็จะมีลักษณะชักชวนคนอื่นที่แย่ง ๆ ปรนเปรอด้วย เช่น โกหก ลักขโมย ฝ่าฝืน หรือการกระทำผิดต่าง ๆ

อรรถิย์ ซึ่งบนุนย์ (2518 : 44 - 45) อธิบายถึงความสัมพันธ์ของพ่อแม่กับลูก
แบบให้ความปกป้องคุ้มครองเกินงามเกินไป (Overprotection) ว่าการเลี้ยงดูแบบนี้ แบ่งออกเป็น
2 แบบคือ บังคับการควบคุมเกินไป หรือตามใจเกินไป หรือผสมกันทั้งสองแบบ เด็กพวกนี้ทั้งที่
ถูกบังคับมากและที่ถูกตามใจมาก มักจะมีลักษณะที่ขาดความเชื่อใจตนเอง กับปัญหาที่เกิดขึ้นไปแตก
เพราะไปเก็บมีโอกาสดีกฝนใช้วิจารณญาณการตัดสินใจด้วยตัว เอง เพียงพอ คิดแก้ปัญหาไม่ค่อยได้
หรือถ้าทำได้แบบผิวเผินในขณะนั้น นอกจากนั้นยังมักมีลักษณะไม่เป็นที่ เพราะไปเคยมีประสบการณ์
หรือเรียนรู้มาเสีย ทั้งสิ้นใจไม่ค่อยได้ ดังเ... พวกที่ถูกโอบอุ้มมากจะมีลักษณะเฉพาะแบ่งลงไปเป็นแบบ
"เหิง" เอาแต่ใจตัวเอง ไปยังเหตุผลหรือแท้จริง หรือไปสนใจความรู้สึกของผู้อื่น มักไม่สนใจที่
ชอบเรียกร้อง พวกที่ถูกบังคับมากมักเป็นคนเชื่อฟังง่าย และยอมอะไรง่าย ๆ ชอบถอนตัวออกจาก
สถานการณ์ที่พบว่ายากลำบาก มักจะเกิดความรู้สึกเป็นลมคล้ายได้ง่าย แต่มักพยายามกลบเกลื่อน
ด้วยการสร้างหาห้องอากาศทางจิต หรือไม้ก็แบกตัวหนีคนอื่นอยู่อย่างสันโดษไปเสียก็ได้

อาเนท อาภากรม (2515 : 166 - 167) แบ่งวิธีการอบรมเลี้ยงดูบุตรตามฐานะ
เศรษฐกิจและสังคมออกเป็น 3 พวก คือ

1. การอบรมเลี้ยงดูบุตรของครอบครัวที่ยากจน วิธีการอบรมเลี้ยงดูบุตรของครอบครัว
ประเภทนี้มักปล่อยปละละเลย เพราะทั้งพ่อและแม่ต่างหากินตัว เป็นเกสสาวจึงไม่ค่อยมีเวลาเอาใจใส่
ต่อการอบรมเลี้ยงดูมากนัก พ่อแม่ก็จะถือว่า "ลูกจะดีหรือไม่ดีก็สุดแต่บุญกรรมของเด็ก" อย่างไรก็ตาม
ก็มีครอบครัวที่ยากจนจำนวนไม่น้อยพยายามอบรมเลี้ยงดูเป็นอย่างดี แต่มักจะประสพอุปสรรคขัดข้อง
บางประการ เช่น สิ่งแวดล้อมในละแวกบ้าน และเงื่อนไขทางชีวิตนำไปสู่ทางที่ไม่ดีได้ สิ่งสิ่งเหล่านี้
เหลืออาลัยที่พ่อแม่จะแก้ไขได้ เพราะฉะนั้นเด็ก ๆ ที่มาจากครอบครัวที่ยากจนจึงมักเป็นปัญหายาก
ของสังคม เพราะเด็ก ๆ ไม่ได้รับการเอาใจใส่อบรมอย่างเพียงพอ ตลอดจนไม่ได้รับความรัก
ความเมตตาจากพ่อแม่

2. การอบรมเลี้ยงดูบุตรของครอบครัวชนชั้นกลาง ครอบครัวประเภทนี้พ่อแม่มีโอกาสหรือ
เวลาที่จะเอาใจใส่อบรมสั่งสอนลูก ๆ ได้ดีกว่าครอบครัวที่ยากจน ทั้งพ่อและแม่ก็อยู่ในฐานะที่หา
เลี้ยงต่าง ๆ มายำมั่งคั่งการครองการของเด็ก ๆ ซึ่งอยู่ในวัยที่อยากรู้อยากเห็น การอบรมของ
ชนชั้นกลางมักเน้นในเรื่องของความประพฤติโดยถือว่า "เด็กคือผู้ที่การอบรมสั่งสอน" เมื่อเด็ก
เติบโตขึ้นก็เข้าวางแผนการศึกษาให้แก่เด็ก และพยายามสนับสนุนให้ลูก ๆ ได้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียน
ในระดับสูง ๆ

3. การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวชนชั้นสูง ครอบครัวประเภทนี้ให้ความเอาใจใส่แก่เด็กเป็นอย่างดี ทั้งในด้านการกินอยู่หลับนอนและการอบรมสั่งสอน ว่าจะไรก็ดีปรากฏอยู่เสมอว่าเด็กบางคนหนีจากครอบครัวของชนชั้นสูง มีความประพฤติไม่เรียบร้อย ซึ่งเชื่อกันว่าอาจเป็นเพราะได้เกิดการทรมานใจเด็กมากเกินไปเพราะทั้งกลาบบ่เป็นเด็กเสีย

ผลการวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

บาลด์วิน (Baldwin, 1948 : 127 - 136) ได้ศึกษาเด็กอายุประมาณ 4 ขวบ จำนวน 67 คน พบว่า พ่อแม่ที่ปกครองเด็กแบบประชาธิปไตย กล่าวคือ พ่อแม่จะมีกิจกรรมร่วมกับเด็ก ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการตัดสินใจ อธิบายเหตุผลของการตั้งกฎเกณฑ์ของครอบครัว สนองความอยากรู้อยากเห็นของเด็ก มักจะทำให้เด็กเป็นสุขสนุกสนาน ร่าเริง แสดงออก อยากรู้อยากเห็น เป็นผู้นำ ส่วนพ่อแม่ที่ปกครองเด็กแบบอิตาเลียนคือ ใช้ความกลัวกับเด็กจะทำให้เด็กเป็นคนขี้อาย ไม่ร่าเริง มีความอยากรู้อยากเห็นน้อย มีความหิรีเริ่มสร้างสรรค์น้อย มีความเห็นแบบคล้อยตามผู้อื่นและชอบเพื่อน

ฟรานซิส (Francis, 1969 : 3963) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับการรับรู้ของเด็กที่พ่อแม่ปกครองแบบให้อ่านใจ แบบให้ความรักกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและบุคลิกภาพ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กโรงเรียนประถมศึกษา ในรัฐนิวยอร์ก จำนวน 180 คน ผลการศึกษาสรุปได้คือ

1. พ่อแม่ที่ปกครองแบบให้ความรัก ลูกจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ระดับกลางและสูง สำหรับเด็กชายที่พ่อแม่ปกครองแบบให้อ่านใจจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ระดับสูง

2. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีนิสัยเก็บกดขี้อาย เงื่องหงอย ส่วนเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางมักจะมีนิสัยร่าเริง ประหม่า ช่างสงสัย

3. พ่อแม่ที่ปกครองแบบให้อ่านใจ จะมีส่วนสัมพันธ์กับสติปัญญา และการเข้าสังคมของเด็กต่ำ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางจะรู้สึกมีความสุข ส่วนเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะก้าวร้าว เอาจริงเอาจัง เคร่งเครียด และขมขื่น

4. พ่อแม่ที่ปกครองแบบให้ความรัก ลูกจะมีอารมณ์แง่ที่ ไร่เริ่ง กล้าหาญ มีลักษณะที่เป็นมิตร

5. พ่อแม่ที่ปกครองแบบใช้อำนาจ ลูกจะมีอารมณ์ไม่แน่นอนหงุดหงิด เป็นคนที่ยอมจำนนยอมแพ้ ถ้าลูกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมีความพากเพียรอดสาหัส

กลุค และกลุค (Glueck and Glueck อ้างจากฉมาคมคหเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทย 2512 : 123) ได้ศึกษาเด็กชายเกร 500 คน และเด็กไม่เกร 500 คน พบว่าองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่มีผลต่อการพัฒนาการทางบุคลิกภาพและพฤติกรรมต่าง ๆ ของเด็กนั่นก็คือ วินัยของพ่อแม่ที่ใช้อบรมสั่งสอนบุตรของตน ครอบครัวโลกที่บิดาตั้งกฎข้อบังคับอย่างเข้มงวดว่าได้เด็กปฏิบัติตามโดยมิได้คำนึงถึงความห่วงการหรือระดับวุฒิภาวะของเด็ก เด็กจะเจริญเติบโตเป็นคนที่ไม่กล้าตัดสินใจด้วยตนเอง ไม่ชอบออกความคิดเห็น ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เมื่อถึงคราวที่จะต้องแก้ปัญหา ก็มักทำไม่ได้ ไม่มีความเข้าใจอย่างชัดเจนว่าพ่อแม่หวังจะให้เขาเป็นเช่นอย่างไร ประพฤติตัวอย่างไร ส่วนเด็กที่อยู่ในวินัยซึ่งหละหลวมไว้ และบอกเหตุผลว่าทำไมจึงควรปฏิบัติเช่นนั้น เมื่อเติบโตขึ้นจะเป็นคนที่รู้จักใช้เหตุผล รู้ความจำเป็นที่พึงปฏิบัติ มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น เมื่อต้องเป็นผู้ตามก็จะตามอย่างไม่ม่งาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชอแบน (Shoban, 1950 : 148) และฮอฟแมน (Hoffman, อ้างจากสมพงศ์ ศิริพัฒน์, 2517 : 9) ที่พบว่าถ้าพ่อแม่บังคับและเข้มงวดกับเด็กมากเกินไป จะทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มีอารมณ์ไม่มั่นคง ไม่กล้าตัดสินใจ หรือแสดงความคิดเห็น ไม่เป็นตัวของตัวเอง

ไรชาร์ด และทิลแมน (Reichard and Tillman อ้างจาก อรรถชัย ชันนุนย์ 2518 : 119) ศึกษาประวัติคนไข้จิตเภท (Schizophrenia) 79 ราย ได้พบลักษณะพ่อแม่ของคนที่เขื่อนั้น แบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ พวกเคียงลูกแบบรังเกียจมาก พวกโอ้อู่อู่มากกับพวกที่ขาด ๆ เกิน ๆ ไม่สม่ำเสมอ โดยที่จำนวนแม่ที่ใช้อำนาจมีถึง 76 % ในขณะที่พ่อเจียบเจียบ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ทิทซ์ (Teitzo อ้างจาก อรรถชัย ชันนุนย์, 2518 : 119) ที่ได้ศึกษาแม่ของผู้ป่วยโรคจิตเภท จำนวน 25 ราย พบว่า บรรดาแม่ของ

ผู้ป่วยโรคจิตเภททั้งหมด มีลักษณะวิตกกังวล จู้จี้ คิติดะไรซ้ำซาก และใช้ชีวิตบังคับในการอบรมเลี้ยงดูลูก โดยที่ 10 คนใช้การบังคับอย่างเด็ดขาด อีก 15 คน ใช้ชีวิตบังคับอย่างนุ่มนวล

ผลการวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

ศรีสุวาสดี พลวิสุทธิ (2505) ได้ศึกษาการอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมระดับกลาง ในพระนคร-ธนบุรี โดยสัมภาษณ์แม่ของเด็กอายุ 1 - 5 ขวบ ทั้งหมด 30 คน พบว่าการแสดงวิธีการลงโทษของมารดาต่อบุตรของตน ส่วนมากใช้การตี เอ็กไทรว่าตนไม่พอใจ จับบุตรมานั่งเฉย ๆ อยู่คนเดียว เรียกบุตรไปตีแรงแต่โดยดี และคาดโทษไม่ให้กระทำอีก มารดาบางคนไม่ทำโทษบุตร แต่ให้บุตรทราบว่าการกระทำเช่นนั้นสมควรหรือไม่อย่างไร ในด้านความประพฤติของลูก ความปกติจะไม่เป็นเรื่องน่าวิตกกังวลสำหรับแม่มากนัก แต่ลูกก็ยังประพฤติไม่เรียบร้อยเท่าที่ควร แม่เลยวิตกว่าลูกจะไม่ดีเท่าเทียมกับพ่อแม่ แม่ในระดับกลางถึงความปรารถนาไว้ว่าจะให้ลูกเรียนความความถนัดและตามนิสัยของลูกเรื่องหนึ่ง แม่อีกเรื่องหนึ่งต้องการให้ลูกเรียนแพทย์

พิไล ฉายากุล (2506) ศึกษาการอบรมเลี้ยงดูเด็กของครอบครัวชั้นกลางในพระนคร-ธนบุรี โดยสัมภาษณ์แม่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 จำนวน 70 คน ผลการศึกษาพบว่า แม่มักลงโทษทางกายและทางใจต่อเด็กที่ต่อต้านพ่อแม่ เช่น ท้อแท้ ใจไม่เชื่อฟัง ลักขโมย มีพฤติกรรมต่าง ๆ เป็นต้นว่า ร้องไห้โดยไม่เป็นเหตุผล ทาสกปรก ฯลฯ การลงโทษใช้การตี คำบอย ๆ หรือทอกลงเด็กบ้าง อย่างใดก็ตามพ่อแม่โดยทั่วไปแล้วต้องการให้ลูกเชื่อฟังและว่านอนสอนง่าย การลงโทษจะไม่ค่อยเกิดขึ้น

ประภัศร ชุนกระกุล (2508) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้พฤติกรรมแม่ของเด็กในครอบครัวระดับกลางกับระดับต่ำในพระนคร-ธนบุรี โดยใช้แบบสอบถามชื่อ CRPBI กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3 จำนวน 120 คน แบ่งเป็นเด็กชั้นกลาง 60 คน ชั้นต่ำ 60 คน และสอบถามมารดาของเด็กเหล่านี้ด้วย ผลการศึกษาพบว่า แม่ชั้นกลางให้ความรักแก่ลูกมากกว่าแม่ชั้นต่ำ แต่แม่ชั้นต่ำให้เหตุผลว่าคนไม่ยอมมีเวลาเอาใจใส่ลูกเท่าไร เพราะต้องทำงานหาเงินเลี้ยงครอบครัว ซึ่งโดยทั่วไปแล้วก็พยายามเอาใจใส่และให้ความรักแก่ลูกเสมอ

จรรยา สุวรรณทัต และคณะ (2513 : 184) ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของสังคมต่อการพัฒนาการของเด็กที่หมู่บ้านพรานหมื่น จังหวัดอุดรธานี และหมู่บ้านอูเม็ง จังหวัดเชียงใหม่ ในปัญหาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กของทั้ง 2 หมู่บ้าน พบว่า ลูกผู้ชายในวัยเด็กมักแสดงกิริยาที่ถือดี ถือพองมากกว่าลูกผู้หญิง ซึ่งทำให้ยากแก่การอบรมสั่งสอน ส่วนในวัยรุ่นแม่ประสบปัญหาในการควบคุมความประพฤติทางเพศของ เด็กหญิงมากกว่าเด็กชายในด้านการฝึกรอบรมเด็ก ปัจจุบันแม่ของทั้ง 2 หมู่บ้าน มีความอดุลยมากขึ้น โดยไม่ใช้การลงโทษทางกายน้อยลง และใช้หลักทางจิตวิทยามากขึ้น เช่น การชมเชยหรือการให้รางวัลเป็นสิ่งของ ในด้านการคาดหวังหรือเรียกร้องเอาจากเด็ก แม่ก็ยังย้ำถึงการอบรมให้ลูกรู้จักช่วยตัวเองในเรื่องต่าง ๆ โดยตั้งความมุ่งหวังให้เด็กกระทำในสิ่งต่าง ๆ ได้ตั้งแต่อายุน้อย ย้ำให้ลูกรู้จักรับผิดชอบช่วยเหลืองานบ้าน และส่งเสริมให้ลูกช่วยเหลือตัวเอง เมื่อได้สิ่งที่ต้องการมากขึ้น ทั้งหมดนี้ก็เพื่อเป็นการเตรียมตัวให้เด็กสามารถเลี้ยงตัวเอง และดำเนินชีวิตไปได้ตลอดรอดฝั่งในขณะทีภาวะเศรษฐกิจจะสังคมเปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อย ๆ

ประยุทธ์ วัชรวิษฐ์ (2514) ได้ศึกษาการอบรมเลี้ยงดูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับความมุ่งหวังทางการเรียน โดยใช้แบบสอบถามของบรอนเฟนเบรนเนอร์ (Bronfenbrenner) ชื่อ BPB เช่นเดียวกับ ซิเกลแมน (Siegelman) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 199 คน พบว่า การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่คนไทยส่วนมากเป็นแบบให้ความรัก และการเรียกร้องเอาจากเด็ก ส่วนแบบหยอเย้ามีน้อย และเมื่อนำเอาแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 3 แบบไปหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว พบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนค่าเป็นผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียกร้องเอาจากเด็ก เด็กชายและเด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียกร้องเอาจากเด็ก จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนแตกต่างกัน

วินิจ เกตุมา (2515) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำและความวิตกกังวลของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ม.3 ในจังหวัดสุโขทัย รวม 276 คน เป็นชาย 151 คน หญิง 125 คน ใช้แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่ประยุทธ์ วัชรวิษฐ์ ดัดแปลงมาจากของบรอนเฟนเบรนเนอร์

ผลการศึกษาพบว่า ในการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ทั้ง 3 แบบนั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และการลงโทษจะส่งผลต่อบุคลิกภาพของเด็กมากพอ ๆ กัน ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียกร้อง เอาจากเด็กส่งผลต่อบุคลิกภาพน้อยกว่าสองแบบแรก

มาลา วิรุณานนท์ (2515) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไปสัมพันธ์แบบการรับรู้ และการเลี้ยงดูลูกในด้านการฝึกให้พึ่งตนเองกับในด้านการยับยั้งการพึ่งตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนชั้น ป.1 จำนวน 97 คน พบว่า แม่ที่หันมาคิดตอบแทนของตัวเองว่าควรฝึกให้ลูก พึ่งตนเองมากกว่าการยับยั้งการพึ่งตนเอง แม่ของ เด็กหญิงมีทัศนคติตอบแทนของตัวเองว่าควรยับยั้ง การพึ่งตนเองของลูกมากกว่าแม่ของ เด็กชาย แม่ในนครหลวงมีทัศนคติตอบแทนของตัวเองว่าควรฝึก ให้ลูกพึ่งตนเองมากกว่าแม่ในต่างจังหวัด และแม่ของ เด็กหญิงในนครหลวงตั้งมาตรฐานสัมฤทธิ์ ในการ ให้ลูกพึ่งตนเองมากกว่าแม่ของ เด็กชาย จึงเป็นการตรงกันข้ามกับแม่ในต่างจังหวัด

สมิทธิ์ ศิริพัฒน์ (2517) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดู ความเชื่อมั่น ในตนเอง และความรู้สึกรับผิดชอบ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ป.5 ในจังหวัดนครปฐม ชาย 105 คน หญิง 80 คน พบว่า กลุ่มที่พ่อแม่เข้มงวดมาก ประชาธิปไตยน้อย และกลุ่มที่ พ่อแม่เข้มงวดมาก ประชาธิปไตยมาก มีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำกว่า กลุ่มที่พ่อแม่เข้มงวดน้อย ประชาธิปไตยน้อย และกลุ่มที่พ่อแม่เข้มงวดน้อย ประชาธิปไตยมาก และยังพบว่า กลุ่มที่พ่อแม่ เข้มงวดน้อย ประชาธิปไตยน้อย มีความรู้สึกรับผิดชอบต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ

สุทธิ หดักเพชร (2517) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับภาวะเชื่อมั่น ในตนเอง และภูมิตนเปื้อนแห่งพลเมือง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ป.5 ในจังหวัดเพชรบุรี จำนวน 350 คน พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทางกึ่งมีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน

กัน แพเพชร (2517) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู กับความคิดสร้างสรรค์ และความเกรงใจ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ม.3 ในเขตการศึกษา 5 จำนวน 283 คน เป็นชาย 148 คน หญิง 135 คน พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ ทางบวกกับความคิดสร้างสรรค์ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับความเกรงใจ นักเรียนชายที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความเกรงใจต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ

วารินทร์ บ่วงสุวรรณ (2517) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูเด็ก
แม่ให้ความรักและแบบควบคุม กว้างเอื้อเอื้อ และวินัยทางสังคม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา
ป.กศ.ปีที่ 1 จำนวน 450 คน เป็นชาย 220 คน หญิง 230 คน พบว่า กลุ่มที่ได้รับการ
ความรักมากจะมีความเอื้อเอื้อมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการรักน้อย ทั้งความเอื้อเอื้อต่อพวกพ้องและ
ความเอื้อเอื้อต่อผู้อื่น

ประจักษ์ เล็กสวาสัก (2517) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูเด็ก
การฟังผู้อื่น พฤติกรรมด้านความเป็นผู้นำ และความรู้จักรับผิดชอบ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน
ชั้น มศ.3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี เป็นชาย 179 คน หญิง 160 คน พบว่า เด็กชายได้รับการ
ความรักน้อยกว่าเด็กหญิง เด็กที่เป็นลูกคนแรก คนรอง และคนสุดท้อง ได้รับการรักและฟังผู้อื่น
ไม่แตกต่างกัน เด็กชายได้รับการควบคุมพอ ๆ กับเด็กหญิง

สมมุติฐานในการศึกษาครั้งนี้

จากเอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาก่อนหน้า เป็นแนวทางในการตั้งข้อสมมุติฐาน
ไว้ดังนี้

1. วิจัยนี้มีควาบก้ำแย้งกับแม่มากกว่าพ่อ
2. วิจัยนี้หญิงมีความรักแย้งกับพ่อมากกว่าวิจัยนี้ชาย พ่อ
3. วิจัยนี้ตอนนี้มีควาบก้ำแย้งกับแม่มากกว่าวิจัยนี้ตอนปลาย ๓๓๓
4. วิจัยนี้ทั้งหญิงและชายแตกต่างกัน มีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกัน
5. วิจัยนี้พ่อแม่มากกว่าและวิจัยนี้พ่อแม่หย่าร้างหรือถึงแก่กรรม มีความรักแย้งกับพ่อแม่
แตกต่างกัน
6. วิจัยนี้ที่อยู่ในครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมแตกต่างกัน มีความขัดแย้ง
กับพ่อแม่แตกต่างกัน

7. วิญญาณที่มีลำดับที่การเกิดแตกต่างกัน มีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกัน
8. การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง มีความสัมพันธ์ในทางตรงกันกับความขัดแย้งของวิญญาณกับพ่อแม่
9. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีความสัมพันธ์ในทางกลับกับความขัดแย้งของวิญญาณกับพ่อแม่
10. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ควบคุมครอบงำเกินไปมีความสัมพันธ์ในทางตรงกันกับความขัดแย้งของวิญญาณกับพ่อแม่
11. วิญญาณที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน มีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกัน.

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

เพื่อให้การศึกษาค้นคว้าดำเนินไปตามจุดหมายที่วางไว้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง ✓

ในการศึกษาค้นคว้าผู้วิจัยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดเกณฑ์ดังนี้

1. เป็นโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เปิดทำการสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และวิทยาลัยครูที่ทำการสอนตั้งแต่ชั้น ป.กศ. ปีที่ 1 ถึงชั้น ป.กศ.สูง ปีที่ 2 ซึ่งนักเรียนส่วนมากอยู่ในวัยรุ่นอายุ 13 - 21 ปี

2. เป็นสถานศึกษาที่มีการกระจายสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครองนักเรียนพอสมควร พอที่จะถือได้ว่าเป็นตัวแทนของผู้ปกครองที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับสูง กลาง และต่ำได้

3. เป็นสถานศึกษาที่ไม่ได้จัดนักเรียนเข้าชั้นโดยอาศัยผลการเรียนเป็นเกณฑ์ ดังนั้นนักเรียนในห้องหนึ่ง ๆ จึงมีความสามารถในด้านการเรียนแตกต่างกัน

4. เป็นสถานศึกษาที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี ทั้งตัวผู้ถูกทดสอบและผู้บริหารสถานศึกษา

5. เป็นสถานศึกษาที่ผู้วิจัยสามารถเดินทางไปเก็บข้อมูลได้ด้วยตนเองโดยสะดวกพอสมควร

โดยอาศัยเกณฑ์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนวัยรุ่น ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 5 และชั้น ป.กศ. ปีที่ 1 ถึงชั้น ป.กศ.สูง ปีที่ 2 ปีการศึกษา 2518 ทั้งในเขตกรุงเทพมหานคร และจังหวัดนครราชสีมา ทั้งรายละเอียดของกลุ่มตัวอย่างที่ได้แสดงไว้ในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามสถานศึกษา อายุ เพศ และท้องถิ่นที่อยู่

สถานศึกษา	วัยรุ่นตอนต้น			วัยรุ่นตอนปลาย			รวม
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	
<u>กรุงเทพมหานคร</u>							
โรงเรียนหอวัง	52	55	107	14	12	26	133
โรงเรียนศรีวิกรม์	—	6	6	4	4	8	14
โรงเรียนมัธยมสาธิตจุฬาลงกรณ์ฯ	—	—	—	24	16	40	40
วิทยาลัยทอผ้าบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	—	—	—	17	18	35	35
รวม	52	61	113	59	50	109	222
<u>นครราชสีมา</u>							
โรงเรียนสุนารี	—	40	40	—	31	31	71
โรงเรียนราชสีมาวิทยาลัย	43	—	43	24	—	24	67
โรงเรียนศิริวิทยากร	19	18	37	—	—	—	37
วิทยาลัยกษัตริย์นครราชสีมา	—	—	—	15	21	36	36
รวม	62	58	120	39	51	91	211
รวมทั้งหมด	114	119	233	98	102	200	433

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอนด้วยกัน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับตัวนักเรียนและผู้ปกครอง ซึ่งผู้วิจัยและคณะร่วมกันสร้างขึ้น เพื่อจำแนก เพศ อายุ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ท้องถิ่นที่อยู่อาศัย ลำดับที่การเกิด และสถานภาพการสมรสของพ่อแม่

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ ผู้วิจัยและคณะประกอบด้วยการวัด การอ่าน, สังวาลย์ สมสนิต, วราภรณ์ อินทรชัยศรี, วาสนา อิมโอบุส, อัญชลี คันศิริ และผู้วิจัยร่วมกันสร้างขึ้น โดยมีวิธีดำเนินการดังนี้

การสร้างแบบสอบถามความขัดแย้ง

คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้น คือ

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ เพื่อเป็นแนวทางให้คณะผู้วิจัยได้ทราบถึงลักษณะความขัดแย้งกับพ่อแม่ที่จะเกิดขึ้นกับเด็กวัยรุ่น

2. สืบรวจลักษณะความขัดแย้งในสถานต่าง ๆ ที่วัยรุ่นมีต่อพ่อแม่ โดยที่ใช้แบบสอบถามปลายเปิด กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 5 โรงเรียนสมุทรปราการ กับโรงเรียนมัธยมศึกษาสตรีนครินทร์วินโรจน์ ประสานมิตร

3. รวบรวมลักษณะความขัดแย้งต่าง ๆ ที่ได้สำรวจมาจากคำตอบและข้อเสนอแนะของนักเรียนวัยรุ่นเหล่านั้น นำมาสร้างเป็นแบบสอบถาม จำนวน 136 ข้อ

4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดสอบกับนักเรียนวัยรุ่นในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 5 โรงเรียนสมุทรปราการ โรงเรียนมัธยมศึกษาสตรีนครินทร์วินโรจน์ ประสานมิตร โรงเรียนวัดชีโนรต โรงเรียนสหราษฎร์วิทยา จังหวัดนครปฐม วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา และโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา รวมทั้งสิ้น 150 คน ได้คำตอบที่สมบูรณ์ที่น่าเชื่อถือได้ 119 ชุด

การวิเคราะห์แบบสอบถามความซัดแย้ง

นาคำตอบ 119 ชุด ที่ได้จากการทดลองสอบถามมาแยกวิเคราะห์ดังนี้

1. หากอ่านาว่าแนกของแบบสอบถาม กระทำตามลำดับขั้นดังนี้

1.1 ตรวจคะแนนของนักเรียนที่หาข้อทดสอบทั้งหมด 119 ชุด

1.2 นำคะแนนของนักเรียนแต่ละคนมาเรียงลำดับจากคะแนนสูงไปหาต่ำ เพื่อแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 27 % จากกลุ่มตัวอย่าง 119 คน จะได้กลุ่มที่มีความซัดแย้งสูงและกลุ่มที่มีความซัดแย้งต่ำ กลุ่มละ 41 คน

1.3 หากค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มที่มีความซัดแย้งสูง และกลุ่มที่มีความซัดแย้งต่ำ

1.4 นำค่าสถิติที่ได้มาทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยในแต่ละข้อระหว่างกลุ่ม โดยได้ t - test (Guilford, 1965 : 184) ทดสอบนัยสำคัญที่ .01

สูตรที่ใช้

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2}}} \quad (\text{Guilford, 1965 : 184})$$

ค่า t เป็นค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution ซึ่งจะแปลงค่าอ่านาจากจำแนกของแบบสอบถามแต่ละข้อ

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$	แทนค่า	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ
N_1, N_2	แทนค่า	จำนวนคนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ
s_1^2, s_2^2	แทนค่า	ความแปรปรวนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

1.5 ใช้ค่า t ที่ได้เป็นเกณฑ์ในการเลือกแบบสอบถามแต่ละข้ออีกครั้งหนึ่ง
ได้แบบสอบถามที่มีค่า t สูงไว้จำนวน 58 ข้อ จึงแน่ใจได้ว่าแบบสอบถามทั้ง 58 ข้อนี้
มีค่าอำนาจจำแนกสูงพอที่จะนำไปใช้ได้ (ค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามได้แสดงไว้ในภาคผนวก)

2. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

นำแบบสอบถามที่หาอำนาจจำแนกแล้ว 58 ข้อ มาหาค่าความเชื่อมั่น
ด้วยวิธี Split - half โดยตัดเอาเฉพาะที่มีคะแนนเฉลี่ยในแต่ละกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ที่ .01 ไปทดสอบที่โรงเรียนสมุทรปราการอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำมาแบ่งการตรวจคะแนนของ
แบบสอบถามเป็น 2 ตอน คือ ตรวจข้อของผู้ตอบทุกคนครึ่งหนึ่งก่อน แล้วจึงตรวจข้อคู่ นำคะแนน
รวมทั้งหมดของข้อคู่และข้อค้มาหาค่าสหสัมพันธ์ ผลออกมาจะเป็นค่าความเชื่อมั่นครึ่งฉบับ

สูตรที่ใช้

(Garrett, 1969 : 143)

$$r_{\frac{1}{2}, \frac{1}{2}} = \frac{N \Sigma XY - \Sigma X \Sigma Y}{\sqrt{[N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2] [N \Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

เมื่อ $r_{\frac{1}{2}, \frac{1}{2}}$ แทนค่า ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามครึ่งฉบับ

$\Sigma X, \Sigma Y$ แทนค่า ผลรวมของคะแนนข้อคู่และข้อค้ตามลำดับ

$\Sigma X^2, \Sigma Y^2$ แทนค่า ผลรวมกำลังสองของคะแนนข้อคู่และข้อค้ตามลำดับ

ΣXY แทนค่า ผลรวมของผลคูณของคะแนนข้อคู่และข้อค้

ผลปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นครึ่งฉบับเท่ากับ .807 และเมื่อนำมาปรับแก้หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยใช้สูตรของสเปียร์แมน - บราวน์ (Spearman - Brown) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .893 นับว่าเป็นแบบสอบถามที่มีค่าความเชื่อมั่นสูงพอจะนำไปใช้ได้

สูตรที่ใช้

$$r_{tt} = \frac{2r}{1+r}$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ

r แทน ค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนข้อคู่และข้อค้

3. หาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

คณะผู้วิจัยได้หาค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct validity) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามความซัดแย้งกับจากแบบสอบถามความวิตกกังวล แบบสอบถามความวิตกกังวลใช้ของ ประสิทธิ์ บัวคี่ ซึ่งได้หาค่าความเชื่อมั่นไว้เท่ากับ .721 (N = 416) คณะผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามทั้งสองฉบับไปทดลองสอบกับนักเรียนกลุ่มเดียวกัน แล้วนำมาหาค่าสหสัมพันธ์ได้เท่ากับ .238 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นับว่าแบบสอบถามความซัดแย้งฉบับนี้มีค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้างสูงพอประมาณ

สูตรที่ใช้

$$r = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

ลักษณะแบบสอบถามความซัดแย้ง

ลักษณะของแบบสอบถามความซัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) มีข้อความทั้งหมด 58 ข้อ ซึ่งรวมลักษณะของความซัดแย้งในด้านต่าง ๆ คือ การเรียน การแต่งกาย การใช้เงิน การเลือกอาชีพ การปกครอง การคบเพื่อน สุขภาพและสันดานการ คาสนาและขนบธรรมเนียมประเพณี มารยาทและเรื่องส่วนตัวอื่น ๆ ดังตัวอย่าง

ข้อ	เหตุการณ์ที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อท่าน	ท่านมีความรู้สึกไม่พอใจเพียงใด				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	จู้จี้ให้ทำการบ้านน้อย ๆ					
2.	ไม่อนุญาตให้เลือกเรียนวิชาชีพที่ท่านชอบ					

ในการตอบแบบสอบถาม ให้กำหนดให้ตอบเป็นน้ำหนักมากน้อยตามความรู้สึกต่อการ
กาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง คำตอบที่ได้พิจารณาแล้วว่าตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของตนเอง
มากที่สุด

มาตราทั้ง 5 ระดับ มีความหมายดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ระดับความรู้สึกไม่พอใจของวัยรุ่นที่มีต่อการปฏิบัติของ พ่อแม่มากที่สุด
มาก	หมายถึง	ระดับความรู้สึกไม่พอใจของวัยรุ่นที่มีต่อการปฏิบัติของ พ่อแม่มาก
ปานกลาง	หมายถึง	ระดับความรู้สึกไม่พอใจของวัยรุ่นที่มีต่อการปฏิบัติของ พ่อแม่ปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ระดับความรู้สึกไม่พอใจของวัยรุ่นที่มีต่อการปฏิบัติของ พ่อแม่ น้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ระดับความรู้สึกไม่พอใจของวัยรุ่นที่มีต่อการปฏิบัติของ พ่อแม่ น้อยที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนน

มากที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
มาก	ให้คะแนน	4	คะแนน
ปานกลาง	ให้คะแนน	3	คะแนน
น้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

ผู้ที่ให้คะแนนสูงถือว่าเป็นผู้ที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ในค่านต่าง ๆ มาก ผู้ที่ให้คะแนนต่ำ
ถือว่าเป็นผู้ที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ น้อย

3. หาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

คณะผู้วิจัยได้หาค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct validity) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง คะแนนที่ได้จากแบบสอบถามความซัดแย้งกับจากแบบสอบถามความวิตกกังวล แบบสอบถามความวิตกกังวลใจของ ประสิทธิ์ บัวคดี ซึ่งได้หาค่าความเชื่อมั่นไว้เท่ากับ .721 ($N = 416$) คณะผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามทั้งสองฉบับไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเดียวกัน แล้วนำมาหาค่าสหสัมพันธ์ได้เท่ากับ .238 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นับว่าแบบสอบถามความซัดแย้งฉบับนี้มีค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้างสูงพอประมาณ

สูตรที่ใช้

$$r = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

ลักษณะแบบสอบถามความซัดแย้ง

ลักษณะของแบบสอบถามความซัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) มีข้อความทั้งหมด 58 ข้อ ซึ่งรวมลักษณะของความซัดแย้งในด้านต่าง ๆ คือ การเรียน การแต่งกาย การใช้เงิน การเลือกอาชีพ การปกครอง การคบเพื่อน สุขภาพและสันติภาพ การศาสนาและขนบธรรมเนียมประเพณี มารยาทและเรื่องส่วนตัวอื่น ๆ ดังตัวอย่าง

ข้อ	เหตุการณ์ที่พ่อแม่ปฏิบัติกับท่าน	ท่านมีความรู้สึกไม่พอใจเพียงใด				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	รู้จักให้ทำการบ้านน้อย ๆ					
2.	ไม่อนุญาตให้เลือกเรียนวิชาชีพที่ท่านชอบ					

ตอนที่ 3 ✓ แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

ใช้แบบสอบถามของ ถิ่น แพเพอร์ (2517) แบบสอบถามเป็นแบบสอบถามวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ มีจำนวน 60 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือข้อที่ 1 - 20 เป็นแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง ข้อที่ 21 - 40 เป็น / แบบการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ข้อที่ 41 - 60 / เป็นแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ ความคุ้มครองจนเกินไป โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามนี้ = .9692

วิธีที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อนักเรียน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
(๐) นักเรียนร่วมรับประทานอาหารกับพ่อแม่					
(๐๐) นักเรียนถูกพ่อแม่ตำหนิให้เสียหายน					

ในการตรวจให้คะแนน คำตอบใดที่นักเรียนกาเครื่องหมาย / ลงในช่อง "มากที่สุด" ให้ 5 คะแนน "มาก" ให้ 4 คะแนน "ปานกลาง" ให้ 3 คะแนน "น้อย" ให้ 2 คะแนน และ "น้อยที่สุด" ให้ 1 คะแนน เพื่อรวมคะแนนของแต่ละตอน ทั้ง 20 ข้อ รวม 3 ตอนแล้ว นักเรียนคนใดได้คะแนนตอนหนึ่งตอนใดมากกว่าคะแนนใน ตอนอื่นอีก 2 ตอน รองลงมาไม่ต่ำกว่า 5 คะแนน แล้วจะถือว่านักเรียนคนนั้นได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามประ เภทของตอนที่ได้คะแนนสูงสุด การถือเอาความแตกต่าง 5 คะแนน หรือเท่ากับ คะแนนเต็มของหนึ่งพฤติกรรมนั้น เพื่อจะได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างตามประ เภทของการอบรมเลี้ยงดูได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังตัวอย่าง

	แบบทอดทิ้ง	ประชาธิปไตย	คุ้มครองจนเกินไป
คะแนนของนาย ก.	69	75	67
คะแนนของนาย ข.	76	80	50

จากตัวอย่าง จิตินาย ก. ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย เพราะได้คะแนนสูงกว่าคะแนนรองลงมา คือแบบทอดทิ้งเกินกว่า 5 คะแนน ส่วนนาย ข. ต้องตัดออกไปไม่นำมาวิเคราะห์ เพราะคะแนนแบบประชาธิปไตยสูงกว่าคะแนนแบบทอดทิ้ง ไม่เกิน 5 คะแนน ถึงแม้จะมากกว่าแบบทุนครองจนเกินไปถึง 30 คะแนนก็ตาม

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยขอหนังสือนำตัวจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ออกไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง เพื่อป้องกันข้อผิดพลาดต่าง ๆ ในการออกแบบสอบถาม ให้นักเรียนอ่านคำชี้แจงในการตอบให้เข้าใจแล้วลงมือตอบข้อคำถามต่าง ๆ เป็นตอน ๆ ตามลำดับลงในกระดาษคำตอบให้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง 30 นาที การทดสอบจะทดสอบครั้งละ 1 ห้องเรียน เพราะผู้วิจัยทำการควบคุมการสอบเอง โดยมีครูประจำชั้นแต่ละชั้นเป็นผู้ช่วย แบบสอบถามและกระดาษคำตอบทั้งหมดได้คืนหลังจากที่ทำการทดสอบเสร็จแล้วในชั่วโมงนั้น ๆ เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างได้ครบตามที่ต้องการแล้วนำมาศึกษาอีกเฉพาะค่าตอบที่สมบูรณ์เท่านั้นที่เอามาใช้ในการวิจัยต่อไป

4. วิธีจัดการกับข้อมูล

4.1 หากความถี่และค่าคะแนนรวมของแต่ละข้อปัญหา เพื่อจัดอันดับความสำคัญของค่าเฉลี่ยที่เกิดขึ้นระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ โดยแยกตามเพศ อายุ ที่อยู่อาศัย สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ ลำดับที่การเกิด

4.2 หากการร้อยละเพื่อเปรียบเทียบความขัดแย้งของวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่ เปรียบเทียบแบบของการอบรมเลี้ยงดูกับฐานะเศรษฐกิจสังคม และถิ่นที่อยู่

4.3 หากสถิติพื้นฐาน ได้แก่ คะแนนเฉลี่ย (Mean) ความแปรปรวน (Variance) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4.4 เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ โดยแยกตามตัวแปรดังนี้

4.4.1 ระหว่างเพศ ใช้ $t - test$ (Guilford, 1965 : 184)

4.4.2 ระหว่างอายุ ใช้ $t - test$

4.4.3 ระหว่างถิ่นที่อยู่ ใช้ $t - test$

4.4.4 ระหว่างสถานภาพการสมรสของพ่อแม่ ใช้ $t - test$

4.4.5 ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม ใช้ $F - test$ (Linguist, 1965 : 56 - 58)

4.4.6 ระหว่างลำดับที่การเกิด ใช้ $F - test$

4.5 หากความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่กับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ โดยใช้ Product Moment Correlation (Guilford, 1965 : 97) และเปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่างวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งแบบประชาธิปไตย แบบได้ความคุ้มครองเกินไป ใช้ $F - test$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะแยกกล่าวเป็นตอน ๆ ดังนี้

ตอนที่ 1 แฉงการจึลลาคัความภาคัญของลักษณะความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่น โดยแยกแภบเพศ วัย ทองถิ่นที่อยู่ สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ สถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมของครอบครัว ลำคัที่การเกิด ซึ่งแฉงแฉงคัความขัดแย้งของคะแนรวม พร้อมทั้งหาการอยละเห่วเปรียบเทียบความขัดแย้งกับวัยรุ่นนาคอพ่อแม่ เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูกับสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม และทองถิ่นที่อยู่

ตอนที่ 2 แฉงการ เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ตามตัวแปรคันี้

✓ เพศ

✓ วัย

✓ ทองถิ่นที่อยู่

✓ สถานภาพการสมรสของพ่อแม่

สถานภาพเศรษฐกิจสังคมของครอบครัว

ลาคัที่การเกิด

ตอนที่ 3 แฉงความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของวัยรุ่นที่มีค่อพ่อแม่กับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจโดยตรงกับการแปลความหมาย จึงขอกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คันี้

N แทน จำนวนนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่ม

X แทน คะแนนคั

ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนน
ΣX^2	แทน	ผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
S^2	แทน	ค่าความแปรปรวน
SS	แทน	Sum Square
MS	แทน	Mean Square
df	แทน	Degree of freedom
t	แทน	ค่าสถิติจากการแจกแจงของ t
F	แทน	ค่าสถิติจากการแจกแจงของ F
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ตอนที่ 1 แสดงการจัดลำดับความสำคัญของความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่
แยกตาม เพศ วัย ถิ่นที่อยู่ สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม
ของครอบครัว ลำดับที่การเกิด

ตาราง 2 ลำดับความขัดแย้ง 10 อันดับแรกที่วัยรุ่นมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	ΣX
1	พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	1424
2	พ่อแม่ไปกอดอนุญาติให้ไปทัศนจรหรือเดินทางไกล	1297
3	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไรต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อนจึงจะไม่ถูกบน	1294
4	พ่อแม่ขอมยาให้เขาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	1288
5	พ่อแม่บ่นาจุเกี่ยวกับเรื่องที่ตนเห็นว่า เป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ	1276
6	พ่อแม่มักลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอารมณ์โมโห	1266
7	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	1255
8	เมื่อตนอยากได้อะไรจากพ่อแม่จะได้ แต่พ่อแม่ก็ไปอนุญาติ	1254
9	พ่อแม่ชอบให้อยู่บ้าน ไม่ขอให้ไปเล่นนอกบ้านหรือมาที่อื่น	1239
10	ท่านถือว่าการไปดูกีฬา ภาพยนตร์ การละเล่น เป็นการฟุ้งเฟ้อหลงใหล แต่พ่อแม่กับบ่นว่า จะไปกอดอนุญาติให้ไป	1235

จากตาราง 2 แสดงว่าวัยรุ่นมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องที่พ่อแม่ชอบยกเอา
พี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง ไม่อนุญาติให้ไปทัศนจร พ่อแม่ขอให้ทำตามคำแนะนำของ
พ่อแม่ พ่อแม่ขอมยาให้เขาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน พ่อแม่รู้เรื่องเล็ก ๆ น้อย
เมื่อเกิดโมโหก็ลงโทษอย่างรุนแรง พ่อแม่หัวเก่า ชอบให้อยู่ที่บ้าน ไม่อนุญาติให้ออกจากบ้าน
อยากได้

ตาราง 3 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับหัวข้อที่น้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	Σ X
1.	พ่อแม่หรือไมอนุญาตเกี่ยวกับการสูบบุหรี่	822
2.	พ่อแม่มักเฝ้าดู เชื้อให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	868
3.	พ่อแม่ เกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา และการใช้เครื่องสำอาง	876
4.	พ่อแม่มีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกันมานานใกล้เรือนเคียง	
	จนทนราคาญ	904
5.	พ่อแม่เรื่องอาหาร เช่น กำหนดรับประทานอาหารให้เป็นเวลา	
	และคอยเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์แทนไม่ชอบ ฯลฯ	916
6.	พ่อแม่บ่นว่าหลานสาวสวย ชอบแต่งตัวแต่ไม่เอาใจใส่การทำงาน	941
7.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งกายของหลานว่าไม่เหมาะสม เช่น ไม่เหมาะสมกับวัย	
	ฐานะ รูปร่าง ลักษณะของหลาน ฯลฯ	967
8.	พ่อแม่บ่นเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศอย่างเข้มงวดกวดขัน	970
9.	พ่อแม่กำหนดเวลาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี	
	ทำการบ้าน ฯลฯ	987
10.	พ่อแม่กังวลเกี่ยวกับสุขภาพของหลานมากเกินไป เช่น ไม่ให้อนกั๊ก หรือ	
	เตือนให้รับประทานยา หรือให้ไปหาหมอบ่อย ๆ	999

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าหัวข้อที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่น้อยที่สุดในเรื่องที่พ่อแม่บ่นว่าหรือไมอนุญาตให้สูบบุหรี่ เฝ้าดูเชื้อให้ไปทำบุญ บ่นว่าเรื่องทรงผม หนวดเครา การใช้เครื่องสำอาง พ่อแม่ถกเถียงวิวาทกับเพื่อนบ้าน พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร การแต่งกาย การวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ การกำหนดเวลาในการทำกิจกรรม และกังวลเกี่ยวกับสุขภาพมากเกินไป

ตาราง 4 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรก ที่วัยรุ่นชายมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	Σ X
1.	พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนมาขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	681
2.	พ่อแม่มักลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอารมณ์โมโห	661
3.	เมื่อท่านอยากได้ของมีราคาซึ่งพ่อแม่จะซื้อได้ แก่พ่อแม่ไปอนุญาต	644
4.	พ่อแม่ชอบให้หาความความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไรต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ถูกบน	642
5.	พ่อแม่พยายามให้เขาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	622
6.	พ่อแม่ชอบให้กินและเอาแบบอย่างเพื่อนที่พ่อแม่ชอบ พ่อแม่มีปัญหากาง ๆ ที่ไม่พอใจหรือกลัวใจ ก็มาระบายอารมณ์เสียกับลูก ๆ	620
7.	พ่อแม่ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปทัศนศึกษาหรือเดินทางไกล	615
8.	พ่อแม่ชอบให้อยู่บ้าน ไม่ชอบให้ไปเล่นนอกบ้านหรือบ้านคนอื่น พ่อแม่ปฏิบัติ ต่อท่านเหมือนกับว่าท่านเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่เสมอ	613
9.	พ่อแม่หัวเก่าไปเข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	604
10.	พ่อแม่มักบ่นหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนของท่านไม่ดี	603

จากตาราง 4 แสดงว่าวัยรุ่นชายมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องที่พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนมาขึ้นมาเป็นตัวอย่าง เมื่อเกิดโมโหมักลงโทษรุนแรง ไปอนุญาตให้ซื้อของที่ยอยากได้ ให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ พ่อแม่พยายามให้เขาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน ให้เขาอย่างคนที่พ่อแม่ชอบ พ่อแม่ระบายอารมณ์เสียกับลูก ชอบให้อยู่บ้าน พ่อแม่หัวเก่าและปฏิบัติต่อลูก เหมือนเป็นเด็ก ๆ และชอบบ่นว่าเมื่อผลการเรียนไม่ดี

ตาราง 5 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับ หัวข้อรายบทย่อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	X
1.	พ่อแม่บมร เรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศอย่างเข้มงวดกวดขัน	444
2.	พ่อแม่บมร เรื่องตกเตียงทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เรือนเคียง จนทำร้ายร่างกาย	445
3.	พ่อแม่บมร เรื่องอาหาร เว้น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา และคอยเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์แทนขนมขบเคี้ยว	446
4.	พ่อแม่ชอบเล่าและเปรียบเทียบถึงการอบรมมารยาทและการวางตนในสมัยก่อน	451
5.	พ่อแม่บมร เกี่ยวข้องเข้าไปทำบุญในวันเทศกาลต่าง ๆ	452
6.	พ่อแม่บมร เกี่ยวข้องกับสุขภาพของหลานมากเกินไป เช่นไม่ให้นอนดึกหรือตื่นให้รับประทานยา หรือให้ไปหาหมอบ่อย ๆ	480
7.	พ่อแม่บมร หรือป้าป่ญาตหลานเกี่ยวกับการดูหนัง	484
8.	พ่อแม่บมร กำหนดเวลาไม่ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี ทำการบ้าน	486
9.	พ่อแม่บมร กำหนดการออกกำลังกายของหลานว่าไม่เหมาะสม เช่น ไม่เหมาะสมกับวัยฐานะ รูปร่าง ลักษณะของหลาน และบ่นเกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา การใช้เครื่องสำอาง	491
10.	พ่อแม่บมร ไม่ชอบให้พาเพื่อน ๆ มาที่บ้าน หรือติดต่อกับเพื่อนมาก ๆ เช่น ให้อ่านหนังสือด้วยกันบ่อย ๆ เขียนจดหมายติดต่อกัน หรือโทรศัพท์บ่อย ๆ	499

จากตาราง 5 แสดงว่าวัยรุ่นน่านมีความขัดแย้งกับพ่อแม่บมรในเรื่องที่พ่อแม่บมรเกี่ยวกับการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ พ่อแม่บมรเกี่ยวข้องเรื่องอาหาร การทำบุญ สุขภาพ การออกกำลังกาย การใช้เวลาทำกิจกรรม การติดต่อกับเพื่อน ๆ พ่อแม่บมรเรื่องทะเลาะกับเพื่อนบ้าน และการที่พ่อแม่ชอบเล่าเปรียบเทียบถึงการอบรมมารยาทในสมัยก่อน

ตาราง 6 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรก ที่วัยรุ่นหญิงมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	X
1.	พ่อแม่ขมขื่นเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านมา เป็นตัวอย่าง	733
2.	พ่อแม่วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องที่เห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย พ่อแม่ไม่ยอมอนุญาตให้ไปทัศนศึกษาหรือเดินทางไกล	662
3.	พ่อแม่ขมขื่นให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	666
4.	ก่อนออกนอกบ้านต้องขออนุญาตพ่อแม่ทุกครั้ง และต้องชี้แจงเกี่ยวกับการออกนอกบ้านไปไหน อย่างไร กับใคร	664
5.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	653
6.	พ่อแม่ขอให้ทำมาหากินและการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไรต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อนจึงจะไปถูกมัน	652
7.	แทนที่จะพาไปดูกีฬา ภาพยนตร์ การละเล่น เป็นการพิกัดหยอดใจ แต่พ่อแม่บ่นว่า และไม่ยอมอนุญาตให้ไป	635
8.	พ่อแม่ขอให้อยูบ้าน ไม่ขอให้ไปเล่นนอกบ้านหรือบ้านคนอื่น	626
9.	พ่อแม่บ่นว่าไม่ช่วยพ่อแม่ทำงาน และให้ทำงานบ้านมากเกินไปจนไม่มีเวลาพอสำหรับทำงานส่วนตัว	614
10.	เมื่ออยากได้ของมีราคามิ่งพ่อแม่จะซื้อได้ แต่พ่อแม่ไม่อนุญาต	610

จากตาราง 6 แสดงว่าเหตุการณ์ที่ทำให้วัยรุ่นหญิงเกิดความขัดแย้งมากที่สุด คือ การที่พ่อแม่ขมขื่นเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านมาเป็นตัวอย่าง วิจารณ์เรื่องเล็ก ๆ น้อย ชอบให้อยู่กับบ้าน จะไปไหนต้องขออนุญาตทุกครั้ง ชอบย้ำให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน ขอให้ทำมาหากินและการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง บ่นว่าเรื่องไม่ช่วยทำงานบ้าน ให้ทำงานบ้านมากเกินไปจนไม่มีเวลาพอสำหรับทำงานส่วนตัว เมื่ออยากได้ของมีราคามิ่งพ่อแม่จะซื้อได้ แต่พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ซื้อของที่มีราคาได้ พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน

ตาราง 7 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันกับตัววัยรุ่นหญิงมีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	NY
1.	พ่อแม่บ่นว่าหรือไปอนุญาตเกี่ยวกับการสูบบุหรี่	338
2.	พ่อแม่บ่นเกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา และการใช้เครื่องสำอาง	385
3.	พ่อแม่บ่นเกี่ยวกับเชิญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	416
4.	พ่อแม่กังวลในเรื่องการคบเพื่อนที่พูดจาไม่สุภาพ คมคาย สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เที่ยวเตร่ ฯลฯ	452
5.	พ่อแม่บ่นถึงเรื่องอกโตงเตงทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เรือนเคียง จนทนายราคา	459
6.	พ่อแม่บ่นถึงข้อประหลาดๆ เกินมากเกินไป จนไม่เข้าใจเหตุผลของลูก ๆ	461
7.	พ่อแม่บ่นว่าทานส่ววัย ชอบแต่งตัวแก่ไปเอาใจใส่การทำงาน	467
8.	พ่อแม่บ่นเรื่องอาหาร เช่น กำหนดได้รับประทานอาหารได้เป็นเวลา และคอยเตือนให้รับประทานที่มีประโยชน์แต่ทานไม่ยอม ฯลฯ	468
9.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งกายของทานว่าไม่เหมาะสม เช่น ไม่เหมาะสมกับวัย ฐานะ รูปร่าง ลักษณะของทาน ฯลฯ	476
10.	พ่อแม่ชอบทะเลาะกับเอง หรือความเห็นของพ่อแม่ไม่ตรงกับ พ่อหรือแม่ มักยังกับให้ทานกลอยตามความเห็นของตน	478

จากตาราง 7 แสดงว่าวัยรุ่นหญิงมีความขัดแย้งกับพ่อแม่บ่อย ในเรื่องที่พ่อแม่บ่นว่าเกี่ยวกับ การสูบบุหรี่ ทรงผม การใช้เครื่องสำอาง การไปทำบุญ การคบเพื่อนไม่ดี การรับประทานอาหาร การแต่งกาย พ่อแม่ทะเลาะกับเพื่อนบ้าน พ่อแม่บ่นถึงข้อประหลาดๆ เกิน และพ่อแม่บ่นถึงนิสัยใจกว้าง ไม่เห็นโทษของยาเสพติด หรือแบบเบาะแสบและแม่ทะเลาะกับเพื่อนบ้าน ไม่ตรงกัน

ตาราง 8 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรก ที่วัยรุ่นตอนต้นมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	Σ X
1.	พ่อแม่ขอมยกเอาตัวเองหรือเพื่อนมาเข้ามาเป็นตัวอย่าง	769
2.	พ่อแม่ขอมย่ำได้เอาบางคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	726
3.	พ่อแม่ขอมให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไรต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อนจึงจะไม่ถูกบน	684
4.	พ่อแม่ขอมอนุญาตให้ไปทัศนารหรือเกินทางไกล	670
5.	พ่อแม่ขอมอนุญาตให้ทำอะไรที่ตัวเองอยากจะทำ	663
6.	พ่อแม่ขอมให้ทำอะไรที่ตัวเองอยากจะทำ	655
7.	พ่อแม่ขอมให้ทำอะไรที่ตัวเองอยากจะทำ	649
8.	พ่อแม่ขอมให้ทำอะไรที่ตัวเองอยากจะทำ	646
9.	พ่อแม่ขอมให้ทำอะไรที่ตัวเองอยากจะทำ	645
10.	พ่อแม่ขอมให้ทำอะไรที่ตัวเองอยากจะทำ	

จากตาราง 8 แสดงว่าวัยรุ่นตอนต้นมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุด เกี่ยวกับการที่พ่อแม่ขอมยกเอาตัวเองหรือเพื่อนมาเข้ามาเป็นตัวอย่าง ขอมย่ำได้เอาบางคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ ไม่ขอมอนุญาตให้ไปไหนและขอมอนุญาตทุกครั้งที่จะออกนอกบ้าน ไม่ขอมอนุญาตให้ทำอะไรที่ตัวเองอยากจะทำ ขอมขอมทำอะไรที่ตัวเองอยากจะทำ เมื่อเกิดโมโห วุจีเรื่องความสะอาด และเรื่องทั่วไปที่เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย บนหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนไม่ดี

ตาราง 9 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันกับ ทักษะขั้นตอนการเขียนที่ดีที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	X
1.	ขอแจ้งก็มีเรื่องตกใจจนตะลึงว้าว้าวกับแผนการที่ลึกลับเกินไป	440
2.	ขอแบบนั้นเกี่ยวกับทรงผม การไว้ผมวัดแรก การใช้เครื่องสำอาง	441
3.	ขอแจ้งก็เกี่ยวเชิญให้ไปหาบุญโ ทศกาลต่าง ๆ	456
4.	ขอแบบนั้นหรือไขว่คว้าจากเกี่ยวกับการสูบบุหรี่	469
5.	ขอแบบนั้นหาทราบสำราญ ขอแจ้งทั่วแต่ไม่เอาใจใส่การทำงาน	470
6.	ขอแจ้งเรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารได้เป็นเวลา และขอเตือนให้รับประทานอาหารที่ประโยชน์แก่ท่านไปชอบ ฯลฯ	497
7.	ขอแจ้งขอพบใจพาเพื่อนมาที่มาหรือติดต่อเพื่อนฝูงมาก ๆ เช่น ให้ช่วยกันมอ ๆ เขียนจดหมายติดต่อ หรือโทรศัพท์มอ ๆ	500
8.	ขอแจ้งคำพิพากษา ร่างกายของท่านว่าไม่เหมาะสม เช่น ไม่เหมาะสมกับวัย รูปร่าง ลักษณะของท่าน ฯลฯ	501
9.	ขอแจ้งกำหนดเวลาได้ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ภูตวิ ทากรรม ฯลฯ	507
10.	ขอแจ้งให้เงินค่าไม่เพียงพอในการใช้จ่ายหรือได้ไม่คงที่	515

จากตาราง 9 แสดงว่าทักษะขั้นตอนการมีความขัดแย้งกับขอแบบนั้น ในเรื่องที่จะแจ้งเด็กถึง ว้าว้าวกับโอเอมมา ขอแบบนั้นเรื่องทรงผม การใช้เครื่องสำอาง การสูบบุหรี่ การรับประทานอาหาร การแต่งกาย การหาเพื่อนมาคบ การติดต่อกับเพื่อน การกำหนดเวลาได้ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ การไปหาบุญ การให้เงินไปให้เงินพอ

ตาราง 10 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรก ที่วัยรุ่นตอบปลายมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	ΣX
1.	พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนมาขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	655
2.	พ่อแม่ชวนมาเก็บเอาเรื่องหลานเห็นว่า เป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ	631
3.	พ่อแม่หัวเถกไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	624
4.	พ่อแม่บังคับโทษอย่างรุนแรง เพื่อเกิดอารมณ์โมโห	617
5.	พ่อแม่ไม่คอยอนุญาตให้ไปทัศนจรหรือเดินทางไกล	613
6.	พ่อแม่ขอให้หาความ ต้องการแล้วกำหนดของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไรต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่ก่อนจึงจะไม่ถูก मन	610
7.	พ่อแม่ต้องการให้ประกอบอาชีพตามที่พ่อแม่เลือกให้ ไม่ว่าท่านจะชอบ หรือไม่ชอบก็ตาม	606
8.	ท่านถือว่าการไปดูทีวี ภาพยนตร์ การละเล่น เป็นการพักผ่อนหย่อนใจ แต่พ่อแม่เห็นว่า และไม่คอยอนุญาตให้ไป	597
9.	พ่อแม่ชอบทะเลาะกันเองหรือความเห็นของพ่อแม่ไม่ตรงกัน พ่อหรือแม่ มักบังคับให้ท่านคอยตามความเห็นของตน	595
10.	เมื่อพ่อแม่มีปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่พอใจหรือกังวลใจ ชอบมาระบายอารมณ์เสีย กับลูก ๆ	591

จากตาราง 10 แสดงว่า วัยรุ่นตอบปลายมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มาก ในเรื่องพ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนมาขึ้นมาเป็นตัวอย่าง จู้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อโมโหถึงโทษอย่างรุนแรง หัวเถก ไม่คอยอนุญาตให้ไปทัศนจรหรือพักผ่อนหย่อนใจ ชอบให้หาความ ต้องการของพ่อแม่ ชอบให้คอยตามความเห็นของพ่อหรือแม่ พ่อแม่ชอบระบายอารมณ์เสียกับลูก ๆ

ตาราง 11 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับ ที่วัยรุ่นตอนปลายมีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	ΣX
1.	พ่อแม่บอกว่าหรือไม่ว่าลูกเกี่ยวกับการสูบบุหรี่	353
2.	พ่อแม่กับลูกทะเลาะกันเรื่องไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	412
3.	พ่อแม่กดดันเรื่องการคบเพื่อนที่พูดจาไม่สุภาพ กับดูรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เที่ยวเก่ง ฯลฯ	413
4.	พ่อแม่จู้จี้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารเช้าเป็นเวลา และคอยเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์แทนไปรอบ ฯลฯ	419
5.	พ่อแม่บอกรับเรื่องการวางตัวกับเพื่อนทางเพศอย่างเข้มงวดกวดขัน	430
6.	พ่อแม่บ่นเกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเกราะ และการใช้เครื่องสำอาง	435
7.	พ่อแม่เข้มงวดกวดขันเกี่ยวกับการเรียนและการดูหนังสื่อลามก	441
8.	พ่อแม่พอใจที่จะได้และเปรียบเทียบถึงการอบรมมารยาทและการวางตน ในสมัยก่อน	448
9.	พ่อแม่จู้จี้เกี่ยวกับมารยาทต่าง ๆ เช่น การรับประทานอาหารเช้า เดิน นั่ง นอน การพูดจา และการวางตัวก่อนนอนก่อนนอน และพ่อแม่ มีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกับบ้านใกล้เรือนเคียง จนนाराคาญ	464
10.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับวัย รูปร่าง ลักษณะ ฯลฯ	466

จากตาราง 11 แสดงว่าวัยรุ่นตอนปลายมีความขัดแย้งกับพ่อแม่เกี่ยวกับการพ่อแม่บ่นว่าเรื่องสูบบุหรี่ การไปทำบุญ การคบเพื่อน การรับประทานอาหารเช้า การวางตัวกับเพื่อนทางเพศ การเรียน มารยาทต่าง ๆ ทรงผม และการใช้เครื่องสำอาง

ตาราง 12 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรก ที่วัยรุ่นในกรุงเทพมหานครพบมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	ΣX
1.	พ่อแม่ขมขื่นเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวกลาง	733
2.	พ่อแม่ขมขื่นทำให้เขาบางคนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน	679
3.	พ่อแม่ไม่คอยอนุญาตให้ไปทัศนศึกษาหรือเดินห้างโลก	673
4.	กคนนอกนอกบ้านต้อง อนุญาตทุกครั้งและต้องแจ้งว่าไม่ไหน ไปอย่างไร กับใคร	663
5.	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไรเองก็ได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ถูกบน	658
6.	พ่อแม่จริงจังเกี่ยวกับเรื่องที่เขาเห็นว่า เป็นเรื่อง เล็ก ๆ น้อย ๆ	657
7.	พ่อแม่มักลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอารมณ์โมโห	648
8.	พ่อแม่ไปคอยอนุญาตให้ไปทางบ้านเพื่อนหรือบ้านญาติ	637
9.	พ่อแม่หัว เกาไม่เข้าใจความต้องการของ เด็กในปัจจุบัน	630
10.	เมื่ออยากได้อะไรของมีราคาซึ่งพอจะซื้อได้ แต่พ่อแม่ไม่อนุญาต	629

จากตาราง 12 แสดงว่าวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครพบความขัดแย้งกับพ่อแม่มาก ในเรื่อง
ที่พ่อแม่ขมขื่นตัวกลางและอย่าให้เขาบางคนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน
พ่อแม่ไม่คอยอนุญาตให้ไปไหน เรื่องเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำ
ทุกอย่าง หัว เกา เมื่อเกิดโมโหลงโทษอย่างรุนแรง ไปคอยอนุญาตให้ซื้อของที่เขาอยากได้

ตาราง 13 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับ วิทยาลัยในกรุงเทพมหานครที่มีอันดับสูงสุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	ΣX
1.	พ่อแม่มีเรื่องเถียงทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้าน จนท้าวทัก	428
2.	พ่อแม่บ่นว่าหรือไม่ว่าลูกเกาเกี่ยวกับการเรียน	440
3.	พ่อแม่รักใคร่ญาติผู้ใหญ่ไปหาญาติในเทศกาลต่าง ๆ	462
4.	พ่อแม่บ่นเกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา และการใช้เครื่องสำอาง	470
5.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งกายของท่านว่าไม่เหมาะสมกับวัยฐานะ รูปร่างลักษณะ พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เงิน กำหนดให้รับประทานอาหารเป็นเวลา และ คอยเตือนให้รับประทานอาหารที่ประโยชน์แต่ทานไม่รอบ	485
6.	พ่อแม่บ่นว่าสาวสวย ชอบแต่งตัว แต่ไม่เอาใจใส่การทำงาน	493
7.	พ่อแม่พอใจที่จะเล่าและเปรียบเทียบกับการอบรมมารยาทและการวางตน ในสมัยก่อน	510
8.	พ่อแม่กำหนดเวลาได้ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาอ่านหนังสือ ดูทีวี เวลาเดิน เวลาทำการบ้าน ฯลฯ	520
9.	พ่อแม่กังวลกับสุขภาพของท่านมากเกินไป เช่น ไม่ให้อาบน้ำ หรือ เตือนให้รับประทานยา หรือให้ไปหาหมอบ่อย ๆ	522
10.	พ่อแม่บ่นเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศอย่างแรงงวดกวดขัน	525

จากตาราง 13 แสดงว่า วิทยาลัยในกรุงเทพมหานครที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ในเรื่องที่พ่อแม่เถียงทะเลาะกับเพื่อนบ้าน พ่อแม่บ่นว่าหรือจู้เรื่องการเรียน การทำการบ้าน การแต่งกาย การรับประทานอาหาร การกำหนดเวลาได้ทำกิจกรรม การอบรมเรื่องมารยาท การวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ และพ่อแม่กังวลกับสุขภาพของท่านมากเกินไป

ตาราง 14 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรก ที่วัยรุ่นต่างจังหวัดที่มีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	Σ X
1.	พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมา เป็นตัวอย่าง	691
2.	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง	
	จะหัดอะไรก็ต้องได้รับการเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ถูกบน	636
3.	พ่อแม่หัวเถกไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน และเมื่ออยากได้	
	ของมีราคาซึ่งพอจะซื้อได้ แต่พ่อแม่ไม่อนุญาต	625
4.	พ่อแม่ไปกอดยอญาติให้ไปทัศนศึกษาเรือเถิงทางไกล	624
5.	พ่อแม่จู้จี้เกี่ยวกับเรื่องที่ตนเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ	619
6.	พ่อแม่บังคับโทษอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอารมณ์โมโห	618
7.	พ่อแม่ขอให้อยู่บ้าน ไม่ขอให้ไปเล่นนอกบ้านหรือบ้านคนอื่น	616
8.	เมื่อพ่อแม่มีปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่พอใจหรือกลัวใจ ชอบบาระบายอารมณ์เสีย	
	กับลูก	613
9.	ท่านถือว่าการไปลูกพี่ ภาพยนตร์ การละเล่น เป็นการพักผ่อนหย่อนใจ	
	แต่พ่อแม่เห็นว่า ะยะไปกอดยอญาติให้ไป	612
10.	พ่อแม่ขมขื่นให้เอาอย่างที่ได้ประสบความสำเร็จในการเรียน	609

จากตาราง 14 แสดงว่าวัยรุ่นต่างจังหวัดที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุด ในเรื่องที่พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้อง เพื่อนบ้าน หรือคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนมาเป็นตัวอย่าง พ่อแม่หัวเถก ชอบให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง ไม่กอดยอญาติให้ซื้อของที่อยากได้ หรือไปทัศนศึกษา เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เมื่อโมโหก็ลงโทษอย่างรุนแรง ชอบบาระบายอารมณ์เสียกับลูก ขอให้อยู่บ้าน ไม่อนุญาตให้ไปพักผ่อนหย่อนใจ

ตาราง 15 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับ ที่วัยรุ่นต่างจังหวัดมีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	Σx
1.	พ่อแม่เห็นว่าหรือไม่วินิจฉัยเกี่ยวกับการสูบบุหรี่	382
2.	พ่อแม่เห็นเกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา การใส่เครื่องสำอาง พ่อแม่ก็เคยใช้ให้ไปหาบุญในเทศกาลต่าง ๆ	406
3.	พ่อแม่จู้จี้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา จะคอยเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ แต่ท่านไม่ชอบ ฯลฯ	431
4.	พ่อแม่อบรมเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศอย่างเข้มงวดกวดขัน	445
5.	พ่อแม่ยึดระเบียบประเพณีทั้งเข้มมากเกินไปจนไม่ฟังเหตุผลของลูก ๆ	446
6.	พ่อแม่เห็นว่าสารวัย ขบถแฉ่งตัวจะไม่เอาใจใส่การทำงาน	448
7.	พ่อแม่ไม่ยอมให้พาเพื่อน ๆ มาที่บ้าน หรือติดต่อกับเพื่อนฝูงมาก ๆ เช่น เที่ยวหัวขี้ก้นบ่อย ๆ เขียนจดหมายกลั่นแกล้งหรือโทรศัพท์บ่อย ๆ	463
8.	พ่อแม่กังวลเรื่องการคบเพื่อนที่พูดจาไร้สุภาพ คมสุรา สูบบุหรี่ เที่ยวเก่ง เล่นการพนัน ฯลฯ	464
9.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น วิทยุ หากการบ้าน	467
10.	พ่อแม่พอใจที่จะเล่าและเปรียบเทียบถึงการอบรมมารยาทและการวางตน ในสมัยก่อน	469

จากตาราง 15 แสดงว่าวัยรุ่นต่างจังหวัดมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ในแง่ที่เกี่ยวกับการที่พ่อแม่เห็นว่าหรือไม่วินิจฉัยเรื่องการสูบบุหรี่ การทำบุญ การรับประทานอาหาร การวางตัว การคบกับเพื่อน ๆ การกำหนดเวลาในการทำกิจกรรม และการที่พ่อแม่ยึดถือประเพณีทั้งเข้มมากเกินไป

ตาราง 16 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรก ที่วัยรุ่นที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	ΣX
1.	พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	1233
2.	พ่อแม่ชอบย่ำให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	1102
3.	พ่อแม่จู้จี้เกี่ยวกับเรื่องที่ท่านเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ	1097
4.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน และพ่อแม่ชอบให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไรก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ถูกนับ	1087
5.	พ่อแม่ชอบให้อยู่บ้าน ไม่ยอมให้ไปเล่นนอกบ้านหรือบ้านคนอื่น	1085
6.	พ่อแม่มักลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอารมณ์โมโห	1084
7.	ก่อนออกนอกบ้านทุกครั้งต้องขออนุญาตพ่อแม่ทุกครั้ง และต้องเข้มงวดเกี่ยวกับการออกนอกบ้านว่าไปไหน อย่างไร กับใคร	1070
8.	เมื่ออยากได้ของมีราคาซึ่งจะซื้อได้ แต่พ่อแม่ก็ไม่อนุญาต	1068
9.	ท่านถือว่าการไปดูกีฬา ภาพยนตร์ การละเล่น เป็นการฟุ้งเฟ้อหย่อนใจ แต่พ่อแม่เห็นว่า และไม่ควรถูกอนุญาตให้ไป	1061
10.	เมื่อพ่อแม่มีเหตุต่าง ๆ ที่ไม่พอใจหรืออึดอัดใจ ชอบมาระบายอารมณ์เสียกับลูก	1058

จากตาราง 16 แสดงว่าวัยรุ่นที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องที่พ่อแม่ชอบยกตัวอย่างและย่ำให้เอาอย่างพี่น้อง เพื่อนบ้าน หรือคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน พ่อแม่หัวเก่า ชอบไม่ให้ลูกทำตามความต้องการและคำแนะนำทุกอย่าง จู้จี้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ชอบให้ลูกอยู่บ้าน ไม่ยอมให้ไปฟุ้งเฟ้อหย่อนใจ ไม่ยอมอนุญาตให้ซื้อของ ชอบระบายอารมณ์เสียกับลูก และเมื่อโมโหมักลงโทษอย่างรุนแรง

ตาราง 17 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับ ที่วัยรุ่นที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	ΣX
1.	พ่อแม่บนว่าหรือไม่อนุญาตเกี่ยวกับการซบซนตรี	697
2.	พ่อแม่มักเคี่ยวเข็ญไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	721
3.	พ่อแม่บนเกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวก การใช้เครื่องสำอาง	743
4.	พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา จะคอยเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ แต่ท่านไม่ชอบ ฯลฯ	788
5.	พ่อแม่มักมีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้าน จนท่านรำคาญ	795
6.	พ่อแม่บนว่าส่วรวย ชอบแต่งตัว แต่ไม่เอาใจใส่การงาน	811
7.	พ่อแม่บรณเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศอย่างเข้มงวดกวดขัน	822
8.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งกายว่าไม่เหมาะสมกับวัย ฐานะ รูปร่างลักษณะของท่าน	831
9.	พ่อแม่ชอบบ่นโอ้อวดเรื่องลูก ๆ ให้คนอื่นฟัง เช่น ลูกเก่ง เรียนดี สวย ฯลฯ	845
10.	พ่อแม่พอใจที่จะเล่าและเปรียบเทียบถึงการอบรมมารยาทและก่วรวางคนในสมัยก่อน	851

จากตาราง 17 แสดงว่าวัยรุ่นที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันมีความขัดแย้งกับพ่อแม่บ่อย ในเรื่อง
ที่พ่อแม่บนว่าเรื่องการซบซนตรี การไปทำบุญ การแต่งกาย การรับประทานอาหาร การวางตัว
กับเพื่อนต่างเพศ พ่อแม่มีเรื่องถกเถียงกับเพื่อนบ้าน ชอบคุยโอ้อวดเรื่องลูก ๆ ให้คนอื่นฟัง

ตาราง 18 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรก ที่วัยรุ่นที่พ่อแม่หย่าร้างหรือถึงแก่กรรมมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	ΣX
1.	พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	191
2.	พ่อแม่จบบ้าให้เขาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	187
3.	พ่อแม่มักลงโทษอย่างรุนแรง เพื่อให้เกิดอารมณ์โหด	179
4.	เมื่ออยากได้ของมีราคาซึ่งพอจะซื้อได้ แต่พ่อแม่ไม่อนุญาต	176
5.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	175
6.	พ่อแม่จู้จี้ว่าเกี่ยวกับเรื่องที่ท่านเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ พ่อแม่สนใจธุระอื่น ๆ มากกว่า ไม่ค่อยเอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร	173
7.	ท่านถือว่าการไปดูกีฬา ภาพยนตร์ การละเล่น เป็นการพักผ่อนหย่อนใจ แต่พ่อแม่เห็นว่า และไม่คอยอนุญาตให้ไป	172
8.	พ่อแม่บ่นว่าถ้าพ่อของในราคาแพง หรือซื้อข้าวของเครื่องใช้บ่อย ๆ เมื่อพ่อแม่มีปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่พอใจหรือกลัวใจ ชอบมาระบายอารมณ์เสีย กับลูก	171
9.	พ่อแม่ชอบให้ทำตามความต้องการหรือคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อนจึงจะไม่ถูกบ่น พ่อแม่บ่นว่าไม่ช่วย พ่อแม่ทำงาน และพ่อแม่ได้ทำงานบ้านมากเกินไปจนบางที่ไม่มีเวลาพอสำหรับ ทำงานส่วนตัว	169
10.	พ่อแม่ชอบให้อยู่บ้าน ไม่ชอบให้ไปเล่นนอกบ้านหรือบ้านคนอื่น พ่อแม่ต้องการ ให้ประจบวาสน์ที่พ่อแม่เลือกให้	167

จากตาราง 18 แสดงว่าวัยรุ่นที่พ่อแม่หย่าร้างหรือถึงแก่กรรมมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มาก
ในเรื่องที่พ่อแม่ให้เขาอย่างพี่น้องหรือเพื่อนบ้าน ลงโทษอย่างรุนแรง หัวเก่า ไม่เอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร
ไม่อนุญาตให้ไปไหน บ่นว่าเรื่องการช่วยทำงาน จู้จี้เรื่องเล็กน้อย ให้ทำตามความต้องการและ
คำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง

ตาราง 19 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับ ที่วัยรุ่นที่พ่อแม่หย่าร้างหรือถึงแก่กรรม มีน้อยที่สุด

วันกับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	Σ X
1.	พ่อแม่มีเรื่องถกเถียงวิวาทกับเพื่อนบ้านจนทำนรภาพ	119
2.	พ่อแม่พอใจที่จะเล่าและเปรียบเทียบถึงการอบรมมารยาทและการวางตน ในสมัยก่อน พ่อแม่เห็นว่าหรือไม่งานเกี่ยวกับการสูบบุหรี่	121
3.	พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารเป็นเวลา คอยเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์แต่ทานไม่ชอบ	128
4.	พ่อแม่บ่นเกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา การใช้เครื่องสำอาง พ่อแม่มักเคี่ยวเข็ญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	129
5.	พ่อแม่บ่นว่าส่วราย ชอบแคงตัวแต่ไม่เอาใจใส่การงาน	130
6.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งกายของท่านว่าไม่เหมาะสมกับวัย ฐานะ รูปร่างลักษณะ	131
7.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เล่น ขู่วี ทำการบ้าน ฯลฯ	132
8.	พ่อแม่เข้มงวดกวดขันเกี่ยวกับการเรียนและการดูแลหนังสือที่บ้าน	134
9.	พ่อแม่กวดขันเรื่องการคบเพื่อนที่ไม่ดี และไม่ยอมอนุญาตให้ไปในงาน รื่นเริงต่าง ๆ หรืองานของโรงเรียน	138
10.	พ่อแม่ชอบทะเลาะกันเอง หรือความเห็นของพ่อแม่ไม่ตรงกันแล้วบังคับให้ กล้อยตามความเห็นของตน พ่อแม่อบรมเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ อย่างเข้มงวดกวดขัน	140

จากตาราง 19 แสดงว่าวัยรุ่นที่พ่อแม่หย่าร้างหรือถึงแก่กรรมมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ น้อย
ในเรื่องที่พ่อแม่วิวาทกับเพื่อนบ้าน ไม่นุญาตให้สูบบุหรี่ จู้บ่นว่าเรื่อง อาหาร ทรงผม การแต่งกาย
การเรียน การคบเพื่อน การวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ การบังคับให้กล้อยตามความเห็นของพ่อแม่

ตาราง 20 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรก ที่วัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูง มีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	ΣX
1.	พ่อแม่มักลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอารมณ์โมโห	221
2.	พ่อแม่ยึดถือประเพณีดั้งเดิมมากเกินไป จนไม่ฟังเหตุผลของลูก ๆ	216
3.	พ่อแม่ต้องการให้ประคบประหงมตามที่พ่อแม่เล็งเห็นให้ ไม่ว่าลูกจะชอบหรือไม่	214
4.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	211
5.	พ่อแม่ชอบให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อนจึงจะไม่ลุกขึ้น พ่อแม่จึงเห็นว่าเรื่องที่ท่านเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ	209
6.	ท่านถือว่าการไปเที่ยวหา ภาพยนตร์ การละเล่น เป็นการพักผ่อนหย่อนใจ แต่พ่อแม่เห็นว่า และไม่คอยอนุญาตให้ไป รวมทั้งการไปทัศนศึกษาหรือเดินทางไกล	203
7.	พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง พ่อแม่ปฏิบัติต่อท่านเหมือนกับว่าท่านเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่เสมอ	201
8.	พ่อแม่ชอบทะเลาะกันเองหรือเมื่อมีความเห็นไม่ตรงกันก็มักบังคับให้ลูกคล้อยตาม ความเห็นของตน	200
9.	พ่อแม่สนใจธุระอื่น ๆ มากกว่า ไม่ค่อยเอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร	199
10.	เมื่อพ่อแม่มีปัญหาก็ไม่พอใจหรือก่อกวนใจ ชอบบ่นระบายอารมณ์เสียกับลูก	198

จากตาราง 20 แสดงว่าวัยรุ่นที่อยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูง มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องที่พ่อแม่มักลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อเกิดโมโห พ่อแม่หัวเก่ายึดถือประเพณีดั้งเดิมเกินไป ชอบให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จึงเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ปฏิบัติต่อลูก เหมือนว่าลูกเป็นเด็กเล็ก ๆ ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านมาเป็นตัวอย่าง สนใจธุระอื่นมากกว่าลูก ๆ ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปไหน และชอบระบายอารมณ์เสียกับลูก ๆ

-ตาราง 21 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันที่วัยรุ่นมีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูง
มีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	X
1.	พ่อแม่บ่นว่าหรือไม้อนุญาตเกี่ยวกับการสูบบุหรี่	116
2.	พ่อแม่บ่นเกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา การใช้เครื่องสำอาง	145
3.	พ่อแม่ให้ข้อเท็จจริงเรื่องการใช้จ่ายเงิน และย้ำให้ใช้จ่ายอย่างประหยัด	
	พ่อแม่มักเคี่ยวเข็ญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	147
4.	พ่อแม่จู้จี้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารเป็นเวลา คอยเตือนให้	
	รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ แต่ทานไม่ชอบ ฯลฯ	148
5.	พ่อแม่อบรมเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศอย่างเข้มงวดกวดขัน	149
6.	พ่อแม่กวดขันเรื่องการคบเพื่อนที่พูดจาไม่สุภาพ คมสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน	155
7.	พ่อแม่เข้มงวดกวดขันเกี่ยวกับ การเรียนและการดูหนังสือที่บ้าน	156
8.	พ่อแม่จู้จี้เกี่ยวกับมารยาทต่าง ๆ เช่น การรับประทานอาหาร ยืน เดิน นั่ง	
	พูดจา และการวางตัวต่อหน้าบุคคลอื่น	157
9.	พ่อแม่ให้เงินไม่เพียงพอในการใช้จ่ายหรือให้ไม่คงที่	158
10.	พ่อแม่พอใจที่จะเฝ้าและเปรียบเทียบถึงการอบรมมารยาทและการวางตน	160
	ในสมัยก่อน	

จากตาราง 21 แสดงว่าวัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูงมีความขัดแย้งกับ
พ่อแม่ใน เรื่องที่พ่อแม่บ่นว่าหรือจู้จี้เรื่อง การสูบบุหรี่ การใช้จ่ายเงิน การไปทำบุญ การอบรม
มารยาท การวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ การคบเพื่อนที่ไม่ดี การรับประทานอาหาร การเรียน
และการ เปรียบเทียบถึงการอบรมมารยาทและการวางตนในสมัยก่อน

ตาราง 22 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรกที่วัยรุ่นที่มีสถานภาพเศรษฐกิจสังคมปานกลางมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	ΣX
1.	พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	658
2.	พ่อแม่ชอบย้าให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	596
3.	พ่อแม่รู้สึกว่าเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ	579
4.	พ่อแม่ชอบให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไรต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อนจึงจะไม่ถูกมอง เมื่ออยากได้ของมีราคาซึ่งพอจะซื้อได้ แต่พ่อแม่ก็ไม่อนุญาตให้ซื้อ พ่อแม่ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปทัศนศึกษาหรือเดินทางไกล	575
5.	พ่อแม่ชอบให้อยู่บ้าน ไม่ชอบให้ไปเล่นนอกบ้านหรือบ้านเพื่อน และก่อนออกนอกบ้านต้องขออนุญาตทุกครั้ง และต้องชี้แจงว่าไปไหน กับใคร อย่างไร	561
6.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	560
7.	พ่อแม่มักบ่นหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนไม่ดี	556
8.	พ่อแม่ปฏิบัติต่อลูกเหมือนตัวว่าลูกเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่เสมอ	550
9.	พ่อแม่มีจิตใจอย่างรุนแรง เมื่อเกิดการมองโมโห	549
10.	เมื่อพ่อแม่มีปัญหาที่ไม่พอใจหรืออึดอัดใจ ชอบระบายอารมณ์เสียกับลูก	548

จากตาราง 22 แสดงว่าวัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมปานกลางมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องเกี่ยวกับการที่พ่อแม่ชอบยกตัวอย่างหรือย้าให้เอาอย่างพี่น้อง เพื่อนบ้านที่ประสบความสำเร็จในการเรียน จู๊วเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ หัวเก่าชอบให้ลูกทำตามความต้องการและคำแนะนำทุกอย่าง ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปไหน แสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนของลูกไม่ดี ปฏิบัติต่อลูกเหมือนว่าเป็นเด็กเล็ก ๆ ชอบระบายอารมณ์เสียกับลูก เมื่อโมโหก็ลงโทษรุนแรง

ตาราง 23 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับที่ยัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมปานกลางมีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	Σ x
1.	พ่อแม่บ่นว่าหรือไม้อนุญาตเกี่ยวกับการสูบบุหรี่	373
2.	พ่อแม่มีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้าน จนตำหนิร่างกาย	379
3.	พ่อแม่บ่นเกี่ยวกับทองแดง การไว้หนวดเครา การใช้เครื่องสำอาง	389
4.	พ่อแม่มักเฝ้าดูเชิญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	390
5.	พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานเป็นเวลา กอญเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์แต่ทานไม่ชอบ	413
6.	พ่อแม่บ่นว่าสาวสวย ชอบแต่งตัว แต่ไม่เอาใจใส่การงาน	422
7.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งกายว่าไม่เหมาะสมกับวัย เช่น รูปราง ลักษณะ ฯลฯ	429
8.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี ทำการบ้าน ฯลฯ	431
9.	พ่อแม่ไม่ชอบให้พาเพื่อน ๆ มาบ้านหรือติดต่อกับเพื่อนฝูงมาก ๆ เช่น เหวี่ยงด้วยกันบ่อย ๆ เขียนจดหมายติดต่อกับหรือโทรศัพท์บ่อย ๆ	442
10.	พ่อแม่พอใจจะเล่าและเปรียบเทียบถึงการอบรมมารยาทและการวางแผนในสมัยก่อน พ่อแม่อบรมเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่าง เพศอย่างเข้มงวดกวดขัน	452

จากตาราง 23 แสดงว่ายัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมปานกลางมีความขัดแย้งกับพ่อแม่บ่อย ในเรื่องพ่อแม่บ่นหรือจู้เรื่อง การสูบบุหรี่ การแต่งกาย การไปทำบุญ การรับประทานอาหาร การกำหนดเวลาในการทำกิจกรรม การติดต่อกับเพื่อน การวางแผน และการที่พ่อแม่มีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้าน

ตาราง 24 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรกที่วัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ มีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	Σ X
1.	พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	565
2.	พ่อแม่ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปทัศนศึกษาหรือเดินทางไกล	519
3.	ท่านถือว่าการไปภาพยนตร์ กีฬา การละเล่น เป็นการฟุ้งเฟ้อหย่อนใจ แต่พ่อแม่เห็นว่า และไม่ค่อยอนุญาตให้ไป	512
4.	พ่อแม่ชอบย่ำให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	509
5.	พ่อแม่มีกตัญญูอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอารมณ์โมโห	499
6.	พ่อแม่ชอบให้อยู่บ้าน ไม่ชอบให้ไปเล่นนอกบ้านหรือบ้านคนอื่น	495
7.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	491
8.	เมื่ออยากได้ของมีราคาซึ่งพอจะซื้อได้ พ่อแม่ก็ไม่อนุญาต	490
9.	พ่อแม่ชอบให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ถูกย่น	489
10.	พ่อแม่รู้สึกว่าเรื่องที่ท่านเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ	488

จากตาราง 24 แสดงว่าวัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมต่ำมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องที่พ่อแม่ชอบยกตัวอย่างและย่ำให้เอาอย่างพี่น้องเพื่อนบ้านหรือคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปไหน พ่อแม่หัวเก่า ชอบให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำทุกอย่าง ไม่ค่อยอนุญาตให้ซื้อของที่มีราคาได้ จู้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ลงโทษอย่างรุนแรงเมื่อโมโห

ตาราง 25 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับที่วัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ
มีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	Σx
1.	พ่อแม่บ่นว่าหรือไม้อนุญาตเกี่ยวกับการสูบบุหรี่	331
2.	พ่อแม่มักเคี่ยวเข็ญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	332
3.	พ่อแม่บ่นว่าส่ำรวย ชอบแต่งตัว แต่ไม่สนใจการเรียน	341
4.	พ่อแม่บ่นเกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา การใช้เครื่องสำอาง	342
5.	พ่อแม่จู้จี้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารเป็นเวลา คอยเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ แต่ท่านไม่ชอบ ฯลฯ	354
6.	พ่อแม่กังวลเกี่ยวกับสุขภาพของท่านมากเกินไป เช่น ไม่ให้อนด็ก เตือนให้ รับประทานยา หรือให้ไปหาหมอบ่อย ๆ	356
7.	พ่อแม่ก็มีเรื่องดกเถียงทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้าน จนท่านรำคาญ	359
8.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น กูฬีวี ทำการบ้าน	366
9.	พ่อแม่พอใจที่จะเล่าและเปรียบเทียบถึงการอบรมมารยาทและการวางตน ในสมัยก่อน	368
10.	พ่อแม่อบรมเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศอย่างเข้มงวดกวดขัน	369

จากตาราง 25 แสดงว่าวัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมต่ำมีความขัดแย้งกับ
พ่อแม่บ่อย ในเรื่องพ่อแม่บ่นว่าหรือจู้จี้เรื่อง การสูบบุหรี่ การไปทำบุญ การแต่งกาย การรับประทาน
อาหาร การกำหนดเวลาในการทำกิจกรรม การวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ พ่อแม่กังวลเกี่ยวกับสุขภาพ
ของลูกมากเกินไป และพ่อแม่มีเรื่องดกเถียงวิวาทกับเพื่อนบ้าน

ตาราง 26 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรกที่วัยรุ่นที่เป็นลูกคนแรกมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	Σ X
1.	พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านเป็นตัวอย่าง	387
2.	พ่อแม่มีกลองโฆอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอารมณ์โมโห	378
3.	พ่อแม่ชอบให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ถูกบน	358
4.	ท่านถือว่าการไปคูกีฬา ภาพยนตร์ การละเล่น เป็นการพักผ่อนหย่อนใจ แต่พ่อแม่เห็นว่าและไม่คอยอนุญาตให้ไป	351
5.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	349
6.	พ่อแม่จู้จี้เกี่ยวกับเรื่องที่ท่านเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ	347
7.	ก่อนออกนอกบ้านทุกครั้งต้องขออนุญาตพ่อแม่ และต้องชี้แจงว่าไปไหน กับใคร อย่างไร	346
8.	เมื่ออยากได้ของมีราคาซึ่งพอจะซื้อได้ แต่พ่อแม่ก็ไม่อนุญาต	344
9.	พ่อแม่ชอบย่ำให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	343
10.	เมื่อพ่อแม่มีปัญหาที่ไม่พอใจหรือกลัวใจ ชอบบ่นระบายอารมณ์เสียกับลูก	341

จากตาราง 26 แสดงว่าวัยรุ่นที่เป็นลูกคนแรกมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องที่
พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านมาเป็นตัวอย่าง พ่อแม่มีกลองโฆอย่างรุนแรงเมื่อโมโห
พ่อแม่ชอบให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำทุกอย่าง หัวเก่า จู้จี้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ
ไม่ค่อยให้ออกไปพักผ่อนหย่อนใจ หรือจะไปไหนต้องขออนุญาตก่อน ไม่อนุญาตให้ซื้อของที่ชอบได้
แต่พ่อแม่กลัวใจชอบบ่นระบายอารมณ์เสียกับลูก ชอบย่ำให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จ
ในการเรียน

ตาราง 27 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับที่วัยรุ่นที่เป็นลูกคนแรกมีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	Σ X
1.	พ่อแม่เกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา การใช้เครื่องสำอาง	221
2.	พ่อแม่บ่นว่าหรือไม้อนุญาตเกี่ยวกับการสูบบุหรี่	233
3.	พ่อแม่มักเฝ้าดู เชื้อเชิญให้ไปหาบุญในเทศกาลต่าง ๆ	240
4.	พ่อแม่มักมีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้าน จนท้านราคา	242
5.	พ่อแม่บ่นว่าสาวสวย ชอบแต่งตัว แต่ไม่เอาใจใส่การทำงาน	245
6.	พ่อแม่พอใจที่จะเล่าและเปรียบเทียบถึงการอบรมมารยาทและการวางแผน ในสมัยก่อน	247
7.	พ่อแม่ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปทัศนจรหรือเดินทางไกล	251
8.	พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา คอยเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์แต่ทานไม่ชอบ ฯลฯ	256
9.	พ่อแม่กังวลกับสุขภาพของท้าวามากเกินไป เช่น ไม่ให้อนตึก เตือนให้ รับประทานยา หรือให้ไปหาหมอน้อย ๆ	260
10.	พ่อแม่อบรมเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศอย่างเข้มงวดกวดขัน	261

จากตาราง 27 แสดงว่าวัยรุ่นที่เป็นลูกคนแรกมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ในเรื่อง
ที่พ่อแม่บ่นว่าเรื่อง ทรงผม หนวดเครา หรือการใช้เครื่องสำอาง การสูบบุหรี่ การไปหาบุญ
การแต่งตัว การอบรมมารยาท การรับประทานอาหาร สุขภาพ พ่อแม่ถกเถียงวิวาทกับเพื่อนบ้าน
พ่อแม่ไม้อนุญาตให้ไปทัศนจรหรือเดินทางไกล

ตาราง 28 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรกที่วัยรุ่นที่เป็นลูกคนกลางมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	Σf
1.	พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านมาเป็นตัวอย่าง	817
2.	พ่อแม่จู้จี้ว่าเรื่องที่ท่านเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ	735
3.	พ่อแม่ชอบย่ำให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	728
4.	พ่อแม่ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปทัศนจรหรือเกินทางไกล	719
5.	พ่อแม่ชอบให้อยู่บ้าน ไม่ชอบให้ไปเล่นนอกบ้านหรือบ้านคนอื่น	714
6.	เมื่อพ่อแม่มีปัญหาหรือกลุ่มใจชอบมาระบายอารมณ์เสียกับลูก	705
7.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	703
8.	เมื่ออยากได้ของมีราคาจึงพยายามซื้อได้ แต่พ่อแม่ก็ไม่อนุญาต	700
9.	พ่อแม่มักลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอารมณ์โมโห	693
10.	พ่อแม่ชอบให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไรต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ดูบน พ่อแม่บนว่าไม่ช่วยพ่อแม่ทำงาน และให้ทำงานบ้านมากเกินไปจนบางที ไม่มีเวลาพอสำหรับทำงานส่วนตัว	692

จากตาราง 28 แสดงว่าวัยรุ่นที่เป็นลูกคนกลางมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องที่พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านมาเป็นตัวอย่าง ย้ำให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน จู้จี้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ชอบให้ลูกอยู่บ้าน ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปไหน ๆ ชอบระบายอารมณ์เสียกับลูก มักลงโทษอย่างรุนแรงเมื่อโมโห พ่อแม่หัวเก่า ชอบให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง ไม่ค่อยอนุญาตให้ซื้อของที่ชอบได้

ตาราง 29 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับที่ยัยรุ่นที่เป็นลูกคนกลางมีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	ΣX
1.	พ่อแม่มักเชิญเชิญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	446
2.	พ่อแม่บ่นว่าหรือไม้อนุญาตเกี่ยวกับการสูบบุหรี่	455
3.	พ่อแม่บ่นเกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา การใช้เครื่องสำอาง	494
4.	พ่อแม่ก็มีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้าน จนท่านรำคาญ	499
5.	พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานให้เป็นเวลา และคอยเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์แต่ท่านไม่ชอบ ฯลฯ	509
6.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี ทำการบ้าน	531
7.	พ่อแม่อบรมเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศอย่างเข้มงวดกวดขัน	532
8.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งกายว่าไม่เหมาะสมกับวัย ฐานะ รูปร่าง ลักษณะ	536
9.	พ่อแม่บ่นว่าส่ำรวย ชอบแต่งตัว แต่ไม่เอาใจใส่การทำงาน	541
10.	พ่อแม่กังวลเกี่ยวกับสุขภาพของท่านมากเกินไป เช่น ไม่ให้นอนดึก เตือนให้รับประทานยาบ่อย ๆ หรือไปหาหมอบ่อย ๆ	557

จากตาราง 29 แสดงว่าวัยรุ่นที่เป็นลูกคนกลางมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ในเรื่อง
ที่พ่อแม่เชิญเชิญให้ไปทำบุญ บ่นว่าหรือจู้เรื่องการสูบบุหรี่ ทรงผม การใช้เครื่องสำอาง
การรับประทานอาหาร การแต่งกาย การวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ การกำหนดเวลาในการทำ
กิจกรรมต่าง ๆ การกังวลกับสุขภาพของท่านมากเกินไป และกรณีที่พ่อแม่มีเรื่องถกเถียงวิวาทกับ
เพื่อนบ้าน

ตาราง 30 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับแรกที่วัยรุ่นที่เป็นลูกคนสุดท้ายมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	Σ X
1.	พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ไปทัศนศึกษาหรือเดินทางไกล	227
2.	ก่อนออกนอกบ้านต้องขออนุญาตพ่อแม่ทุกครั้งและต้องชี้แจงว่าไปไหน กับใคร อย่างไร	221
3.	พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านมา เป็นตัวอย่าง	220
4.	พ่อแม่ชอบย่ำให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	218
5.	พ่อแม่ชอบให้อยู่บ้าน ไม่ชอบให้ไปเล่นนอกบ้านหรือบ้านคนอื่น	216
6.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	210
7.	พ่อแม่ไม่ชอบให้อ่านหนังสืออื่น ๆ ที่ไม่ใช่ตำราเรียน	208
8.	พ่อแม่จู้เรื่องความสะอาดของร่างกาย ข้าวของเครื่องใช้	207
9.	พ่อแม่ชอบให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อนจึงจะไม่ถูกบน	206
10.	ท่านถือว่าการไปยุ่งๆ ภาพยนตร์ การละเล่น เป็นการพักผ่อนหย่อนใจ แต่พ่อแม่บนว่า และจะไม่อนุญาตให้ไป	203

จากการวาง 30 แสดงว่าวัยรุ่นที่เป็นลูกคนสุดท้ายมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องที่พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ไปทัศนศึกษาหรือเดินทางไกล ก่อนออกนอกบ้านต้องขออนุญาตทุกครั้ง พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านมา เป็นตัวอย่าง ชอบให้อยู่บ้าน ไม่ชอบให้อ่านหนังสืออื่นที่ไม่ใช่ตำราเรียน ชอบให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน พ่อแม่หัวเก่าชอบให้ลูกทำตามคำแนะนำและความต้องการของพ่อแม่ทุกอย่าง ชอบจู้เรื่องความสะอาดร่างกาย เครื่องใช้ และไม่ชอบให้ไปพักผ่อนหย่อนใจ

ตาราง 31 ลักษณะความขัดแย้ง 10 อันดับที่วัยรุ่นที่เป็นลูกคนสุดท้องมีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	Σx
1.	พ่อแม่เห็นว่าหรือไม่อนุญาติเกี่ยวกับการสูบบุหรี่	130
2.	พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา และคอยเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์แต่ท่านไม่ชอบ ฯลฯ	151
3.	พ่อแม่เห็นว่าสรวล ขบถแฉ่งตัวแต่ไปเอาใจใส่การทำงาน	155
4.	พ่อแม่เห็นเกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา การใช้เครื่องสำอาง	157
5.	พ่อแม่ให้เงินไม่เพียงพอในการใช้จ่ายหรือให้ไม่คงที่	158
6.	พ่อแม่ไม่ชอบให้พาเพื่อน ๆ มาที่บ้าน หรือติดต่อกับเพื่อนฝูงมาก ๆ เช่น เทียวด้วยกันบ่อย ๆ เขียนจดหมายติดต่อกับหรือโทรศัพท์บ่อย ๆ	160
7.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งการว่าไม่เหมาะสมกับวัย ฐานะ รูปร่าง ลักษณะ	161
8.	พ่อแม่มักเชิญเชิญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	164
9.	พ่อแม่พอใจที่จะเล่าและเปรียบเทียบถึงการอบรมมารยาทและการวางตนในสมัยก่อน	166
10.	ถ้าจะนอนคืนสายบ้างในวันหยุด พ่อแม่มักบ่นจนท่านรำคาญ	168

จากตาราง 31 แสดงว่า วัยรุ่นที่เป็นลูกคนสุดท้องมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ในเรื่องที่พ่อแม่จู้จี้จิกจี้เรื่อง การสูบบุหรี่ การรับประทานอาหาร การแต่งกาย การไว้ทรงผม หรือ การใช้เครื่องสำอาง การให้เงินไม่พอใช้หรือให้ไม่คงที่ การคบเพื่อน การไปทำบุญ การอบรมมารยาทและการวางตัว การนอนคืนสาย

ตาราง 32 ค่าร้อยละของวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่

บุคคลที่ขัดแย้ง	วัยรุ่นในกรุงเทพฯ		วัยรุ่นในต่างจังหวัด		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พ่อ	68	15.70	66	15.24	134	30.94
แม่	110	25.40	106	24.48	216	49.88
ทั้งพ่อและแม่	44	10.16	39	9.02	83	19.18
รวม	222	51.26	211	48.74	433	100

จากตาราง 32 แสดงว่า วัยรุ่นทั้งในกรุงเทพฯ และต่าง จังหวัดมีความขัดแย้งกับแม่ มากกว่าพ่อ และวัยรุ่นทั้งหมดมีความขัดแย้งกับแม่มากกว่าพ่อคือ ร้อยละ 49.88 อีกร้อยละ 19.18 มีความขัดแย้งกับพ่อและแม่พอ ๆ กัน และร้อยละ 30.94 มีความขัดแย้งกับพ่อกว่าแม่ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 1

ตาราง 33 การร้อยละของวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลายที่มีความซัดแย้งกับพ่อแม่

ประเภทของวัยรุ่น	วัยรุ่นชายซัดแย้งกับ			วัยรุ่นหญิงซัดแย้งกับ			รวม
	พ่อ	แม่	พ่อและแม่	พ่อ	แม่	พ่อและแม่	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	
วัยรุ่นตอนต้น	2.24	11.32	5.77	5.54	15.94	6.01	53.82
วัยรุ่นตอนปลาย	10.62	8.54	3.46	5.54	14.08	3.94	46.18
รวม	19.86	19.86	9.23	11.08	30.02	9.95	100

จากตาราง 33 แสดงว่า

1. วัยรุ่นตอนต้นชายซัดแย้งกับแม่มากกว่าพ่อ ซึ่งตรงกันข้ามกับวัยรุ่นตอนปลายชายที่ซัดแย้งกับพ่อบอกมากกว่าแม่ แต่เมื่อพิจารณาารวมวัยรุ่นชายทั้งหมดจะเห็นว่ามีความซัดแย้งกับพ่อและแม่พอ ๆ กัน

2. วัยรุ่นหญิงทั้งวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลายมีความซัดแย้งกับแม่มากกว่าพ่อ

ตาราง 34 ค่าร้อยละของแบบการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ของวัยรุ่นในกรุงเทพฯ และในต่างจังหวัด

แบบการอบรมเลี้ยงดู	กรุงเทพฯ		ต่างจังหวัด		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
แบบทอดทิ้ง	19	5.60	33	9.73	52	15.33
แบบประชาธิปไตย	132	38.93	98	28.94	230	67.87
แบบให้ความคุ้มครองเกินไป	24	7.07	33	9.73	57	16.80
รวม	175	51.60	164	48.40	339	100

จากตาราง 34² แสดงว่า พ่อแม่ของวัยรุ่นทั้งที่อยู่ในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด มีแนวโน้มที่จะเลี้ยงดูอบรมบุตรแบบประชาธิปไตยมากกว่าแบบทอดทิ้งและแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป และพ่อแม่ของวัยรุ่นในต่างจังหวัดมีแนวโน้มที่จะอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบทอดทิ้งมากกว่าพ่อแม่ของวัยรุ่นในกรุงเทพฯ

ตาราง 35 ค่าร้อยละของแบบการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ของวัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูง กลาง ต่ำ

สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม แบบการอบรมเลี้ยงดู	สูง		กลาง		ต่ำ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
แบบทอดทิ้ง	3	0.88	26	7.66	23	6.78	52	15.32
แบบประชาธิปไตย	53	15.63	98	28.93	79	23.33	230	67.89
แบบให้ความคุ้มครองเกินไป	4	1.17	29	8.55	24	7.07	57	16.79
รวม	60	17.68	153	45.14	126	37.18	339	100

จากตาราง 35 แสดงว่า พ่อแม่ของวัยรุ่นทุกสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม ส่วนใหญ่มีแนวโน้มในการอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบประชาธิปไตยมากกว่าแบบทอดทิ้งหรือแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป

ตอนที่ 2 แสดงการ เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่
 แยกตามตัวแปรคือ เพศ วัย ห้องเรียนที่อยู่ สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ สถานภาพทางเศรษฐกิจ
 สังคมของครอบครัว ลำดับที่การเกิด

✓ ตาราง 36 เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่างวัยรุ่นชาย
 กับวัยรุ่นหญิง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
วัยรุ่นชาย	212	151.5990	981.8574	1.3479
วัยรุ่นหญิง	221	147.1855	1345.9972	

$$t_{.05} = 1.645$$

21

จากตาราง 36 แสดงว่าวัยรุ่นชายกับวัยรุ่นหญิง มีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 2

ตาราง 37 เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่างวัยรุ่นตอนต้น กับวัยรุ่นตอนปลาย

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
วัยรุ่นตอนต้น	233	146.3819	1060.1255	1.9599 *
วัยรุ่นตอนปลาย	200	152.7750	1218.0659	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $t_{.05} = 1.645$

จากตาราง 37 แสดงว่า วัยรุ่นตอนปลายมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงกันข้ามกับสมมุติฐานข้อ 3

ตาราง 38 เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่างวัยรุ่นในกรุงเทพฯ กับวัยรุ่นในต่างจังหวัด

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
วัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร	222	150.5765	1158.4692	0.7778
วัยรุ่นในต่างจังหวัด	211	148.0284	1163.3032	

$t_{.05} = 1.645$

จากตาราง 38 แสดงว่าวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครกับวัยรุ่นในต่างจังหวัด มีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 4

ตาราง 39 เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งกับพ่อแม่ระหว่างวัยรุ่นที่พ่อแม่
 อยู่ด้วยกันกับวัยรุ่นที่พ่อแม่หย่าร้างหรือถึงแก่กรรม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
วัยรุ่นที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน	372	150.0699	1138.0434	1.0270
วัยรุ่นที่พ่อแม่หย่าร้างหรือถึงแก่กรรม	61	144.8525	1387.5252	

$$t_{.05} = 1.645$$

จากตาราง 39 แสดงว่า วัยรุ่นที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันกับวัยรุ่นที่พ่อแม่หย่าร้างหรือถึงแก่กรรม
 มีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 5

ตาราง 40 เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่างวัยรุ่นที่มี
✓ สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูง ปานกลาง ต่ำ

Source of Variation	df	SS	MS	F
Treatment	2	7,116.8474	3558.2434	3.0608 *
Within Group	430	499,877.2863	1162.5053	
Total	432	506,993,7737		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $F_{.05}(2, 430) = 3.02$

จากตาราง 40 - แสดงว่าวัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมแตกต่างกัน มีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงตามสมมุติฐานข้อ 6 และเพื่อให้ทราบแน่ชัดถึงความแตกต่างนี้ จึงได้แสดงการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 41 เปรียบเทียบความแตกต่างของ ความซัดแย้งกับพ่อแม่ระหว่างวัยรุ่นที่มี
สถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมปานกลางกับวัยรุ่นที่มีสถานภาพทาง เศรษฐกิจ
สังคมต่ำ

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
วัยรุ่นที่มีสถานภาพเศรษฐกิจสังคม ปานกลาง	190	153.200	1533.0827	2.285 *
วัยรุ่นที่มีสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคม ต่ำ	170	144.477	1130.4591	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $t_{.05} = 1.645$

จากตาราง 41 แสดงว่าวัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมปานกลาง มีความซัดแย้ง
กับพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นที่มีสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 42 เปรียบเทียบความแตกต่างของความชดเชยกับพ่อแม่ ระหว่างวัยรุ่นที่มี
สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูง กับวัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม
ปานกลาง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
วัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคมสูง	69	150.913	1058.5132	0.4727
วัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคมปานกลาง	190	153.200	1533.0827	

$$t_{.05} = 1.645$$

จากตาราง 42 แสดงว่าวัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูง กับวัยรุ่นที่มีสถานภาพ
ทางเศรษฐกิจสังคมปานกลางมีความชดเชยกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 43 เปรียบเทียบความแตกต่างของความชดเชยกับพ่อแม่ ระหว่างวัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูง กับวัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
วัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูง	69	150.913	1058.5132	1.3773
วัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ	174	144.477	1130.4951	

$$t_{.05} = 1.645$$

จากตาราง 43 แสดงว่าวัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูงกับวัยรุ่นที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำ มีความชดเชยกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 44 เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่างวัยรุ่นที่มี
ลำดับที่การเกิดเป็นลูกคนแรก คนกลาง คนสุดท้าย

Source of Variation	df	SS	MS	F
Treatment	2	6,543.5017	3271.7509	2.8103
Within Group	430	500,613.5376	1164.2175	
Total	432	507,163.0393		

$$F_{.05} (2, 430) = 3.02$$

จากตาราง 44 แสดงว่า วัยรุ่นที่มีลำดับที่การเกิดเป็นลูกคนแรก คนกลาง และ
คนสุดท้าย มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตาม
สมมติฐานข้อ 7

ตอนที่ 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความซัดแย้งของวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่ กับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

ตาราง 45 แสดง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ กับความซัดแย้งของวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่

ความสัมพันธ์ระหว่าง	r
การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งกับความซัดแย้งของวัยรุ่น	.5321 **
การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยกับความซัดแย้งของวัยรุ่น	.0326
การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไปกับความซัดแย้งของวัยรุ่น	.0642

* * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 $r_{.01} = .354$

จากตาราง 45 แสดงว่า

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งกับความซัดแย้งของวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ถ้าวัยรุ่นได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมาก จะมีความซัดแย้งกับพ่อแม่มาก ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 8
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยกับความซัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยกับความซัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ไม่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 9
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไปกับความซัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 10

(2)
 ตาราง 46. เปรียบเทียบความแตกต่างของความซัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่างวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง แบบประชาธิปไตย และแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป

0 .

Source of Variation	df	SS	MS	F
Treatment	2	26,627.026	13,313.513	11.005 **
Within Group	336	406,514.457	1,209.865	
Total	338	433,141.483		

$$** P < .01 \quad F_{.01 (2, 336)} = 4.66$$

จากตาราง 46 แสดงว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง แบบประชาธิปไตย และแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป มีความซัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งตรงตามสมมุติฐานข้อ 11 และเพื่อให้ทราบแน่ชัดถึงความแตกต่างนี้ จึงได้แสดงการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ดังตาราง 47 - 49

ตาราง 47 เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่างวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง กับวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง	52	168.462	1104.831	4.842 ***
วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	230	143.509	1220.454	

*** $P < .001$ $t_{.001} = 3.291$

จากตาราง 47 แสดงว่า วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ มากกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 48 เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่างวัยรุ่น
ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง กับวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู
แบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง	52	168.462	1104.831	2.763 **
วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความ คุ้มครองจนเกินไป	57	150.264	1262.168	

** $P < .01$ $t_{.01} = 2.617$

จากตาราง 48 แสดงว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมีความขัดแย้งกับ
พ่อแม่มากกว่า วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01

ตาราง 49 เปรียบเทียบความแตกต่างของความซัดแย้งกับพ่อแม่ ระหว่างวัยรุ่น
ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป กับวัยรุ่น
ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ ให้ความคุ้มครองจนเกินไป	57	150.264	1262.168	1.289
วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ ประชาธิปไตย	230	143.509	1220.454	

$$t_{.05} = 1.645$$

จากตาราง 49 แสดงว่า วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป
และวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีความซัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติ

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายคือ

1. เพื่อศึกษาลักษณะความขัดแย้งในด้านต่าง ๆ ที่วัยรุ่นมีต่อพ่อแม่
2. เพื่อศึกษาถึงความแตกต่างของความขัดแย้งที่วัยรุ่นมีต่อพ่อแม่ โดยจำแนกตามเพศ วัย ถิ่นที่อยู่ สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมของครอบครัว และ ลำดับที่เกิด
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่ กับการยอมรับเลี้ยงดูของพ่อแม่

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 13 - 21 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 5 และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 1 - 2 ปีการศึกษา 2518 ในโรงเรียนและวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 433 คน เป็นชาย 212 คน หญิง 221 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แบบสอบถามความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ ผู้วิจัยและคณะร่วมกันสร้างขึ้น
2. แบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูของพ่อแม่ ใช้แบบสอบถามของ ถิ่น แพเพอร์ (2517)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. แจกแจงความถี่และหาคะแนนรวมของแต่ละข้อคำถามความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ เพื่อจัดอันดับความสำคัญของความขัดแย้งที่วัยรุ่นมีมากที่สุด และน้อยที่สุด พร้อมทั้งทำการเรียงลำดับเพื่อเปรียบเทียบความขัดแย้งที่วัยรุ่นมีต่อพ่อแม่ และเพื่อเปรียบเทียบวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่
2. ใช้ t - test ทดสอบความแตกต่างของความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ จำแนกตามเพศ วัย ถิ่นที่อยู่ สถานภาพการสมรสของพ่อแม่
3. ใช้ F - test ทดสอบความแตกต่างของความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ จำแนกตามสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมของครอบครัว ลำดับที่การเกิด แบบการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่
4. ใช้ Product Moment Correlation หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างความขัดแย้งกับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ลักษณะและความสำคัญของความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่

1.1 ผลการศึกษาค้นพบว่า ลักษณะและความสำคัญของความขัดแย้งที่วัยรุ่นมีต่อพ่อแม่ ไม่ว่าจะจำแนกตามเพศ วัย สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ ถิ่นที่อยู่ สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม หรือลำดับที่การเกิดก็ตาม โดยทั่ว ๆ ไปแล้วปรากฏว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่เกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องต่อไปนี้คือ พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านมาเป็นตัวอย่าง ขอบย้าให้เขาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน รู้กันว่าเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แม่หัวเก่า ไม่เข้าใจความต้องการของเขากันในปัจจุบัน ชอบให้ลูกทำตามความต้องการและคำแนะนำทุกอย่าง ลูกจะทำอะไรต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน ชอบให้ลูกอยู่บ้านไม่ค่อยอนุญาตให้ไปไหน พ่อแม่มักลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอารมณ์โมโหและไม่อนุญาตให้ชื่อของพ่อจะชื่อได้

ส่วนลักษณะเหตุการณ์ที่วัยรุ่นเกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่บ่อย ได้แก่ การตีพ่อแม่จนรู้ว่าเรื่อง การสูบบุหรี่ การทำบุญ การแต่งกาย การรับประทานอาหาร การวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ และการกำหนดเวลาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ การที่พ่อแม่กังวลเกี่ยวกับสุขภาพ และการที่พ่อแม่มีเรื่องทะเลาะถกเถียงกับเพื่อนบ้าน

1.2 วัยรุ่นส่วนใหญ่ทั้งในกรุงเทพมหานครและนครราชสีมาที่มีความขัดแย้งกับแม่มากกว่ากับพ่อ วัยรุ่นหญิงทั้งวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลายมีความขัดแย้งกับแม่มากกว่ากับพ่อ วัยรุ่นตอนต้นชายขัดแย้งกับแม่มากกว่ากับพ่อ แต่วัยรุ่นตอนปลายชายขัดแย้งกับพ่อกว่ากับแม่ เมื่อรวบวัยรุ่นชายทั้งหมดทั้งวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลายแล้วจะขัดแย้งกับพ่อและแม่พอ ๆ กัน

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งตามตัวแปรต่าง ๆ

2.1 วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงมีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.3479$)

2.2 วัยรุ่นตอนปลายมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 1.9599$)

2.3 วัยรุ่นที่อยู่ในกรุงเทพมหานครและวัยรุ่นที่อยู่ในต่างจังหวัดมีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 0.7778$)

2.4 วัยรุ่นที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันและวัยรุ่นที่พ่อแม่แยกกันหรือถึงแก่กรรมมีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.0270$)

2.5 วัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูง ปานกลาง ต่ำ มีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 3.06$)

2.6 วัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมปานกลาง มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 2.285$)

2.7 วิจัยรุ่นที่มีสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมสูงและวิจัยรุ่นที่มีสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมปานกลาง มีความขัดแย้งแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 0.4727$)

2.8 วิจัยรุ่นที่มีสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมสูงและวิจัยรุ่นที่มีสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมต่ำ มีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.3773$)

2.9 วิจัยรุ่นที่มีลำดับที่การเกิดเป็นลูกคนแรก คนกลาง และคนสุดท้าย มีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 2.81$)

✓ ตอนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

3.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .5321$) กล่าวคือ วิจัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมากจะมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มาก ในทางกลับกันวิจัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งน้อย จะมีความขัดแย้งกับพ่อแม่น้อย

3.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .0326$)

3.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไปกับความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .0642$)

3.4 เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่กับแบบแผนการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

3.4.1 วิจัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง แบบประชาธิปไตย และแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป มีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 11.005$)

3.4.2 วิจัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าวิจัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($t = 4.842$)

3.4.3 วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ มากกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ($t = 2.763$)

3.4.4 วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป มีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.289$)

3.5 วัยรุ่นส่วนใหญ่ทั้งที่อยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูง ปานกลาง และต่ำ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่าแบบทอดทิ้ง และแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป คือได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ร้อยละ 67.87 ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง ร้อยละ 15.33 ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป ร้อยละ 16.80

อภิปรายผล

ตอนที่ 1 ลักษณะและความสำคัญของความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่

1.1 จากการศึกษาพบว่าวัยรุ่นมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องที่ พ่อแม่ ยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านมาเป็นตัวอย่าง ย้ำให้เขาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน พ่อแม่หัวเถกมโง่งนให้ลูกหาความ ต้องการและคำแนะนำทุกอย่าง ชอบให้ลูกอยู่บ้านไม่ค่อยอนุญาต ให้ไปไหน เมื่อเกิดโมโหก็ดุด่าอย่างรุนแรง จู้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ และไม่คอยอนุญาตให้ ชีของที่พอจะซื้อได้ ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ บล็อก (Block, 1937 : 192 - 206) แบลร์ (Blair, 1964 : 34) โพลซัม (Folsom อ้างจาก Powell, 1963 : 268) ที่พบว่า 'วัยรุ่นจะมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องที่ พ่อแม่ชอบยกเอาเพื่อนบ้าน หรือพี่น้องขึ้นมาเป็นตัวอย่าง การที่พ่อแม่ควบคุมลูก ๆ การขอกนออกบ้าน การที่พ่อแม่อารมณ์เสีย ชอบดุด่า จู้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ส่วนเรื่องอื่น ๆ วัยรุ่นในสหรัฐอเมริกา มีความขัดแย้งแตกต่างกับ วัยรุ่นไทยไปบ้าง เช่น การใช้รถ การออกไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ การที่พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เป็นต้น ทั้งนี้เพราะสภาพทางสังคม เศรษฐกิจ ประเพณี วัฒนธรรม แตกต่างกับนั่นเอง

1.2 วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงมีความขัดแย้งกับพ่อแม่คล้ายคลึงกันคือ จะขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องที่พ่อแม่ขอร้องเอาคนอื่นมาเป็นตัวอย่าง การออกนอกบ้าน การหาความ ต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ แต่วัยรุ่นหญิงมีความขัดแย้งแตกต่างไปจากวัยรุ่นชาย คือ การที่พ่อแม่บอกว่าไม่ช่วยพ่อแม่ทำงาน และให้ทำงานบ้านมากเกินไปจนบางที่ไม่มีเวลาพอสำหรับทำงานส่วนตัว ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากเด็กผู้หญิงไทยได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างกวัดจั้น เพราะพ่อแม่ไทยถือว่างานบ้านเป็นภาระของแม่บ้าน ดังนั้นลูกผู้หญิงต้องช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านมากกว่า ลูกผู้ชาย เพื่อเป็นการฝึกเตรียมตัวที่จะเป็นแม่บ้านในอนาคต จากผลการศึกษาของ วารินทร์ มวงสุวรรณ (2517) ก็พบว่า ในการอบรมเลี้ยงดูลูกนั้น พ่อแม่ไทยจะควบคุมลูกสาวมากกว่าลูกชาย และผลการศึกษาของ สจ๊อต (Stott, 1960 b : 415 - 428) พบว่า พ่อแม่อเมริกันเป็นห่วง ลูกสาวมากกว่าลูกชาย เข้มงวดกับลูกสาวมากกว่าลูกชาย

1.3 วัยรุ่นตอนต้นและตอนปลายมีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันคือ วัยรุ่นตอนต้นมีความขัดแย้งในเรื่องที่พ่อแม่จู้เกี่ยวกับความสะอาดของร่างกาย และข้าวของเครื่องใช้ ทั้งนี้เพราะวัยรุ่นตอนต้นยังอยู่ในช่วงระยะของความเป็นเด็กกับวัยรุ่น พ่อแม่จึงยังคงเอาใจใส่เกี่ยวกับความสะอาดอยู่ ทำให้วัยรุ่นเกิดความรู้สึกขัดแย้งขึ้นได้ เพราะวัยรุ่นรู้สึกว่าตนเองโตแล้วรู้จักรักษา ความสะอาดร่างกายและเครื่องใช้ของตนเองได้ ส่วนวัยรุ่นตอนปลายมีความขัดแย้งแตกต่างออกไปจากวัยรุ่นตอนต้นคือ การที่พ่อแม่ต้องการให้ประจบหาชีวิตตามที่พ่อแม่เลือกให้ไม่ว่าตนเองจะชอบหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้สอดคล้องกับความเห็นของ แบลร์ (Blair, 1964 : 28 - 34) ที่ว่าวัยรุ่นตอนปลายเป็นวัยที่กำลังเตรียมตัวในการประกอบอาชีพ และพ่อแม่ก็มักจะคาดหวังให้ลูกประกอบอาชีพตามที่ตนต้องการ ไปเปิดโอกาสให้ลูกได้มีโอกาสตัดสินใจด้วยตนเองจึงทำให้เกิดความขัดแย้งได้

1.4 วัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูง ปานกลาง และต่ำ มีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันในเรื่องต่าง ๆ คือ วัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูงมีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างไปในเรื่องที่ พ่อแม่ยึดถือประเพณีดั้งเดิมมากเกินไป จนไม่ฟังเหตุผลของลูก ๆ พ่อแม่ต้องการให้ประจบหาชีวิตที่พ่อแม่เลือกให้ไม่ว่าลูกจะชอบหรือไม่ก็ตาม พ่อแม่ชอบทะเลาะกันเองหรือเมื่อมีความเห็นไม่ตรงกันก็มักบังคับให้ลูกคอยตามความเห็นของตน และพ่อแม่สนใจธุระอื่น ๆ มากกว่า ไม่ค่อย

เอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพ่อแม่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูงมักจะตั้งความมุ่งหวังในตัวลูกของตนไว้สูง และมุ่งหวังให้ลูกเจริญรอยตาม ซึ่งอาจจะขัดกับความสนใจและความต้องการของลูกจนทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้น และอีกประการหนึ่ง พ่อแม่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสูงอาจมีเวลาอยู่กับลูก ๆ น้อยเพราะต้องใช้เวลาอยู่กับงานสังคม ธุรกิจ หรืออาชีพของตนมากทำให้วัยรุ่นรู้สึกว่าคุณไม่ได้รับการเอาใจใส่จากพ่อแม่เท่าที่ควร ส่วนวัยรุ่นที่อยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมปานกลางมีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างออกไปเกี่ยวกับการที่พ่อแม่บ่นหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนไม่ดี และพ่อแม่ปฏิบัติกับตนเหมือนว่าเป็นเด็กเล็ก ๆ ทั้งนี้อาจเนื่องจากพ่อแม่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมปานกลางมีความทะเยอทะยานสูง และมักจะอบรมดูแลลูกของตนอย่างใกล้ชิด ทั้งหวังในความสำเร็จของลูกแต่ละคนมากกว่าพ่อแม่ที่อยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ (สุชา จันทน์เอม, 2519 : 191) ดังนั้นเมื่อผลการเรียนของลูกไม่ดี พ่อแม่จึงมักบ่นหรือแสดงความไม่พอใจ

1.5 ลักษณะเหตุการณ์ที่ทำให้วัยรุ่นเกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่ น้อย เป็นเรื่อง เกี่ยวกับการที่พ่อแม่บ่นหรือจู้จี้เรื่อง การสูบบุหรี่ การแต่งกาย การไปหาบุญ การคบเพื่อนต่างเพศ มารยาทต่าง ๆ การวางแผน และการรับประทานอาหาร ซึ่งผลการศึกษานี้แตกต่างไปจาก การศึกษาของ บล็อก (Block, 1973 : 192 - 206) แลงดิส (Landis, 1945 : 244 - 246) ซึ่งพบว่าวัยรุ่นมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องการรับประทานอาหาร มารยาทต่าง ๆ การคบเพื่อนต่างเพศ การใช้รถ การออกนอกบ้าน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากหลายสาเหตุด้วยกัน คือ การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ชาวไทยและชาวอเมริกาแตกต่างกันตามสภาพแวดล้อมของสังคม ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อและค่านิยม ซึ่งเป็นผลทำให้วัยรุ่นไทยมีทัศนคติและบุคลิกภาพแตกต่างไปจากวัยรุ่นในอเมริกา คือวัยรุ่นไทยยังมีความอ่อนน้อม เคารพเชื่อฟังคำตักเตือนสั่งสอนของพ่อแม่ โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับความประพฤติต่าง ๆ มารยาท การวางแผน สิ่งเหล่านี้เมื่อพ่อแม่ตักเตือน อบรมสั่งสอนวัยรุ่นจึงยอมรับและไม่รู้สึกเกิดความขัดแย้งขึ้น ฉะนั้นอีกประการหนึ่งที่ทำให้เห็นว่าเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้เกิดความขัดแย้งน้อยก็คือ การตอบสนองต่อความขัดแย้งนั้น

เหตุการณ์บางอย่างไม่เคยเกิดขึ้นกับผู้ตอบ ผู้ตอบจึงไม่เกิดประสบการณ์ที่จะรู้สึกว่าการชกแย่งมาก
เพียงใด และผู้ทำการวิจัยแนะนำให้ตอบในข้อนี้ที่สุกกว่าเหตุการณ์นั้นไม่เคยเกิดขึ้นกับผู้ตอบ
ดังนั้นในบางเหตุการณ์จึงแสดงผลว่าทำให้เกิดความชกแย่งน้อย เช่น ในเหตุการณ์ที่พ่อแม่เห็นว่าหรือ
ไม่อนุญาตเรื่องการสูบบุหรี่ การไว้หนวดเครา การใช้เครื่องสำอาง เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ไม่ค่อย
เกิดขึ้นกับวัยรุ่นจึงทำให้ผลออกมาว่าเหตุการณ์เหล่านี้ทำให้วัยรุ่นเกิดความชกแย่งกับพ่อแม่

1.6 จำนวนวัยรุ่นที่ชกแย่งกับพ่อและแม่ จากการศึกษาพบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่จะ
ชกแย่งกับแม่มากกว่าพ่อ คือชกแย่งกับแม่ ร้อยละ 49.53 ชกแย่งกับพ่อร้อยละ 30.94 และ
ชกแย่งกับทั้งพ่อและแม่ ร้อยละ 19.18 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สโตต (Stoot,
1940 : 415 - 428) และลิคเคียน (Liccione, 1955 : 421 - 426) ที่พบว่าวัยรุ่น
มีความชกแย่งกับแม่มากกว่าพ่อ ทั้งนี้เพราะการเอาใจใส่ดูแลลูก ๆ แม่มีหน้าที่รับผิดชอบมากกว่าพ่อ
และเป็นผู้ที่ทำโทษเด็กมากกว่าพ่อด้วย ดังนั้นเด็กมีโอกาสเกิดความชกแย่งกับแม่มากกว่า แต่ที่
น่าสนใจในผลของการศึกษานี้คือ วัยรุ่นชายค่อนข้างมีความชกแย่งกับพ่อกว่าแม่ และเมื่อ
พิจารณาวัยรุ่นชายทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่างจะพบว่ามีความชกแย่งกับพ่อและแม่พอ ๆ กัน ทั้งนี้อาจ
เป็นเพราะพ่อคาดหวังในตัวลูกชายที่จะให้เจริญรอยตามตนมากกว่าลูกสาว ต้องการที่จะให้ลูกชายมีอาชีพ
การงานที่ดี เพื่อจะได้เป็นหลักของครอบครัวในอนาคต พ่อจึงให้ความสนใจเอาใจใส่กับลูกชายมาก
เป็นเหตุให้เกิดความชกแย่งกับลูกชายมากขึ้น เพราะเด็กชายในวัยรุ่นนี้ต้องการความเป็นอิสระ
ความเป็นตัวของตัวเอง ยากที่จะสนใจกับปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง ซึ่งถ้าพ่อแม่เข้าใจในวัยรุ่น
ให้ก็จะช่วยลดปัญหาเรื่องความชกแย่งได้

ตอนที่ 2 ✓ เปรียบเทียบความแตกต่างของความชกแย่งตามตัวแปรต่าง ๆ

2.1 ความแตกต่างของความชกแย่งระหว่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง พบว่า
วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงมีความชกแย่งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.3479$)
ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 2 ที่ว่า "วัยรุ่นหญิงมีความชกแย่งกับพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นชาย"
และค้านกับผลการศึกษาวัยรุ่นอเมริกันของ สโตต (Stott, 1940 : 415 - 423) ที่พบว่า

วัยรุ่นหญิงมีความซัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นชาย ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องมาจากในสังคมไทย
 วัยรุ่นหญิงได้รับกรอบรรมเลียงกู่สั่งสอนให้เป็นคนอ่อนน้อม หัวออน เคารพเชื่อฟังคำสั่งสอนของ
 พ่อแม่ เมื่อพ่อแม่ว่ากล่าวตักเตือนจึงไม่ค่อยมีความรู้สึกซัดแย้งมากนัก เพราะถือว่าพ่อแม่อบรมสั่งสอน
 ให้ตนเป็นคนดี และโดยเฉพาะในสังคมของพุทธศาสนิกชน การที่ให้ลูกวิจารณ์การกระทำของพ่อแม่
 ถือว่าเป็นเรื่องไม่สมควร ลูกควรจะยอมตามและรับคำสั่งหรือการปฏิบัติของแม่เสมอ โดยเฉพาะ
 วัยรุ่นหญิงซึ่งมีลักษณะอ่อนน้อม เชื่อฟังและคล้อยตามพ่อแม่มากอยู่แล้ว จึงมักไม่กล้าที่จะแสดงออก
 ตามที่ตนรู้สึกจริง ๆ หรืออีกประการหนึ่งอาจเกรงว่าจะเป็นการไม่สมควรที่ตนจะมองพฤติกรรมของ
 พ่อแม่ไปในทางลบ เพราะฉะนั้นผลการศึกษานี้จึงค้านกับผลการวิจัยของสตอต เพราะวัยรุ่น
 อเมริกามีอิสรภาพเต็มที่ในการแสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่ กล้าแสดงออกถึงความรู้สึก
 จริง ๆ

2.2 ความแตกต่างของความซัดแย้งระหว่างวัยรุ่นตอนต้นกับวัยรุ่นตอนปลาย

พบว่า วัยรุ่นตอนปลายมีความซัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05
 ($t = 1.9599$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 3 ที่ว่า "วัยรุ่นตอนต้นมีความซัดแย้งกับพ่อแม่
 มากกว่าวัยรุ่นตอนปลาย" และค้านกับผลการศึกษาของโฟลซอม (Folsom อ้างจาก Powell,
 1963 : 268) ที่นี้อาจเนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ไทยส่วนใหญ่จะให้อิสระแก่ลูกน้อยกว่า
 พ่อแม่ชาวตะวันตก จึงเมื่อลูกจะโตเข้าสู่วัยรุ่นตอนปลายแล้วพ่อแม่ก็ยังเลี้ยงดูลูกคล้ายกับลูกยังเล็ก ๆ อยู่
 ซึ่งขัดกับพัฒนาการของวัยรุ่นตอนปลายที่ต้องการอิสรภาพ เป็นตัวของตัวเอง ต้องการพึ่งตนเอง
 รู้จักคิดและตัดสินใจเองได้แล้ว เมื่อพ่อแม่ยังเลี้ยงดูเหมือนเขาเป็นเด็ก ๆ จึงทำให้เกิดความไม่พอใจ
 และรู้สึกซัดแย้งมากกว่าวัยรุ่นตอนต้นซึ่งเพิ่งพ้นสภาพความเป็นเด็กและยังต้องการการดูแลเอาใจใส่
 ต้องการความรักความคุ้มครองปกป้องจากพ่อแม่อยู่ วัยรุ่นตอนต้นจึงมีความรู้สึกซัดแย้งน้อยกว่าการปฏิบัติ
 ของพ่อแม่

2.3 วิจัยรุ่นที่อยู่ในกรุงเทพมหานครกับวิจัยรุ่นในต่างจังหวัดมีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 0.7778$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 4 ที่ว่า "วิจัยรุ่นที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกันมีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกัน" ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิจัยรุ่นในกลุ่มตัวอย่างของการศึกษารุ่นนี้เป็นวิจัยรุ่นที่อาศัยอยู่ในเมืองทั้งหมดคือในกรุงเทพมหานคร และในเขตอำเภอเมืองจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งมีความเจริญทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเหมือนกัน มีสภาพความเป็นอยู่และสิ่งแวดล้อมคล้ายคลึงกัน จากการศึกษาถึงแบบแผนการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่พบว่า พ่อแม่ของทั้ง 2 จังหวัดนี้ ส่วนใหญ่จะอบรมเลี้ยงดูลูกแบบประชาธิปไตยเหมือนกัน ดังนั้นจึงทำให้ไม่เกิดความแตกต่างของความขัดแย้งของวิจัยรุ่นใน 2 จังหวัดนี้

2.4 วิจัยรุ่นที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันและวิจัยรุ่นที่พ่อแม่หย่าร้างหรือถึงแก่กรรมมีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.027$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 5 ที่ว่า "วิจัยรุ่นที่พ่อแม่หย่าร้างหรือถึงแก่กรรมมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าวิจัยรุ่นที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน" ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิจัยรุ่นที่พ่อแม่หย่าร้างหรือถึงแก่กรรม ต้องอยู่กับผู้อื่นเช่น พ่อเลี้ยง แม่เลี้ยง หรือญาติพี่น้องจึงอาจรู้สึกว้าวนไม่ชินลูกเมื่อเกิดความรู้สึกขัดแย้งขึ้นก็อาจปลอบใจตนเองว่าเป็นเรื่องธรรมดาของพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยงที่จะมีพฤติกรรมที่ตนไม่พอใจและเขาไม่พอใจตน จึงทำให้วิจัยรุ่นเกิดความรู้สึกขัดแย้งน้อย หรืออีกสาเหตุหนึ่งอาจเป็นเพราะพ่อหรือแม่หรือญาติพี่น้องของวิจัยรุ่นพวกนี้เกิดความสนใจที่เก็กเป็นกำพร้ามีปัญหาเรื่องขาดพ่อแม่ ฉะนั้นในการอบรมเลี้ยงดูจึงมีการทะนุถนอมน้ำใจเด็กมากขึ้น

2.5 วิจัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูง ปานกลาง และต่ำ มีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 3.06$) ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 6 ที่ว่า "วิจัยรุ่นที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมแตกต่างกันมีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกัน" และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ โฟลซัม (Folsom, 1943 : 35) และลิคเคียน (Liccione, 1955 : 421 - 426) ที่พบว่าชนชั้นที่ต่างกันทำให้ผลของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นแตกต่างกันไปด้วย จากการเปรียบเทียบสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมที่มีผลต่อความขัดแย้งของวิจัยรุ่น พบว่า วิจัยรุ่นที่อยู่ในสถานภาพเศรษฐกิจสังคมปานกลาง มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่า วิจัยรุ่นที่อยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 2.285$) แต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างวิจัยรุ่น

ที่อยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูงกับปานกลางและสูงกับต่ำแล้ว ปรากฏว่าแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงอาจกล่าวได้ว่าวัยรุ่นที่อยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมปานกลาง มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นที่อยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ เป็นเพราะพ่อแม่ใน สถานภาพเศรษฐกิจสังคมปานกลาง มีความทะเยอทะยานสูง มีความคาดหวังในตัวลูกมาก มักจะ อบรมดูแลลูกอย่างใกล้ชิด และหวังในความสำเร็ของลูกแต่ละคนมากกว่าพ่อแม่ที่อยู่ในสถานภาพ ทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ (สุชา วัณโณ, 2519 : 191) และจากผลการศึกษาของ เซียร์ (Sears, 1957 : 429) พบว่า แม่ในระดับกลางมีความมุ่งมาดปรารถนาให้บุตรเรียนสำเร็จ ถึงขั้นหัวทิ่มมากกว่าแม่ชั้นกรรมกร และผลการศึกษาของ ประยุทธ์ วชิรภัย (2514) พบว่า การอบรมเลี้ยงดูลูกของพ่อแม่ไทยนั้นส่วนมากเป็นแม่ให้ความรักและการเรียกร้องเอาจากเด็ก ผลการศึกษาของบุคคลทั้งสองแสดงให้เห็นได้ว่า พ่อแม่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมระดับกลาง จะวัยรุ่นที่มีปฏิสัมพันธ์กันมากที่สุด เป็นแนวโน้มที่ทำให้เกิดความขัดแย้งมากขึ้นได้เช่นกัน

2.6 วัยรุ่นที่มีลำดับที่การเกิดเป็นลูกคนแรก กลาง และคนสุดท้าย มีความ ขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 2.81$) จึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ข้อ 7 ที่ว่า "วัยรุ่นที่มีลำดับที่การเกิดแตกต่างกันมีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกัน" ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ไทยในปัจจุบันได้ให้ความรัก ความสนใจความเอาใจใส่ ต่อลูกทุก ๆ คนเท่า ๆ กัน ดังผลการศึกษาของ วารินทร์ ม่วงสุวรรณ (2517) พบว่า ลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และแบบควบคุมไม่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงพอกล่าวได้ว่าลำดับที่การเกิดไม่สอดคล้องกับความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่

*** ตอนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ และการอบรมเลี้ยงดู ของพ่อแม่**

3.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความขัดแย้งของวัยรุ่น กับพ่อแม่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ($r = .5321$) นั่นคือ ถ้าพ่อแม่อบรมเลี้ยงดูลูก แบบทอดทิ้งจากลูกก็จะเกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่จาก เติบโตพ่อแม่อบรมเลี้ยงดูลูกแบบทอดทิ้งน้อย

ลูกจะเกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่บ่อย เพราะการที่พ่อแม่ทอดทิ้ง ไม่ให้ความรัก ความสนใจ ความเอาใจใส่ต่อลูก ทำให้ลูกรู้สึกว่าเขาเองไม่เป็นที่ต้องการของพ่อแม่ และจะมีปฏิกิริยาเชิงประชด หรือถึงขั้นทอดความสนใจโดยการหาความผิด เป็นการหาหนทางโหม่งแม่ทางอ้อม และอาจเป็นเด็ก ก้าวร้าว (ประพันธ์ สุทธาราส, 2519) มีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู แบบประชาธิปไตย (วิกรม กมลสุโกศล, 2518) ดังนั้นเด็กวัยรุ่นที่เติบโตด้วยการอบรมเลี้ยงดู แบบทอดทิ้งย่อมเกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่ได้ และยิ่งถูกทอดทิ้งมากเพียงใด เด็กก็ยิ่งรู้สึกขัดแย้ง กับพ่อแม่มากเพียงนั้น

3.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความขัดแย้ง ของวัยรุ่นกับพ่อแม่ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .0326$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการที่พ่อแม่ อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยทำให้วัยรุ่นรู้จักรับผิดชอบ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความคิดริเริ่ม ฟังตนเอง มีอารมณ์มั่นคง และสามารถเผชิญชีวิตด้วยความมั่นใจ รู้จักตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเอง (Hurlock, 1964 : 661) เมื่อวัยรุ่นรู้สึกอบอุ่นมั่นคงปลอดภัย มีความใกล้ชิดกับพ่อแม่ รู้จัก ความรักที่พ่อแม่มีต่อตน และไว้วางใจพ่อแม่ จึงทำให้วัยรุ่นกับพ่อแม่มีความเข้าใจกันดีขึ้น ปัญหา ระหว่างพ่อแม่ลูกจึงเกิดได้น้อย

3.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ควบคุมครอบงำไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .0642$) ซึ่งอาจจะเนื่องจาก วัยรุ่นที่พ่อแม่อบรมเลี้ยงดูแบบให้ควบคุมครอบงำมากเกินไม่มักเป็นพวกที่ขาดความเชื่อมั่นตนเอง ตีปัญหา ที่เกิดขึ้นไม่แตก เพราะไม่เคยมีโอกาสดูแลให้พิจารณาปัญหาการตัดสินใจด้วยตนเอง เพียงพอ คิดแก้ ปัญหาต่าง ๆ ไม่ค่อยกล้าหรือถ้าได้ก็ทำได้แบบผิวเผินในมุมแคบ ตัดสินใจเองไม่ค่อยได้ ดังเล และมัก เป็นคนที่ชอบเรียกร้อง (อรทัย ชื่นนุญ, 2518 : 44) จึงทำให้วัยรุ่นพวกนี้รู้สึกว่าสิ่งที่พ่อแม่ ให้ความควบคุมครอบงำนั้นเป็นการให้ความรัก ความเอาใจใส่ต่อตนจึงไม่รู้สึกขัดแย้งกับการกระทำของ พ่อแม่มากนัก

3.4 วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง แบบประชาธิปไตย และแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป มีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 11.005$) และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคู่แล้วพบว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($t = 4.842$) และมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 2.763$) ทั้งนี้ เนื่องจากวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมีความรู้ดีกว่าพ่อแม่ไม่รักขาดความอบอุ่นมั่นคงปลอดภัย มักจะมีลักษณะนิสัยและทัศนคติที่ต่อต้านกับคนอื่น ไม่ต้องทำอะไรตามกฎเกณฑ์หรือข้อจำกัดที่วางไว้ มีความรุนแรงทางอารมณ์สูง (Wolberg อ้างจาก ดรหทัย ชื่นมนุญ, 2518 : 44) จึงทำให้มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป สำหรับวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยกับวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไปมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.289$) อาจเป็นเพราะการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 2 แบบมีลักษณะการปฏิบัติของพ่อแม่คล้ายคลึงกัน และลักษณะของเด็กนั้นถึงแม้จะเข้าสู่วัยรุ่นแล้วก็ยังต้องการความรัก ความเอาใจใส่ การปกป้องคุ้มครองจากพ่อแม่ จึงทำให้เกิดความขัดแย้งไม่แตกต่างกัน

3.5 วัยรุ่นส่วนใหญ่ทั้งที่อยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมสูง ปานกลาง และต่ำ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่าแบบทอดทิ้ง และแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป คือ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ร้อยละ 67.87 ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง ร้อยละ 15.33 และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป ร้อยละ 16.80 ทั้งนี้ เนื่องจากใบสั่งงานปัจจุบันการศึกษา การสื่อสารคมนาคมติดต่อกันสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น ผู้คนได้รับความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูบุตรมากขึ้น มีความเข้าใจว่าถ้าจะให้เยาวชนเจริญเติบโตมีพัฒนาการไปในทางที่ถูกต้อง พ่อแม่จะต้องมีบทบาทในการอบรมเลี้ยงดูลูกอย่างไร พ่อแม่เข้าใจในความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น จึงมีการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบประชาธิปไตยมากกว่าแบบทอดทิ้ง และแบบให้ความคุ้มครองจนเกินไป

ข้อ เสนอแนะ

สำหรับพ่อแม่และผู้ปกครอง

1. จากผลของการวิจัยพบว่า ความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่มีสาเหตุมาจากการที่พ่อแม่ผู้ปกครองไม่เข้าใจในธรรมชาติ ความสนใจความต้องการของวัยรุ่น ซึ่งแตกต่างไปจากเด็กวัยอื่น ๆ ดังนั้นพ่อแม่และผู้ปกครองจึงควรสนใจที่จะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาวัยรุ่น พยายามสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ของวัยรุ่น และทำความเข้าใจกับเด็ก เพื่อจะได้เข้าใจความต้องการ ความสนใจ และธรรมชาติของวัยรุ่นได้มากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองเข้าใจบทบาทที่ตนพึงปฏิบัติต่อวัยรุ่นได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

2. การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้วัยรุ่นเกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่มากหรือน้อย การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งทำให้เกิดปัญหาขึ้นกับเด็กเป็นอย่างมาก ดังนั้นพ่อแม่หรือผู้ปกครองจึงควรอบรมเลี้ยงดูลูกแบบประชาธิปไตย ให้วัยรุ่นได้มีอิสระ ได้แสดงความคิดเห็น และการตัดสินใจบ้างในบางโอกาส เพื่อเป็นการส่งเสริมให้วัยรุ่นได้รู้จักใช้วิจารณญาณ รู้จักตัดสินใจ แก้ปัญหาด้วยตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และเพื่อเป็นการลดปัญหาความขัดแย้งกับพ่อแม่

3. พ่อแม่หรือผู้ปกครองควรสร้างบรรยากาศภายในครอบครัวให้อบอุ่นมั่นคง ปลอดภัย มีแต่ความปรองดองสามัคคีรักใคร่กลมเกลียวกันระหว่างพ่อแม่และลูก เพื่อวัยรุ่นจะได้เห็นคุณค่าของความรัก ความสามัคคี

สำหรับครูหรือผู้แนะแนว

* 1. ครูควรสร้างบรรยากาศเป็นกันเองกับเด็ก ให้การยอมรับ ได้ความรัก ความเห็นอกเห็นใจ ความเข้าใจกับวัยรุ่น ให้วัยรุ่นเกิดความมั่นใจในตนเอง รู้จักการให้และการรับความรัก สามารถแก้ไขปัญหาดัง ๆ และรับฟังให้เข้ากับสภาพสังคมแวดล้อมได้

2. ครูหรือผู้แนะแนวควรพยายามศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาวัยรุ่น เพื่อจะได้สามารถแก้ไขปรับปรุง และส่งเสริมวัยรุ่นให้พัฒนาการไปในทางที่ถูกต้องควรและเหมาะสม

3. ครูหรือผู้แนะแนวควรพยายามที่จะทำให้ความสัมพันธ์อันดีระหว่าง ครู
ครูแนะแนว ผู้ปกครอง และโรงเรียน เพื่อจะได้ร่วมมือช่วยกันป้องกัน แก้ไขปัญหาต่าง ๆ
ที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่น และส่งเสริมวัยรุ่นให้เจริญเติบโตเป็นพลเมืองที่มีประสิทธิภาพของประเทศต่อไป
ในอนาคต (X) (✓)

สำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรจะได้มีการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างอื่นที่แตกต่างออกไป เช่น ศึกษาวัยรุ่นที่อยู่ใน
นอกโรงเรียน วัยรุ่นที่กระทำผิดอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก วัยรุ่นจีน หรือวัยรุ่นอิสลาม เป็นต้น
2. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของวัยรุ่นกับพ่อแม่ กับตัวแปรอื่น ๆ
เช่น ความวิตกกังวล ความเกรงใจ ความก้าวร้าว ความอยากรู้อยากเห็น หรือการรักษาหน้า
เป็นต้น
3. ควรศึกษาค้นคว้าแต่ละเหตุการณ์ที่เป็นกรณีปฏิบัติของพ่อแม่ซึ่งทำให้วัยรุ่นเกิด
ความขัดแย้งนั้นเกิดขึ้นบ่อยครั้ง เบี่ยงเบน เพื่อประกอบการศึกษาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น.

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จรรยา สุวรรณัทธ และคณะ วิถีพลของสังคมต่อการพัฒนาการเด็กที่หมู่บ้านพรานหมื่น
ตำบลบ้านขาว อำเภอบึงเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ และหมู่บ้านอู๋เมือง ตำบลยุวาวา
อำเภอสามปรางค์ จังหวัดเชียงใหม่ โรงพิมพ์คุรุสภา 2513, 286 หน้า.
- จันทมาศ ชื่นบุญ และศิริพันธ์ เพชรทองคำ จิตวิทยาวัยรุ่นและการศึกษา มหาวิทยาลัย
 รามคาแหง 2518, 139 หน้า อักษรสาเนา.
- ชูศรี หลักเพชร ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความเชื่อมั่นในตนเอง และคุณธรรม
แห่งพลเมืองที่ ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 2517, 102 หน้า.
- ถิ่น แผลเพชร การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความคิดสร้างสรรค์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตศึกษา 3 ปรินิพนธ์ กศ.ม.
 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2517, 84 หน้า.
- นางเจลิยา สุมาวงศ์ "วัยรุ่นกับสังคม" อนุสรณ์วันไหว้ครูและวันนิติใหม่ 2513 วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร โรงพิมพ์สกุลทิพย์ 2513.
- ประณต - เล็กสวาส ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูเด็ก การพึ่งพาตนเอง พฤติกรรมด้าน
ความเป็นผู้นำ และความรู้สึกรับผิดชอบ ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร 2517, 117 หน้า.
- ประพันธ์ สุทธาวาส ความก้าวร้าวกับการอบรมเลี้ยงดู ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 47 หน้า.

- ✓ ประยูร วัชรเกษม ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และระดับความมุ่งหวังในการ เรียนของนักเรียนชั้น มศ.3 โรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา 2513 ปรินทิพย์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514, 64 หน้า.
- ไพฑูรย์ เครือแก้ว ลักษณะสังคมไทยและหลักการพัฒนาชุมชน การพิมพ์เกิดกุล 2506.
- มาลา วิธนานนท์ ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบการรับรู้ และการเลี้ยงดูลูก ในด้านการฝึกให้พึ่งตนเองกับในด้านการยับยั้งการพึ่งตนเอง เปรียบเทียบเด็กในนครหลวง กับเด็กในต่างจังหวัด ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปรินทิพย์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 157 หน้า.
- มัญฉวี บุญนาค การศึกษาเปรียบเทียบสังคมประเพณีของบิดามารดา และบุคลิกภาพของเด็ก ในจังหวัดพระนครและต่างจังหวัด ปรินทิพย์ กศ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514, 113 หน้า.
- ละม้ายมาศ ศรีพิทักษ์ การสำรวจเบื้องต้นเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความคั่งงอ ระพื่นระนทางจิตใจ และปฏิกิริยาของเยาวชนไทยและญี่ปุ่น ปรินทิพย์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2504, 72 หน้า.
- วารินทร์ ม่วงสุวรรณ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูเด็กแบบให้ความรัก และแบบควบคุม ความเอื้อเฟื้อ และวินัยทางสังคม ปรินทิพย์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2517, 189 หน้า.
- วิกรม กมลสุโกศล ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ความวิตกกังวลและค่านิยม ของนักเรียนชั้น มศ. 3 ที่นับถือศาสนาพุทธและอิสลาม ในจังหวัดนครราชสีมา ปรินทิพย์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 115 หน้า.

วินิจ เกตุขำ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ กับความคิดสร้างสรรค์
ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล ของนักเรียนชั้น มศ.3 ในจังหวัดสุโขทัย
 ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 93 หน้า.

✓ ศรีสวัสดิ์ ชลวิสุทธิ การอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมระดับกลาง
ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
 2505, 137 หน้า.

สมพงศ์ จิวพัฒน์ ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดู ความเชื่อมั่นในตนเอง และความรู้จักรับผิดชอบ
 ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 2517, 57 หน้า.

สมาคมศัลยศาสตร์แห่งประเทศไทย พัฒนาการเด็ก โรงพิมพ์วิบูลย์กิจ 2518.

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม จิตวิทยาเด็ก แพรวพินทยา 2519, 264 หน้า.

อรทัย ชื่นมนุญย์ จิตวิทยาเกี่ยวกับโรคจิตโรคละสาและความผิดปกติทางเพศ กรุงเทพมหานคร
 2518, 204 หน้า.

อาณนัท ฉาภาภิรม มนุษย์กับสังคม : สังคมและวัฒนธรรมไทย โรงพิมพ์บำรุงนุกูลกิจ
 2515, 357 หน้า.

✓ Balwin, Alfred L., "Socialization and Parent - Child Relationship"
Child Development, Vol. 19 : September 1948.

Blair, Glenn Myers, Psychology of Adolescence for Teachers, Macmillan
 Co., New York, 1964, 118 pp.

✓ Block, V.L., "Conflict of Adolescent With their Mothers" Journal of
Abnormal and Social Psychology, Vol. 32, 1937,

✓ Flemming, C.M., Adolescence, Routledge & Kegan Paul Ltd., London,
 1957, 262 pp.

- Folsom, J. K., The Family and Democratic Society, John Willy and Sons, Inc., New York, 1943.
- ✓ Francis, J. Crowley, "Children's Perceptions of Parental Authority and Love, School Achievement and Personality" Dissertation Abstract, 29 : 3863 - A, 1969.
- Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, Vakins Feffer and Simons Privated Ltd., Bombay, 1969, 491 pp.
- Guilford, Joy Paul, Fundamental Statistic in Psychology and Educational, McGraw - Hill, New York, 1965, 605 pp.
- ✓ Hurlock, E.B., Adolescent Development, McGraw - Hill, Inc., New York, 1949.
- Hurlock, E.B., Adolescent Development, McGraw - Hill, Book Company, 1967, 719 pp.
- ✓ Landis, P.H., Adolescence and Youth : The Process of Maturing, McGraw - Hill Book Company, New York, 1945, 244 - 246.
- Liccione, John V., "The Changing Family Relationship of Adolescent Girls" Journal of Abnormal and Social Psychology, 51, 421 - 426, 1955.
- Linguist, E.F., Design and Analysis of Experiments in Psychology and Education, Houghton Mifflin Company, Boston, 1956, 393 pp.
- ✓ Mussen, Paul H., and others, Child Development and Personality John Weatherhill, Inc., Tokyo, 1969, 795 pp.
- Pilai Chayakul, Child Rearing Practices of Middle Class Families in Bangkok - Dhonburi, Thailand, Master Thesis, Chulalongkorn University, 1964, 76 pp.
- Powell Marvin, The Psychology of Adolescence, The Bobbs - Merrill Company, Inc., New York, 1963, 552 pp.
- Prapatsorn Hoontrakul, A Comperative Study of Material Behavior as percieved by Middle and Low Class Thai Children of Bangkok and Dhonburi, Master Thesis, Chulalongkorn University, 1965, 104 pp.

- ✓
Sears, Robert Richardson, Pattern of Child Rearing, Row Peterson and Company, New York, 1957, 549 pp.
- Shoban, E.J., "The Assesment of Parental Attitude in Relation to Child Adjustment" Journal of Psychology, 19 : 148, 1950.
- Stott, L.H., "Adolescent Dislikes Regarding Parental Behavior and Their Significance" Journal of Genetic Psychology, 57, 1940 a, 393 - 414.
- Stott, L.H., "Home Punishment of Adolescents" Journal of Genetic Psychology, 1940 b, 415 - 428.
- Stott, L.H., "Parental Attitude of Farm, Town and City Parent in Relation to Certain Personality Adjustment in their Children" Journal of Social Psychology, Vol. 11, 1940, 325 - 339. ✓
- Zeligs, R., Glimpes into Child Life, William Marrow and Company, New York, 1942.

ภาคผนวก ก.

สถิติค่าใช้จ่ายในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหารายเฉลี่ยของคะแนน

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนคนในกลุ่ม

2. การหาความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$S = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนคนในกลุ่ม

3. การทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่ม

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าที่จะใช้พิจารณาใน t - distribution

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

s_1^2, s_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

n_1, n_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

4. การวิเคราะห์ความแปรปรวน

$$F = \frac{MS_A}{MS_W}$$

เมื่อ F แทน ค่าที่หาได้ใน F - distribution

MS_A แทน Mean Square ระหว่างกลุ่ม

MS_W แทน Mean Square ภายใน

5. การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$$r = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

N แทน จำนวนคนที่ศึกษา

$\sum X, \sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนนดิบ X และ Y ทั้งตามลำดับ

$\sum X^2, \sum Y^2$ แทน ผลรวมของผลกำลังสองของคะแนนดิบ X และ Y ตามลำดับ

$\sum XY$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ X และ Y คูณกันแต่ละคู่

ภาคผนวก ข.

กำหนดจำนวนและประเภทของแบบสอบถามความพึงพอใจของวิทยากรและผู้เรียน

แสดงกำหนัดการจำแนก (t) เป็นรายข้อของแบบสอบถามความซัดแย้งของวัยรุ่น
กับพ่อแม่

ข้อ ข้อที่	ค่า t	ข้อ ข้อที่	ค่า t	ข้อ ข้อที่	ค่า t	
1	9.15	21	3.42	41	7.00	
2	12.27	22	8.10	42	5.83	
3	3.37	23	6.35	43	7.42	
4	14.37	24	8.48	44	7.50	
5	6.97	25	6.00	45	9.25	
6	7.49	26	12.08	46	7.04	
7	4.96	27	7.04	47	5.56	
8	3.60	28	7.22	48	5.37	
9	4.16	29	7.08	49	6.10	
10	7.50	30	6.26	50	6.20	
11	4.45	31	16.12	51	4.04	
12	5.34	32	3.65	52	5.29	
13	7.04	33	3.30	53	6.85	
14	10.14	34	2.45	54	14.37	
15	7.12	35	4.84	55	4.22	
16	5.92	36	6.16	56	5.84	
17	7.60	37	6.70	57	5.58	
18	7.40	38	6.26	58	7.59	
19	8.58	39	12.24			
20	3.48	40	4.73			

๓

ภาคผนวก ก.

แบบสอบถาม

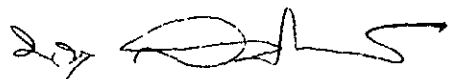
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

นักเรียนที่รัก

ด้วยข้าพเจ้ามีความสนใจและต้องการที่จะศึกษานักเรียนวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่มีความสำคัญมากในชีวิต ทั้งนี้เพื่อจะทำความเข้าใจกับนักเรียนในวัยนี้ให้มากขึ้น อันจะเป็นแนวทางในการส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างเด็กวัยรุ่นและผู้ใหญ่ เรื่องที่ข้าพเจ้าศึกษาคือ "ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งของเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่ และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่"

ท่านเป็นผู้หนึ่งที่ข้าพเจ้าเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษารั้งนี้ ดังนั้นจึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถาม ขอให้ท่านตอบแบบสอบถามนี้ด้วยความสบายใจ จริงใจ และตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านมากที่สุด คำตอบของท่านจะถือเป็นความลับ โดยท่านไม่ต้องลงชื่อและผลของการศึกษาค้นคว้าจะสรุปออกมาเป็นส่วนรวมไม่เฉพาะบุคคลใดบุคคลหนึ่ง กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ เพราะแบบสอบถามที่ไม่ได้คำตอบครบถ้วนจะไม่เป็นประโยชน์ในการศึกษารั้งนี้

ขอขอบคุณที่ท่านให้ความร่วมมือ เป็นอย่างดียิ่ง.

(นายณรา สมประสงค์)

นิสิตปริญญาโท สาขาการแนะแนว

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

แบบสอบถามเกี่ยวกับความขัดแย้ง

24

-ตอนที่ 1-

เป็นแบบสอบถามที่ถามเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวและบิคาณารกาของท่าน ขอให้ท่านพิจารณาคำถามให้ละเอียด และชี้แจงเครื่องหมาย ✓ หรือตอบคำถามทุกข้อให้ตรงตามความเป็นจริงที่สุดลงในกระดาษคำตอบ

ตอนที่ 2

เป็นแบบสอบถามที่ถามเกี่ยวกับความรู้สึกที่มีต่อเหตุการณ์ซึ่งท่านเห็นว่าขัดแย้งกับการกระทำของพ่อแม่ เหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้เกิดขึ้นกับเด็กวัยรุ่นโดยทั่วไป ขอให้ท่านพิจารณาข้อคำถามให้ละเอียดและชี้แจงเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างนั้น ๆ ในกระดาษคำตอบ

ข้อสำคัญ การตอบแบบสอบถามนี้ไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด เพราะขึ้นอยู่กับความรู้สึกที่แท้จริงของแต่ละบุคคลที่จะมีต่อเหตุการณ์นั้น ๆ ดังนั้นขอให้ท่านตอบให้ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของท่านให้มากที่สุด ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิจัยครั้งนี้

และขอให้ตอบให้ครบทุกข้อจึงจะเป็นคำตอบที่สมบูรณ์

ตัวอย่างคำถาม

ท่านเกิดความรู้สึกไม่พอใจเพียงใดต่อเหตุการณ์ต่อไปนี้ แต่ละข้อซึ่งเป็นการกระทำของพ่อแม่

ข้อ	เหตุการณ์ที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อท่าน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๐	สั่งให้ทำการบ้านบ่อย ๆ		✓			
๐๐	ไม่วินิจฉัยให้เลือกเรียนวิชาชีพที่ท่านชอบ				✓	

ท่านเกิดความรู้สึกไม่พอใจเพียงใดต่อเหตุการณ์ต่อไปนี้แต่ละข้อซึ่ง เป็นการกระทำของพ่อแม่

ข้อ	เหตุการณ์ที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อท่าน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	เวลารว่างท่านทำงานส่วนตัว เล่น หรือพักผ่อนมักจะบ่นและย่ำให้ สนใจในเรื่องการเรียนจนรู้สึกท้อ					
2.	พ่อแม่ไปขอมให้ทั้งวิทยุหรือคู่มือ ในขณะที่ทำการบ้านหรืออ่านหนังสือเรียน					
3.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น คู่มือ ทำการบ้าน ฯลฯ					
4.	พ่อแม่ชอบบ่นว่าลูกไม่เอาใจใส่ในการเรียนเท่าที่ควร					
5.	พ่อแม่กดดันเข้มงวดเกี่ยวกับการเรียนและการดูหนังสือที่บ้าน					
6.	พ่อแม่ข่มขู่ให้ท่านเอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน					
7.	พ่อแม่ต้องการให้ประกอบอาชีพตามที่พ่อแม่เลือกให้ ไม่ว่าท่านจะชอบ หรือไม่ชอบก็ตาม					
8.	พ่อแม่ให้เงินท่านไม่เพียงพอในการใช้จ่ายหรือให้ไม่คงที่					
9.	พ่อแม่ให้ข้อเท็จจริงเรื่องการใช้จ่ายเงินและย่ำให้ใช้จ่ายอย่างประหยัด					
10.	พ่อแม่บ่นว่าค่าของของในราคาแพงหรือข้อหาของ เครื่องใช้มอม ๆ					
11.	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไรต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่ เสียก่อนจึงจะไม่ถูกบ่น					
12.	พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมา เป็นตัวอย่าง					
13.	พ่อแม่บ่นว่าไม่ช่วยพ่อแม่ทำงานและให้ทำงานบ้านมากเกินไป จนบางทีไม่มีเวลาพอสำหรับทำงานส่วนตัว					
14.	พ่อแม่รู้จักเกี่ยวกับมารยาทต่าง ๆ เช่น การรับประทานอาหาร ยืน เดิน นั่ง นอน การพูดจา และการวางตัวต่อหน้าบุคคลอื่น					
15.	พ่อแม่พอใจที่จะเล่าและเปรียบเทียบถึงการอบรมมารยาท และการวางตนในสมัยก่อน					

ข้อ	เหตุการณ์ที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อท่าน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
16.	พ่อแม่ไม่อนุญาตให้เลือกซื้อหรือตัดเสื้อผ้าแบบที่ท่านชอบ					
17.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งกายของท่านว่าไม่เหมาะสม เช่น ไม่เหมาะสมกับวัยฐานะ รูปร่างลักษณะของท่าน ฯลฯ					
18.	พ่อแม่บ่นเกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา และการใช้เครื่องสำอาง					
19.	ถ้าจะนอนต้นสายบ้างในวันหยุด พ่อแม่มักบ่นจนท่านรำคาญ					
20.	พ่อแม่มักมีเรื่องถกเถียงว่ากล่าวกับคนในบ้านจนท่านรำคาญ					
21.	พ่อแม่มักมีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกับคนในครอบครัวอื่นเคียง จนท่านรำคาญ					
22.	พ่อแม่ชอบทะเลาะกันเอง หรือความเห็นของพ่อแม่ไม่ตรงกัน					
23.	พ่อหรือแม่มักบังคับให้ท่านคล้อยตามความเห็นของตน					
23.	พ่อแม่ไม่คอยอนุญาตให้ออกนอกบ้านหรือไปเที่ยวเพราะกลัวเสียเวลาทำงานอื่น ๆ กลัวเปลี่ยนทรัพย์สิน หรือกลัวมีความประพฤติเสียหาย					
24.	พ่อแม่ไม่ชอบให้ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ โดยเฉพาะในเวลากลางคืน					
25.	พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนเพศเดียวกัน					
26.	พ่อแม่อบรมเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศอย่างเข้มงวดกวดขัน					
27.	พ่อแม่มักไม่ค่อยพอใจเมื่อท่านอยู่ในกลุ่มเพื่อนฝูงแล้วส่งเสียงกริ๊งกรวดเฮฮาอย่างสนุกสนาน					
28.	พ่อแม่ไม่คอยอนุญาตให้ไปค้างบ้านเพื่อนหรือบ้านญาติ					
29.	พ่อแม่ไม่ชอบให้พาเพื่อน ๆ มาที่บ้านหรือติดต่อกับเพื่อนฝูงมาก ๆ เช่น คุยวุ่นกันบ่อย ๆ เขียนจดหมายติดต่อกับหรือโทรศัพท์บ่อย ๆ					
30.	พ่อแม่ชอบให้คบหาแบบอย่างเพื่อนที่พ่อแม่ชอบ					

ข้อ	เหตุการณ์ที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อท่าน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
31.	พ่อแม่กวตั่นเรื่องการคบเพื่อนที่พูดจาไม่สุภาพ คิ๋มสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เที่ยวเก่ง ฯลฯ					
32.	พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา และคอยเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ แก่ท่านไม่ชอบ ฯลฯ					
33.	พ่อแม่บ่นว่าหรือไม้อนุญาตท่านเกี่ยวกับการสูบบุหรี่					
34.	พ่อแม่มักเชิญเชิญให้ไปทานอยู่ในเทศกาลต่าง ๆ					
35.	พ่อแม่ยึดถือประเพณีดั้งเดิมมากเกินไป จนไม่ฟังเหตุผลของลูก ๆ					
36.	พ่อแม่ชอบคุยโอ้อวดเรื่องลูก ๆ ให้คนอื่นฟัง เช่น ลูกเก่ง ลูกเรียนดี ลูกสวย ฯลฯ					
37.	พ่อแม่แสดงความลำเอียงต่อลูก					
38.	พ่อแม่มักลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอารมณ์โมโห					
39.	พ่อแม่ชอบยั่วว่าให้ทำดี ทำดี					
40.	พ่อแม่กังวลกับสุขภาพของท่านมากเกินไป เช่น ไม่ให้นอนดึก หรือเตือนให้รับประทานยา หรือให้ไปหาหมอบ่อย ๆ					
41.	พ่อแม่จู้เรื่องความสะอาดของร่างกาย ขี้วของเครื่องใช้					
42.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน					
43.	พ่อแม่ไม่ใส่ใจและบ่นว่าถ้ากลับบ้านไม่ตรงเวลา					
44.	เมื่อท่านอยากได้ของมีราคาซึ่งพอจะซื้อได้ แต่พ่อแม่ก็ไม่อนุญาต					
45.	พ่อแม่ชอบให้ยืมบ้าน ไม่ชอบให้ไปเล่นที่บ้านหรือบ้านคนอื่น					

ข้อ	เหตุการณ์ที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อท่าน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
46.	พ่อแม่เห็นว่าท่านสัรววย ชอบแต่งตัวแค่ว่าใจใส่การทำงาน					
47.	พ่อแม่จู้จิบว่าเกี่ยวกับเรื่องที่ท่านเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ					
48.	พ่อแม่ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปในงานรื่นเริงต่าง ๆ เช่น งานเล่นรา งานของโรงเรียน ฯลฯ					
49.	ท่านถือว่าการไปกีฬา ภาพยนตร์ การละเล่น เป็นการ พักผ่อนหย่อนใจ แต่พ่อแม่เห็นว่า และไม่ค่อยอนุญาตให้ไป					
50.	พ่อแม่ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปทัศนจารหรือเดินทางไกล					
51.	ก่อนออกนอกบ้านต้องขออนุญาตพ่อแม่ทุกครั้งและต้องชี้แจงเกี่ยวกับ การออกนอกบ้านว่าไปไหน อย่างไร กับใคร					
52.	พ่อแม่มักอนุญาตลูก ๆ ไม่ค่อยสม่ำเสมอ					
53.	พ่อแม่มักบ่นหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนของท่านไม่ดี					
54.	พ่อแม่ไม่ชอบให้อ่านหนังสืออื่น ๆ ที่ไม่ใช่ตำราเรียน					
55.	พ่อแม่ไม่พอใจเมื่อท่านทำกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ แล้วให้ท่านเอาใจใส่ แต่การเรียนเท่านั้น					
56.	เมื่อพ่อแม่มีปัญหาด่าง ๆ ที่ไม่พอใจหรือกลัวใจชอบมาระบาย อารมณ์เดียวกับลูก ๆ					
57.	พ่อแม่สนใจธุระอื่น ๆ มากกว่า ไม่ค่อยเอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร					
58.	พ่อแม่ปฏิบัติต่อท่านเหมือนกับว่าท่านเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่เสมอ					

จากเหตุการณ์ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ระหว่างพ่อกับแม่ใคร เป็นผู้ก่อเหตุการณ์ที่ทำให้ท่านไม่พอใจมากกว่ากัน

☐ พ่อ

☐ แม่

แบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

คำชี้แจงการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามทั้งหมดมี 60 ข้อ ถามเกี่ยวกับความรู้สึกที่นักเรียนมีต่อการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่
2. พ่อแม่ที่กล่าวถึงในแบบสอบถาม หมายถึง บุคคลที่ได้อบรมเลี้ยงดูนักเรียนมาเป็นเวลานานที่สุด อาจเป็นพ่อแม่ กุญ บ้า น้า อา พระภิกษุ หรือบุคคลอื่นก็ได้
3. วิธีตอบแบบสอบถาม ให้นักเรียนระลึกถึงเหตุการณ์ที่ล่วงมาแล้วว่า พ่อแม่ได้ปฏิบัติต่อเรา ในลักษณะใด โดยการกาเครื่องหมาย (/) ลงในช่องมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย หรือน้อยที่สุด เพียงข้อละ 1 ช่องเท่านั้น ดังตัวอย่าง

ข้อ	วิธีที่พ่อแม่ปฏิบัติกับนักเรียน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๐	นักเรียนร่วมรับประทานอาหารกับพ่อแม่	✓				
๐๐	นักเรียนถูกพ่อแม่ตำหนิให้เสียหาย				✓	

จากข้อ (๐) ที่กาเครื่องหมายลงในช่องมากที่สุด แสดงว่านักเรียนร่วมรับประทานอาหารกับพ่อแม่ทุกวัน หากนักเรียนเห็นว่าร่วมรับประทานอาหารน้อยกว่านี้ ก็ให้กาเครื่องหมายลงในช่อง มาก ปานกลาง น้อย หรือ น้อยมาก ตามลำดับ

จากข้อ (๐๐) ที่กาเครื่องหมายลงในช่องน้อย แสดงว่านักเรียนเคยถูกดูหมิ่นบ้าง หากนักเรียนเคยถูกดูหมิ่นมากกว่านี้ ก็กาเครื่องหมายในช่อง ปานกลาง มาก หรือ มากที่สุด ตามลำดับ ถ้านักเรียนไม่เคยเลย ก็กาเครื่องหมายลงในช่องน้อยที่สุด เป็นต้น

4. แบบสอบถามนี้ไม่จำกัดเวลา แต่อย่าเสียเวลาในการตอบนานนัก จำใส่ใจใจไม่ทราบว่าจะกาเครื่องหมายลงในช่องใดก็ ขอเสนอให้เขมเลือกตอบตามความคิดครั้งแรก ที่เขมได้คิดว่าพ่อแม่เคยปฏิบัติต่อเขมอย่างนั้นจริง ๆ และขออย่าได้เว้นข้อใดเป็นอันขาด เพราะจะทำให้ข้ออื่นเสียด้วย.

ข้อ	วิธีที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อนักเรียน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.✓	พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความสนใจในการคบเพื่อนต่างเพศของเธอ					
2.✓	เมื่อเธอทำผิดมักจะถูกลงโทษหรือถูกคุกคามอย่างรุนแรง					
3.	เมื่อเธอขอร้องให้ช่วยเหลือ มักจะไม่ค่อยได้รับความร่วมมือ					
4.	ไม่ค่อยให้ความสนใจในการแต่งกายของเธอเท่าที่ควร					
5.✓	เธอมักจะถูกว่ากล่าวเลียดสีในการเลือกคบเพื่อนอยู่บ่อย ๆ					
6.✓	ให้โอกาสที่เธอจะพูดคุยหรือปรึกษาหารือด้วยน้อยมาก					
7.	เมื่อเธอกลับจากโรงเรียนไม่ตรงเวลามักจะพูดคุยติเตียนซ้ำซากไม่จบ					
8.✓	เมื่อเธอขอเงินมักจะถูกคุกคามอยู่บ่อย ๆ					
9.✓	ให้เงินใช้จ่ายไม่เพียงพอกับความจำเป็น					
10.	เมื่อเธอแจ้งผลการเรียนให้ทราบ มักจะรู้สึกเฉย ๆ					
11.	เมื่อเธอทำผิดพลาศมักจะถูกตำหนิบ่อย ๆ					
12.✓	คอยบ่นจู้จี้ในสิ่งที่ไม่ดีขณะที่เธอทำงาน					
13.	เมื่อเธอทำผิด มักจะไม่ค่อยได้รับคำยกย่องชมเชย					
14.	เมื่อเธอนั่งคุยสนุกับเพื่อน ๆ มักจะถูกตำหนิ					
15.✓	มักจะยกย่องความดีของคนอื่นมาเปรียบเทียบกับเธอ					
16.✓	เมื่อเธอทะเลาะกับพี่ ๆ น้อง ๆ เธอจะถูกตำหนิมากกว่า					
17.	ไม่ค่อยให้ความสนใจเกี่ยวกับการกินการนอนของเธอเท่าที่ควร					
18.	มักจะตำหนิเธอเมื่ออยู่ต่อหน้าพี่ ๆ น้อง ๆ					
19.	เธอมักจะได้รับสิ่งของหรือเงินทองน้อยกว่าคนอื่น ๆ ในครอบครัว					
20.✓	สิ่งที่ทำให้เธอยุ่งยากใจมากที่สุดคือพ่อแม่ไม่ค่อยให้ความสนใจเธอเท่าคนอื่น					

ข้อ	วิธีที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อนักเรียน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
21. ✓	เมื่อเธอขอความช่วยเหลือ จะให้ความร่วมมือในการทำงานเป็นอย่างดี					
22. ✓	ยินดีให้เธอมีส่วนร่วมในกิจกรรมพิเศษของโรงเรียนตามที่เธอสนใจ					
23. ✓	แสดงความรักและให้ความอบอุ่นแก่เธออย่าง เป็นกันเอง					
24.	แบ่งงานให้เธอทำพอเหมาะกับความสามารถ					
25. ✓	ชมเชยและให้กำลังใจในขณะที่ยังทำงาน					
26.	อนุญาตให้เธอออกไปเที่ยวนอกบ้านตามสมควร					
27. ✓	เมื่อเธอทำผิดระเบียบของครอบครัว จะชี้แจงความผิดก่อนแล้วจึงลงโทษ					
28.	เมื่อเธอเสนอความคิดเห็น พ่อแม่จะรับฟัง เป็นประจำ					
29. ✓	ให้โอกาสชมเชยต่างเพศตามสมควร					
30.	เมื่อเธอทำงานผิดพลาด จะให้โอกาสแก้ตัวอีก					
31.	ให้เธอมีสิทธิในการใช้สิ่งของของครอบครัวทุกอย่าง					
32. ✓	เมื่อผลการเรียนของเธอไม่ดีพ่อแม่จะให้ภัยและให้กำลังใจ					
33. ✓	เปิดโอกาสให้เธอนำเพื่อน ๆ มาที่บ้านได้ทุกคน					
34.	ยอมรับนับถือในความสามารถของเธอ					
35.	ให้อิสระในการที่จะเลือกรับประทานอาหาร					
36.	ยินดีให้ความคิดเห็นเมื่อเธอต้องการขอคำปรึกษา					
37.	เมื่อเธอทำดีจะยกย่องชมเชย					
38.	เปิดโอกาสให้เธอจัดตกแต่งบ้านเรือนได้ตามสมควร					
39. ✓	ให้อิสระในการเลือกศึกษาต่อตามความถนัดของเธอ					
40. ✓	เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นในครอบครัว ยินดีที่จะให้เธอมีส่วนร่วมในการตัดสินใจปัญหานั้น					

ข้อ	วิธีที่พ่อแม่ปฏิบัติกับนักเรียน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
41.	ไม่ยอมให้เธอคบเพื่อนต่างเพศ เพราะกลัวจะเสียเด็ก					
42.	มักไม่ยอมให้เธอออกเที่ยวนอกบ้านตามลำพัง					
43.	เมื่อเธอกลับบ้านผิดเวลา จะแสดงความห่วงใยมาก					
44.	ไม่ค่อยเฝ้าโอกาสให้เธอทำอะไรได้ตามลำพัง					
45.	ห้ามมิให้เธอออกนอกบ้านเวลาค่ำคืน เพราะกลัวจะได้รับอันตราย					
46.	เวลาเธอไปไหนมักจะให้ไปกับผู้ใหญ่หรือคอยจับตามดู					
47.	ให้เธอออกกำลังกายโดยใช้สื่อและแบบที่สุภาพเป็นประจำ					
48.	เมื่อเธอเจ็บป่วยจะคอยดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ					
49.	คอยชักเตือนและควบคุมในการอ่านหนังสือประเภทนวนิยาย					
50.	จะสืบประวัติส่วนตัวของเธอเพิ่มเติม ๆ ของเธอเป็นประจำ					
51.	เมื่อเธอจะออกไปตระเวนนอกบ้านมักจะซักถามรายละเอียดว่า จะไปพบใคร ที่ไหน					
52.	เมื่อเวลาซื้อข้าวของเครื่องใช้มักจะเลือกซื้อให้เอง					
53.	ช่วยชักจูงเลือกผ้าให้บ่อย ๆ					
54.	คอยนั่งเป็นเพื่อนเวลาเธออ่านหนังสือหรือทำการบ้านเวลาค่ำคืน					
55.	เวลาไปโรงเรียนมักคอยรับส่งหรือให้ไปกับผู้ใดไว้วางใจได้					
56.	เวลาออกนอกบ้านจะคอยชักเตือนให้ระมัดระวังอันตรายด้วยความห่วง					
57.	มักแสดงให้เธอเห็นว่าเธอยังเป็นเด็ก ไม่สามารถจะตัดสินใจปัญหา ด้วยตนเองได้					
58.	จะแนะนำการศึกษาต่อและเลือกอาชีพแก่เธอตามที่ท่านชอบ					
59.	สิ่งที่ทำให้ยุ่งยากใจคือพ่อแม่คอยเอาใจใส่เธอมากเกินไป					
60.	คอยถามข่าวสุขภาพที่เธอได้รับจากโรงเรียนเป็นประจำ					

-กรณียกคำตอบ

ตอนที่ 1

ชื่อ

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

2. อายุ ปี

3. อาชีพของผู้ปกครอง (ถ้าเป็นบิดา หรือหัวหน้าครอบครัวเป็นหลัก)

ข้าราชการ

☐ ข้าราชการพลเรือน ตำแหน่งระดับชั้นตรี หรือทหารตำรวจชั้นต่ำกว่าชั้นสัญญาบัตรลงมา

☐ ข้าราชการพลเรือนระดับชั้นตรี หรือทหาร ตำรวจชั้นสัญญาบัตรหรือเทียบเท่าขึ้นไป

☐ ตั้งแต่นั้นพิเศษหรือเทียบเท่าขึ้นไป

☐ ข้าราชการการเมืองที่มีอำนาจ

อ้ายชาย

☐ อ้ายชายเล็ก ๆ น้อย ๆ

☐ เจ้าของกิจการค้าขนาดกลาง

☐ เจ้าของธุรกิจขนาดใหญ่ทั่ว ๆ ไป

ทำงานบริษัทเอกชน และประกอบอาชีพส่วนตัว

☐ นักธุรกิจหรือผู้จัดการ

☐ เสมียนพนักงานหรือลูกจ้างประจำในโรงงาน

☐ คนขายขององค์การห้างร้าน

☐ บริการ และองค์การนันทนาการที่ไม่เกี่ยวข้องกับการค้า

☐ นักหนังสือพิมพ์

☐ แพทย์

☐ ทนายความ

✓ งามใจ

เกษตรกรรม

- ☐ กิจกรรมขนาดเล็ก
- ☒ กิจกรรมขนาดกลางขึ้นไป
- ☐ อาชีพอื่น ๆ

4. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

- ☐ ไม่ได้รับการศึกษาสามัญ
- ☒ ประถมปีที่ 1 - 4
- ☐ ประถมปีที่ 5 - 7
- ☐ ประถมปีที่ 7 - มัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.6 เกิม)
- ☐ สูงกว่า ม.ศ. 3 - ได้ประกาศนียบัตรต่าง ๆ
- ☐ ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า - ปริญญาโท
- ☐ สูงกว่าระดับปริญญาโทขึ้นไป

5. รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง

- ☒ 1500 บาทลงมา
- ☐ สูงกว่า 1500 - 4000 บาท
- ☐ สูงกว่า 4000 บาทขึ้นไป

6. ที่อยู่อาศัย

- ☐ กรุงเทพมหานคร
- ☒ ต่างจังหวัด

7. จำนวนพี่น้องในครอบครัวทั้งหมด . . . 12 . . คน

ชาย . . . 2 . . . คน หญิง . . . 10 . . . คน

ท่านเป็นคนที่ . . . 12 . .

8. บิดาอายุประมาณ ปี

มารดาอายุประมาณ ปี

9. สถานภาพการสมรสของบิดามารดา

- ☐ บิดามารดาอยู่ด้วยกัน
- ☐ หย่าร้างหรือถึงแก่กรรม

ตอนที่ 2

ข้อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					
16					
17					
18					
19					
20					
21					
22					
23					
24					
25					
26					
27					
28					
29					
30					

ข้อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
31					
32					
33					
34					
35					
36					
37					
38					
39					
40					
41					
42					
43					
44					
45					
46					
47					
48					
49					
50					
51					
52					
53					
54					
55					
56					
57					
58					

☐ พ่อ

☐ แม่

ตอนที่ 3

ข้อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					
16					
17					
18					
19					
20					
21					
22					
23					
24					
25					
26					
27					
28					
29					
30					

ข้อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
31					
32					
33					
34					
35					
36					
37					
38					
39					
40					
41					
42					
43					
44					
45					
46					
47					
48					
49					
50					
51					
52					
53					
54					
55					
56					
57					
58					
59					
60					